

ଶ୍ରୀ

ଅଲିଭର ଚୁରଷ୍ଣ୍ଣ

ବିଜି

odia.org

ଶ୍ରୀ

ବିଶ୍ୱସାହିତ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା :

ଓଲିଭର ଟୁଇଷ୍ଟ

[ଗୁର୍ଜ୍‌ ଉକେନ୍‌ସଙ୍କ
Oliver Twist ବହିର
ଓଡ଼ିଆ ରୂପାନ୍ତର]

ଅନୁବାଦକ :
ଆଜ୍ଞାପକ ଶ୍ରୀଧର ଦାସ

ପ୍ରକାଶକ :
ଆରମ୍ଭ ମହାପାତ୍ର
ଗ୍ରନ୍ଥ ମନ୍ଦିର
କଟକ-୧ : ବ୍ରଜପୁର-୧

ମୁଦ୍ରଣ :
ଗ୍ରନ୍ଥ ପ୍ର କାଣ୍ଡୀ
କଟକ-୧

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ :
ଜାନୁଆରୀ, ୧୯୭୨
ପୁନମୁଦ୍ରଣ, ଏପ୍ରିଲ, ୧୯୭୪

ମୂଲ୍ୟ :
ଟ ୩-୨୫

1/1 (J 72) 2/1 (A 74)

ଏକ

ଅନେକ ଦିନ ତଳର କଥା । ସେ କାଳରେ ଉଲଣ୍ଡର
ଅନାଥାଶ୍ରମଗୁଡ଼ିକର ଅବସ୍ଥା ଅଛି ଶୋଚନୀୟ ଥିଲା । ସେଥିରେ
ରହୁଥିବା ଦରିଦ୍ର ବାଳକମାନେ ଅଛି ଧାନସ୍ତନ ଜୀବନ ଯାପନ
କରିବାକୁ ବାଧ ହେଉଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ନାନା ଦୁଷ୍ୱ୍ୟବହାର
ସହିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା ।

ଏହିପରି ଏକ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ଗୋଟିଏ ହତଶ୍ରାଣ୍ୟ ଶିଶୁ
ଦେଖାଦେଲା । ତାହାର ମାଆ ଅଛି ଧାନସ୍ତନ ଭାବରେ ନାନାଆଡ଼େ
ବୁଲି ବୁଲି ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥିଲା । ସେ ଅନାଥାଶ୍ରମର
ଦ୍ୱାରରେ ପଦଞ୍ଚ ନିଜର କୌଣସି ପରିଚୟ ଦେଇ ନଥିଲା । ସେ
ନକଟେକ ସମୟ ଗର୍ଭପନ୍ଥଣା ଭୋଗିଲାପରେ ଏହି ଶିଶୁଟି ଭୁମିଷ୍ଟ
ହେଲା । ଶିଶୁଟିକୁ ଜନ୍ମ ଦେବାପରେ ସେ ତାକୁ ଥରେମାତ୍ର
ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ଚରଦିନ ପାଇଁ ଆଖି ବୁଜିଦେଲା । ସ୍ଥାନେକଟି
ବିଷୟରେ କିଛି ହେଲେ ଜଣାନଥିଲା । ତେଣୁ ଅନାଥାଶ୍ରମର
କର୍ତ୍ତାମାନେ ଶିଶୁଟିକୁ ମିସେସ୍ ମାନ୍ ବୋଲି ଜଣେ ସ୍ଥାନେକଙ୍କ
ନିକଟକୁ ପଠାଇଦେଲେ । ଏହି ଶିଶୁ ପରି ଅନାଥ, ଗୃହଶୂନ୍ୟ
ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ଲାଲନପାଲନ କରିବାର ଭାବ ସେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ ।
ଅନାଥାଶ୍ରମର କର୍ତ୍ତାମାନେ ଶିଶୁମାନଙ୍କର ବ୍ୟୟ ନିମନ୍ତେ ମିସେସ୍-
ମାନଙ୍କୁ ଯତକିଞ୍ଚିତ ଅର୍ଥ ଦେଉଥିଲେ । ସେ ଯାହା ପାଉଥିଲେ,

ସେ ସମସ୍ତ ଯେ ଶିଶୁମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ଓ ପରିଧେଯୁରେ ବ୍ୟୁତି ହେଉଥିଲା, ତାହା ନୁହେଁ । ସେ ନିଜେ ପ୍ରଥମେ ବଞ୍ଚିବା ଦରକାର; ତା ନ ହେଲେ ପିଲାଗୁଡ଼ିକଙ୍କର କଥା ବୁଝିବେ କିପରି ?

ଏହି ଶିଶୁଟିର ଷୁଦ୍ର ଶଶର ଓ ତାର ଜୀବନ ଏକଷ ରହିପାରିବ କି ନା ଏ କିଷ୍ଟପୁରେ ଘୋର ଫର୍ଦ୍ଦର୍ଷ ରହିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଶିଶୁଟି କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଏହି ଫର୍ଦ୍ଦର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ବଢ଼ିଗଲା । ଦିନ ପରେ ଦିନ ଗଡ଼ିଗୁଲିଲା । ପିଲାଟିକୁ ଆଠବର୍ଷ ପୂରୁଗଲା । ସେତେବେଳକୁ ତାର ଦେହଟି ଶୁଷ୍କ, ମାରସ; ଚମଢ଼ା ତଳେ କେତେଖଣ୍ଡି ହାଡ଼ ମାତ୍ର ଥାଏ ।

ବାଲକଟିର ନବମ ଜନ୍ମଦିବସ ଉପର୍ଦ୍ଵିତୀ । ତା ପକ୍ଷରେ ଜନ୍ମଦିବସ ଓ ଅନ୍ୟ ଦିବସ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ନ ଥିଲା । ଏହିପରି ଆଠଟି ଜନ୍ମଦିବସ ଗୁଲିଯାଇଛି; କିନ୍ତୁ ସେ ଏହି ଦିବସର କୌଣସି ବିଶେଷତ୍ବ ଥିବାର କେବେ ଅନୁଭବ କରିନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟନ୍ତ ସେହି ସ୍ଵଳ୍ପାହାର, ସେହି ଛିନ୍ନ ବସ୍ତୁ ପରିଧାନ—ସଂକ୍ଷେପରେ ଚିରକୃତ ଜୀବନମରଣ ସଂଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥାନ ।

କିନ୍ତୁ ଏହି ନବମ ଜନ୍ମଦିବସରେ ଗୋଟିଏ ନୁହନ ଘଟଣା ଘଟିଲା । ଅନାଥାଶ୍ରମର ଜଣେ ଅଧ୍ୟନ କର୍ମଗୁଣ ଆସି ମିସେସ୍ ମାନଙ୍କ ଦରେ ଉପର୍ଦ୍ଵିତୀ । ତାଙ୍କର ନାମ ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ୍ । ତାଙ୍କ ଶଶରଟି ଅତିମାସରେ ଖୁଲ । ସେ ଯେଉଁ କୋଟ୍ ପିନ୍ଧିଥିଲେ, ତାର ପିତଳ ବୋତାମଗୁଡ଼ିକ ଚକ୍ ଚକ୍ ଦିଶୁଥିଲା । ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ୍ ହେଉଛନ୍ତି ଅନାଥାଶ୍ରମର ପ୍ରଧାନ ଚପରାଣୀ ।

ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ୍ ମିସେସ୍ ମାନଙ୍କ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇ ପକେଟରୁ ଚମଢ଼ା ମଲାଟିଦିଆ ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲେଟ ନୋଟ ବହି ବାହାର କଲେ । ତାକୁ ଖୋଲି କହିଲେ, “ମିସେସ୍ ମାନ୍,

ଯେଉଁ ପିଲୁଟିକୁ ଅଳଭର ଟୁଇଷ୍ଟ ନାଁ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଆଜି ତାକୁ ନଅ ବର୍ଷ ପଣିଲା ।”

ମିଶ୍ର ମାନ୍ ରୂପାଲରେ ଆଖି ପୋଛୁ ପୋଛୁ କହିଲେ,
“ହଁ, ଇଶ୍ଵର ତାକୁ ଆୟୁଷ ଦେଇଥାନ୍ତୁ ।”

ଏଥମଧ୍ୟରେ ସେ ମିଶ୍ରର ବମ୍ବଲଙ୍କର ଅଭ୍ୟର୍ଥନା ପାଇଁ
କହି ଖାଦ୍ୟ ଓ ପାନୀୟର ବ୍ୟବହାର କର ଆସିବାରୁ ମିଶ୍ରର ବମ୍ବଲ
କହିଲେ, “ଅନାଥାଶ୍ରମ ପକ୍ଷରୁ ବାରମ୍ବାର ବିଜ୍ଞାପନ ଦିଆଗଲା ।
ପିଲୁଟିର ବାପ କିଏ, ମାଆର ନାମ କଥଣ, ସେମାନଙ୍କର ଘର
କେଉଁଠି, ଏ ସବୁ ସମ୍ଭାବ ଜଣାଇବାକୁ ।”

ମିଶ୍ର ମାନ୍ ଏ କଥାର ଉଚ୍ଚଦଶ୍ୟ ବୁଝି ନପାରି କେବଳ
ବିସ୍ମୃତ ହେଲେ । କହି ସମୟ ତିନ୍ତା କର ପରିଚିଲେ, “ତେବେ
ଆପଣ ପିଲୁଟିର ନାଆଁ ପାଇଲେ କପରି ? ମୁଁ ଦ୍ୱାରା ଥିଲା
ସେ ପିଲୁର ବାପଙ୍କ ନାମ ଟୁଇଷ୍ଟ ହୋଇଥିବ ।”

ମିଶ୍ର ବମ୍ବଲ, ମିଶ୍ର ମାନଙ୍କର ଆଭିଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରୁ
କରୁ ମୁହଁରେ ଗଢ଼ର ଭାବ ଦେଖାଇ କହିଲେ, “ବୁଝିଲୁ, ସେଇଟା
ହେଲା ମୋର ଉଦ୍ଭାବନ ।”

ମିଶ୍ର ମାନ୍—ଆପଣଙ୍କର ଉଭାବନ ! ତାର
ଅର୍ଥ...?

ମିଶ୍ର ବମ୍ବଲ—ମିଶ୍ର ମାନ୍, ଆମେ ଏ ଅନାଥାଶ୍ରମର
ଶିଶୁମାନଙ୍କର ନାମ ଆମ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ହମ ଅନୁସାରେ
ଦେଇଥାଉଁ । ଏ ପିଲୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ପିଲୁଟି ଆସିଥିଲା
ସେ ଥିଲା ଏସ୍ (S) । ତାର ନାଁ ଦେଇଥିଲା ଶବ୍ଦବଳ୍କ୍ । ଏସ୍
(S) ପରେ ଟି (T); ଶବ୍ଦବଳ୍କ୍ ପରେ ଏ ପିଲୁଟି ଆସିଲା ।
ତଣୁ ତାର ନାଆଁ ଦେଲି ଟି (T) ରେ ଟୁଇଷ୍ଟ (Twist) ।

ଏହା ପରେ ଯେଉଁ ପିଲା ଆସିବ, ତାର ନାଆଁ ହେବ ଇଉ (U) ରେ ଅନଉଇନ୍ (Unwin), ତା ପରେ ଯିଏ ଆସିବ ତାର ନାଆଁ ହେବ ଭି (V) ରେ ଭିଲ୍‌କିନୟ୍ | ମୋ ପାଖରେ ବଞ୍ଚିମାଳାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅକ୍ଷରର ନାଆଁ ମହଜୁଦୁ ଅଛି । ଯେତେବେଳେ ଶେଷ ଅକ୍ଷର ଜେଡ଼୍ (Z) ରେ ପହଞ୍ଚିବ, ସେତେ-ବେଳେ ପୁଣି ପ୍ରଥମ ଅକ୍ଷର ଏ (A) ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେବ ।

ମିସେସ୍ ମାନ୍ ହସି ହସି କହିଲେ, “ମୁଁ ଦେଖୁଛି, ଆପଣ ଜଣେ ବଡ଼ ସାହିତ୍ୟକ ।”

ଏ ପ୍ରକାର ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣି ମିଷ୍ଟର ବିମ୍ବଲ୍ ଟିକିଏ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲାପରି ଜଣାଗଲା । ସେ କହିଲେ, “ହଁ, ତା ହୋଇପାରେ । ମୋର ଏଠାକୁ ଆସିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କହେଁ । ଅଳିଉର ଟୁଇଷ୍ଟ୍ ବଡ଼ ହୋଇଗଲାଣି । ତେଣୁ ଆମ କଞ୍ଚାମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଯେ ଏଣିକି ତାକୁ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ରଖାଯିବ । ତାକୁ ସେଠାକୁ ନେବା ପାଇଁ ମୁଁ ନିଜେ ଆସିଛି । ତାକୁ ଆଶ, ଦେଖିବା ।”

ମିସେସ୍ ମାନ୍ କହିଲେ, “ମୁଁ ଯାଉଛି, ଏହିକଣି ନେଇ-ଆସିବ ।” ସେ ଦରଭରକୁ ଯାଇ ଅଳିଉରର ଦେହ ଓ ମୁହଁକୁ ଧୋଇ ଯଥାସମ୍ବନ୍ଧ ମରଲା ପୋଛୁ ଓ ଖଣ୍ଡ ସପା କୁରୁତା ପିନାଇ ତାଙ୍କୁ ମିଷ୍ଟର ବିମ୍ବଲ୍‌ଙ୍କ ନିକଟକୁ ଦେଇଅସିଲେ ।

ମିସେସ୍ ମାନ୍ ଅଳିଉରକୁ କହିଲେ, “ଅଳିଉର ଏହି ଉଦ୍‌ବୁଲୋକମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କର ।”

ଅଳିଉର ନମସ୍କାର କଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ନମସ୍କାରଟା ମିଷ୍ଟର ବିମ୍ବଲ୍‌ଙ୍କ କି ତାଙ୍କ ଟୋପିକୁ, ଟିକ୍ ଜଣା ଯାଉ ନଥିଲା ।

ମିଷ୍ଟର ବିମ୍ବଲ୍ ଗମ୍ଭୀରଭାବରେ ପରୁରିଲେ, “ଅଳିଉର, ତୁ ମୋ ସାଥରେ ଯିବୁ ?”

ଅଳିଉର ମିସେସ୍ ମାନ୍ଦକ୍ତାରୁ ସେ ପ୍ରକାର ଲାକନପାଳନ ପାଉଥିଲା, ସେଥିରେ ସେ ଯେବୋଣୀ ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲା । ସେ ସେହି ମନୋଭାବ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଯାଉଛି, ଏହି ସମୟରେ ତାର ଆଖି ପଡ଼ିଲା ମିସେସ୍ ମାନ୍ଦକ୍ ଉପରେ । ସେ ମିଶ୍ରର ବନ୍ଦଳ୍‌କ ଚଉକିପଛରେ ଛାଡ଼ା ହୋଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ମୁଣ୍ଡିବଜ, ମୁଖରେ ବିରକ୍ତିର ଚିହ୍ନ । ଏଥରୁ ଅଳିଉର ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୁଝି ନେଲା; କାରଣ ଏଥିପୂର୍ବେ ସେ ମୁଣ୍ଡି ସହିତ ଅଳିଉର କ୍ଷୁଦ୍ର ଶଶାରର ମଧୁର ମିଳନ ବହୁବାର ଘଟିଥିଲା ।

ଅଳିଉର କହିଲା, “ମାଆ ମୋ ସହିତ ଯିବେ ତ ?”

ମିଶ୍ରର ବନ୍ଦଳ୍—“ନା, ସେ କିପରି ଯିବେ ? ତେବେ ସେ ବେଳେ ବେଳେ ଯାଇ ତତେ ଦେଖି ଆସୁଥିବେ ।”

ମିସେସ୍ ମାନ୍ ମହିରେ ଯାଇ ତାକୁ ଦେଖି ଆସିବେ, ଏଥିରେ ତାର ଅବଶ୍ୟ ଆଶ୍ୟାପନାର କୌଣସି କାରଣ ନଥିଲା । ଶୀତ, ଦୁଃଖ ପିଲାଟିଏ ହେଲେ ସୁଜ୍ଞ ତାର ବୁଢ଼ି ଥିଲା । ମିସେସ୍ ମାନଙ୍କୁ ଛୁଟି ଯିବାରେ ସେ ବିଶେଷ ଦୁଃଖିତ ହେଉଥିବାର ଛଳନା କଲା । ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ ସ୍ଵରୂପ ଆଖିରୁ କେତେ ଟୋପା ଲୁହ ଗଡ଼ାଇ ଦେଲା । ଆଖିରୁ ଲୁହ ବୁହାଇବା ତା ପକ୍ଷରେ କଷ୍ଟକର ନ ଥିଲା । ପ୍ରେଟର କ୍ଷୁଦ୍ରା ଓ ଦେହ ପ୍ରତି ଅତ୍ୟାରର ସେ କୌଣସି ପିଲାର ଆଖିରୁ ଅତି ସହଜରେ ଲୁହ ବୁହାଇପାରେ । ଅଳିଉର ଏ ଦୁଇଟିଯାକ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ଭୋଗିବା ବିଷୟରେ ସମେହ ନ ଥିଲା ।

ମିସେସ୍ ମାନ୍ ତାକୁ ଅନେକ ଥର ଆଳିଙ୍ଗନ କରି ଚାମନ ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ଅଳିଉର ମନେ ମନେ ଭାବୁଥାଏ, ‘ମୋତେ

ଡ୍ରୋକ ହେଉଛି । ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ପହଞ୍ଚିଲବେଳକୁ ପେଟ ଜଳ ଯାଉଥିବ । ଶଦେ ଥର ଚମ୍ପନ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଖଣ୍ଡିଏ ରୁଷି ଦେଲେ ମୋର ବେଶି ଉପକାର ହୁଆନ୍ତା ।'

ଅଳିଉରର ଭାଗ୍ୟ ଭଲ ସେ ମିଷ୍ଟେସ୍ ମାନ୍ଦକ୍ତାରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ରୁଷି ପାଇଲ । ମିଷ୍ଟେସ୍ ମାନ୍ଦକ୍ ଘରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଅଳିଉର ମିଷ୍ଟିର ବମ୍ବଲ୍‌ଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ ରୁଲିଲ । ଏହି ଘରେ ତାର ଜୀବନର ପୂର୍ବ ଆଠଟି ବର୍ଷ କଟିଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ସେ କେବେହେଲେ ଥର ମାସ ମିଠା କଥା ଶୁଣିଥୁବାର ମନେ ପକାଇ ପାଇଲ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମିଷ୍ଟେସ୍ ମାନ୍ଦକ୍ ଘରୁ ବିଦାୟ ନେବାରେ ସେ ଆଦୌ ଦୁଃଖିତ ହୋଇ ନ ଥିଲ ।

ମିଷ୍ଟିର ବମ୍ବଲ୍‌ଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଅଳିଉର ଧାଇଁଥାଏ । ତାଙ୍କର ପାଦ ସଙ୍ଗେ ସମାନ ଗତି କରିବା ପାଇଁ ଅଳିଉରର ଷୁଦ୍ର ସଷ୍ଟି ସଢୁଣ ପାଦ ଦୁଇଟିର ସାମର୍ଥ୍ୟ ନଥିଲ । ତେଣୁ ସେ କିଛି ଦୂର ଧାଇଁବା ପରେ ପରୁରୁଥାଏ, “ଆମେ ଅନାଥାଶ୍ରମ ପାଖରେ ହେଲେଣି ?” ମିଷ୍ଟିର ବମ୍ବଲ୍ ନିଜର ପଦମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ଅଣ୍ଟୁଷ୍ଟ ରଖିବା ପାଇଁ ଅଳିଉର ସହିତ କୌଣସି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ଶୁଭ୍ର ନ ଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ତାର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଗମ୍ଭୀର ସ୍ଵରରେ ଅତି ସଂଶେଷରେ ଦେଉଥିଲେ, “ନା ।”

ଅବଶେଷରେ ସେମାନେ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଏହି ନୂତନ ଘରଟି ଦେଖି ଅଳିଉର ଟିକିଏ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲ; କିନ୍ତୁ ସେ ଆନନ୍ଦ ସଙ୍ଗେ ଭୟ ମଧ୍ୟ ମିଶି ରହିଥିଲ ।

ପୁର

ଅଳିଉର ମିସେସ୍ ମାନଙ୍କ ଘରୁ ଆସିଲୁବେଳେ ଯେଉଁ
ଗ୍ରେଟ ରୁଟି ଖଣ୍ଡିକ ଆଣିଥିଲା, ସେ ଖଣ୍ଡିକ ସେ ଖାଲଦେଲା ।
ଏତିକବେଳକୁ ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ୍ ତାକୁ ଜଣେ ବୁଡ଼ୀ କିମାରେ
ଛୁଟିଦେଇ ଅନାଥାଶ୍ରମ ଭିତରକୁ ଗଲେ । କିଛି ସମୟ ପରେ
ସେ ପୁଣି ଫେର ଆସି କହିଲେ, “ଆଳିଉର, ଆଜି ବାତରେ
ଅନାଥାଶ୍ରମର ବୋଡ଼ି ବସିଛି । ଶୁଳ୍କ, ସେଠାକୁ ଯିବା ।”

ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ୍ ଅଳିଉରକୁ ନେଇ ସବୁହରେ ଉପର୍ତ୍ତି
ହେବାମାସେ ତାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ, “ବୋଡ଼ିକୁ ନମସ୍କାର
କର ।” ବୋଡ଼ିର ଅର୍ଥ ଯେ ଅନାଥାଶ୍ରମର କର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କ, ସବୀ,
ଏହା ଅଳିଉର ବୁଝି ପାରି ନ ଥିଲା । ସେ ଭାବିଥିଲା, ଏଠାରେ
ବୋଧହୃଦ ବୋଡ଼ି ବା କାଠପଟା ଥିବ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଟେବୁଲ
ଓ ତାର ଗୁରିପାଖେ ବସିଥିବା କେତେକ ଭତ୍ତାଲେକଙ୍କୁ ଦେଖି
ସେ କାହାକୁ ନମସ୍କାର କରିବ ପୁଣି କରିପାରିଲା ନାହିଁ ।
ତେଣୁ ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଟେବୁଲକୁ ନମସ୍କାର
କଲା ।

ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚକରେ ଜଣେ ଭତ୍ତାଲେକ
ବସିଥିଲେ । ସେ ପରିଚିଲେ, “ଆରେ ପିଲା, ତୋ ନାଆଁ
କଅଣା ?”

ଏତେବୁଦ୍ଧିଏ ସୁନ୍ଦର ସବଳ ଭତ୍ତା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦେଖି ଅଳିଉର
ଉପୂରେ ପ୍ରମ୍ବୀଭୂତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଏଣେ ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ୍ ତା
ପଛଆଜେ ଛୁଟା ହୋଇ ତାକୁ ଠେଲୁଥିଲେ । ସେ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ
ହୋଇ ନିଜର ନାଆଁ କହିଲା ସତ, କିନ୍ତୁ ଅତି ଧୀର ସୁରରେ

ରହି ରହି କହିଲା । ଧଳା ପେଣ କୋଟ୍ ପିନ୍ଧିଥିବା ଜଣେ
ଉଦ୍‌ବୁଲେକ କହି ଉଠିଲେ, “ପିଲାଟା ନିହାତି ବୋକା ।”

ସେ ପୁଣି କହିଲେ, “ଆରେ ପିଲା, ତୁ ଜାଣୁ ତ ତୋର
ବାପା ନାହିଁ । ଅନାଥାଶ୍ରମ ଆଜିଯାଏ ତୋର ଖାଇବା ପିଇବାକୁ
ଦେଇ ବଡ଼ାଇ ଆସିଛୁ ।”

ଅଲିଉର କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ କହିଲା, “ହଁ ଆଜ୍ଞା !”

ଧଳା ଓଷ୍ଠ କୋଟ୍ ପିନ୍ଧିଥିବା ଉଦ୍‌ବୁଲେକ ପରୁଇଲେ,
“ଆରେ ପିଲା, ତୁ କାନ୍ଦୁଛୁ କାହିଁକି ?”

ବାପ୍ରବିକ ବଡ଼ ଆଶ୍ରୟର କଥା, ପିଲାଟା କାନ୍ଦିଲା କାହିଁକି ?
ଏଥରେ କାନ୍ଦିବାର କି କାରଣ ଥିଲା ?

ଅନ୍ୟଜଣେ ଉଦ୍‌ବୁଲେକ ତୁଷ୍ଟ ସ୍ଵରରେ ପରୁଇଲେ, “ତୁ
ପ୍ରତିଦିନ ଜଣଗଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁ ? ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ତୋତେ
ଖାଇବାକୁ ଦେଉଛନ୍ତି, ତୋର ଯହ ନେଉଛନ୍ତି, ଉପଯୁକ୍ତ
ଶ୍ରାଷ୍ଟିଆନ ଦରି ସେମାନଙ୍କ ମଙ୍ଗଳପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁ ତ ?”

ଅଲିଉର ଥଙ୍ଗେଇ ଥଙ୍ଗେଇ କହିଲା, “ହଁ ଆଜ୍ଞା !”

ଶେଷ ଉଦ୍‌ବୁଲେକଙ୍କ କଥାରେ ସତ୍ୟତା ଅଛି । ଯେଉଁମାନେ
ଖାଇବାକୁ ପିଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ନିମନ୍ତେ
ଜଣଗଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଉତ୍ସମ ଶ୍ରାଷ୍ଟିଆନ୍ ମାତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା
କେବି କେବେ ଅଲିଉରକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ନଥିଲା । ଏଥରେ ଦୋଷ
କାହାର ?

ଉଚ୍ଚ ଚଉକିରେ ବମ୍ବିଥିବା ଉଦ୍‌ବୁଲେକ କହିଲେ, “ତୋତେ
ଆମେ ଏଠିକି ଅଣେଇଛୁ । ଏଠାରେ ତୁ ପାଠ ପଡ଼ିବୁ ଓ ତାହା
ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଟାଏ କିନ୍ତୁ ବ୍ୟବସାୟ ଶିଖିବୁ ।”

ଧଳା ଓଷ୍ଠ କୋଟ୍ ପିନ୍ଧିଥିବା ଉଦ୍‌ବୁଲେକ କହିଲେ, “ତୁ

କାଳ ସକାଳ ଛଅଟା ବେଳୁ ଛିଣ୍ଡା କତା ଦଉଡ଼ି ଗୋଟାଇ ଆଣି
ତାକୁ ସବୁ ଫିଟାଇ ଏକାଠି ରଖିବୁ ।”

ପାଠପଢ଼ା ଓ ବ୍ୟବସାୟ ଏ ଦୁଇଟି ଶିକ୍ଷାର ସୁନ୍ଦର ସମାଧାନ
ଚହାଇଗଲା, କେବଳ ଛିଣ୍ଡା ଦଉଡ଼ି ଗୋଟାଇ ଫିଟାଇବାରେ ।
ଅଳିଉର ଏଥପାଇଁ କର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇବାକୁ
ନମସ୍କାର କଲା । ତା ପଛରେ ଅବଶ୍ୟ ମିଷ୍ଟର ବିମ୍ବଲଙ୍କର
ପଥେଷ୍ଟ ରଙ୍ଗିତ ଥିଲା ।

ମିଷ୍ଟର ବିମ୍ବଲ ଅଳିଉରକୁ ଆଣି ଅନାଥାଶ୍ରମ ଅଗଣୀରେ
ପୁଣିଦେଇ ଗଲେ । ସେ ଭାବିଲା, “ମୁଁ ମହିରଗରୁ ଆସି ଏବେ
କାନ୍ତାରରେ ପଡ଼ିଲା ।” ଖଣ୍ଡିଏ କାଠପଟା ଉପରେ ବସି କାନ୍ଦ
କାନ୍ଦ ତାକୁ ଯେ କେତେବେଳେ ନିଦ ଲାଗିଯାଇଛି, ସେ ଜାଣେ
ନାହିଁ ।

ହତଭାଗ୍ୟ ଅଳିଉର ଜାଣିପାରି ନଥୁଲା ଯେ, ସେ ଏଣେ
ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ବେଳେ ଅନ୍ୟ ଘରେ ଅନାଥାଶ୍ରମର କର୍ତ୍ତାମାନେ
ତାର ଓ ତା'ଭଲ ଅନ୍ୟ ଅନାଥ ବାଳକମାନଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ନିମନ୍ତେ
ଗୋଟିଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରିଯାଇଥିଲେ । ସିଦ୍ଧାନ୍ତଟି ଯେ ଗର୍ଭର ତିନ୍ତା-
ପ୍ରସୂତ ଓ ବିରାଟ ପ୍ରତିଭାର ପରଗୁପୁକ ଏଥରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଦରିଦ୍ର ଲୋକ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ
ରହିବାପାଇଁ ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ । ଅବଶ୍ୟ
ସାଧାରଣ ବୁଦ୍ଧିମେନ୍ଦ୍ର ଲୋକେ ଏତେ ବଡ଼ ତଥ୍ୟ ଅବିଷ୍କାର
କରିପାରି ନଥାନ୍ତେ । ଯେଉଁ ମନୀଷୀମାନେ ଏ ସତ୍ୟ ବାହାର କଲେ,
ସେମାନେ ତାହାର ସମାଧାନ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିର କରିଦେଲେ । ବୋଡ଼ି ଶୁଣିର
କଲେ ଯେ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ଆଶ୍ରିତମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟର ପରିମାଣ
ପଥେଷ୍ଟ କମାଇ ଦିଆଯିବ । ଯେତିକି ଖାଇଲେ ଜୀବନଟା ଦେହକୁ

ଶୁଣି ଗୁଲପିବ ନାହିଁ ସେତିକିରୁ ଦେଖି ଖାଦ୍ୟ ଦେବା ଦରକାର କଥା ? ଖାଦ୍ୟର ପରିମାଣରୁ ଯେତିକ କମାଇ ଦିଆଗଲା, ତହିଁରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଜଳ ଦିଆଯିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରଗଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଇଁ ଦୈନିକ ପାଣିଆ ଜାଉ ତିନିଥର ଓ କେବଳ ରବିବାର ଦିନ ଖଣ୍ଡ ରୁଟି ଦିଆଯିବ ବୋଲି ପ୍ରିରହେଲା ।

ଅଳିଉର ଟୁଇଷ୍ଟ ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ ଆସିବାର ପର ଦିନଠାରୁ ଏହି ନୂତନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଷ୍ଟରେ ଅଷ୍ଟରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରଗଲା । ଏହି ଅବସ୍ଥା ଫଳରେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଅନାଥାଶ୍ରମର ବ୍ୟପୁ କେତେକ ପରିମାଣରେ ବଢ଼ି ଯାଇଥିଲା । କାରଣ କେତେ ଦିନ ଯାଏ ପ୍ରତ୍ୟଦିନ କେତୋଟି ଶବର ସଂପାର କରିବାକୁ ଦେଉଥିଲା ଓ ପ୍ରତି ଶବପାଇଁ ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ କିଛି ବ୍ୟପୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା । ଅଳ୍ପକାଳ ପରେ ଅନାଥାଶ୍ରମର ଆଶ୍ରିତଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଖୁବ କରିଗଲା । ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହେବା ଦେଖି କଞ୍ଚିମାନେ ନିଜ ବୁଦ୍ଧିର ଉକ୍ତ ପ୍ରଶଂସା କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗନ୍ଧ ଅନୁଭବ କଲେ ।

ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପଥର ଘରେ ଅନାଥ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଖାରବାକୁ ଦିଆ ଯାଉଥିଲା । ସେ ଘରର ଏକ କୋଣରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପିତ୍ତଳ ହଣ୍ଡାରେ ଜାଉ ରୁଖାଯାଇଥାଏ । ଖାରବା ବେଳକୁ ପିଲାମାନେ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଏ ଶିନା ଓ ଗୋଟାଏ ଲେଖାଏ ଶୁମତ ଧରି ନିଜ ନିଜ ପ୍ଲାନରେ ଛିଡ଼ା ହୁଅନ୍ତି । ପୂର୍ବାଶ୍ରମ ମହାରାଜ ଓ ଦୂରଜଣ ନାମା ଜାଉ ପରଷି ଦିଅନ୍ତି—ଗୋଟିଏ ଗ୍ରେଟ ଡକ୍ଟରେ ଡକ୍ଟରୀ ଲେଖାଏଁ । କାହାରିକୁ ଏଥରୁ ଅଧିକ ଦେବା ନଷ୍ଟି ଥିଲା । କେବଳ ରବିବାର ଓ ପଞ୍ଚଦିନମାନଙ୍କରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଜାଉ ଛିଡ଼ା ଦେବି ତୋଳା ଓ ଜନର ଖଣ୍ଡିଏ ଲେଖାଏଁ ରୁଟି ଦିଆଯାଉଥିଲା । ପିଲାମାନଙ୍କର ଶିନା ଓ ଶୁମତ ଧୋଇବା

ପାଇଁ କେବେ ପାଣି ଦରକାର ହେଉ ନ ଥିଲା । ପିଲାମାନେ ଗିନାରୁ ଗୁମଚରେ ଜାଉ ଆଣି ଖାଇ ଦିଅନ୍ତି । ଆଉ ଯାହା କିଛି ଟିକିଏ ଟିକିଏ ଗିନାରେ ଲାଗିଥାଏ, ତାକୁ ଆଣିବାର ଚେଷ୍ଟା ଫଳରେ ଗିନା ସଫା ହୋଇଯାଏ । ତଥାପି କାଳେ ଜାଉର କୌଣସି ଅଢୁଣ୍ଡ ଅଂଶ ଗିନାରେ ଲାଗିଥିବ, ତାକୁ ଖାଇଦେବା ପାଇଁ ପିଲାମାନେ ଗିନା ଓ ଗୁମଚ ବହୁ ସମୟ ଯାଏ ଗୁଟନ୍ତି । ଫଳରେ ଗିନା ଓ ଗୁମଚ ଧୋଇବା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ ନାହିଁ ; ଅଥର ସେଗୁଡ଼ିକ ଚକ୍ର ଚକ୍ର ଦିଶୁଥାଏ । ଗିନା ଓ ଗୁମଚ ଗୁଟି ସାରିବା ପରେ ପିଲାମାନେ ହଣ୍ଡା ଆଡ଼କୁ ଲୋଲୁପ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଗୃହାନ୍ତି । ବୋଧହୃଦୟ, ସୁବିଧା ପାଇଲେ ସେ ପିତ୍ତଳ ହଣ୍ଡାକୁ ଖାଇନେବେ ପରା ! ଅନେକ ଆଙ୍ଗୁଠିକୁ ଗୁଟିବାରେ ଲାଗିଯାନ୍ତି— କାଳେ ଜାଉରୁ ବିନ୍ଦୁ ଏ ଭୁଲବିମେ ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ପଡ଼ି ଯାଇଥିବ; ଏଇ ଆଶାରେ ।

ଗ୍ରେଟ ପିଲାଗୁଡ଼ାଙ୍କର ପେଟ ବଡ଼ । ସେମାନଙ୍କୁ ଯେତେ ଖାଇବାକୁ ଦିଅ, କେବେହେଲେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ ନାହିଁ । ଅନାଥା-ଶ୍ରମର ପିଲାମାନେ ବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ କିପରି ? ଏହିପରି ତିନିମାସ ଯାଏ ଦ୍ରୋକକସ୍ତ ସହି ସହି ପିଲାଗୁଡ଼ିଙ୍କ ରାଷ୍ଟପ ପରି ହିଂସ୍ର ହୋଇଗଲେ । ସେମାନଙ୍କର ବୁଢ଼ି ବିବେକ ରହିଲା ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଜଣେ ଡେଙ୍ଗା ଟୋକା ଥିଲା । ତାର ବାପା ଗୋଟିଏ ହୋଟେଲରେ ରାଜିର କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଖାଦ୍ୟର ଅଭିବ ଆଗରୁ ଅନୁଭବ କରି ନ ଥିଲା । ବାପା ମରିଯିବାରୁ ତାକୁ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ଆଶ୍ରମ୍ୟ ନେବାକୁ ହୋଇଥିଲା । ଦିନେ ସେ ଦେଖେଇ ଶୁଣେଇ କହିଲା, “ଆଜି ଯେବେ ଆଉ ଗିନାଏ ଜାଉ ଦିଆ ନ ଯାଏ, ତେବେ ରାତିକ ଯେ ମୋ ପାଖରେ ଶୋଇଥିବ ତାକୁ

ଖାର୍ଯ୍ୟିବ ।” ଦୈବଯୋଗକୁ ତା ପାଖରେ ଯିଏ ଶୁଏ, ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ଅଛି ଦୁଃଖ ଘେଟ ପିଲ । ତେଣା ଟୋକାର କୋରଡ଼ିଆ ଆଖି, କହିବାର ଭଙ୍ଗୀ ଓ ନିଜ ନିଜ ଅବସ୍ଥାରୁ ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ଯେ ଟୋକାଟା ଯାହା କହିଛି, ତାହା କାହିଁରେ ପରିଣାମ କରିଦେବ ।

ପିଲମାନେ ନିତାନ୍ତ ସମ୍ପ୍ରଦୟ ହୋଇ ଗୋଟିଏ ସଭା କଲେ । ସେଥିରେ ଶ୍ଵିର ହେଲା ଯେ ପ୍ରଥମ ଥର ଜାଉ ଖାର ସାରିଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ମହାବଜକୁ ଆଉ ଥରେ ଜାଉ ମାଗିବାକୁ ହେବ । ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଲା—କିଏ ମାଗିବ ? ଗୁଳା ପଡ଼ିଲା । ଶ୍ଵିର ହେଲା ଯେ, ଅଳିଉର ଟୁଇଷ୍ଟ ମାଗିବ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲା । ପିଲମାନେ ଆପଣା ଆପଣା ଜାଗରେ ଚିନା ଓ ଗୁମର ଧରି ଛିଡ଼ାହେଲେ । ପୂର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ମହାବଜ ଓ ତାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ନାମ ଦୁହଁ ଉପସ୍ଥିତ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡଳିଏ ଲେଖାଏଁ ପାଣିଆ ଜାଉ ଦିଆଗଲା । ଅନ୍ତୁ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଚିନାରୁ ଜାଉକ ଉଭେଇଗଲା । ତାହା ପରେ ପିଲମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଫୁସ୍ପାସ୍ ଗୁଲିଲା । ସେମାନଙ୍କର ଆଖି ଥାଏ ଅଳିଉର ଉପରେ । ତା ପାଖର ପିଲ ଦୁହଁ ତାକୁ ଠେଲୁଥାନ୍ତି । ପିଲ ହେଲେ କଅଣ ହେବ, କୁଥା ଓ ସନ୍ଧାନ ଦେଖି ଦେଖି ଅଳିଉର ଯାହା କହି କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲା । ସେ ହଠାତ୍ ପିଲଙ୍କ ଧାଡ଼ିବୁ ବାହାରିପଡ଼ି ପୂର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲା, “ପୂର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ମହାବଜ, ମୋତେ ଆଉ ଟିକିଏ ଜାଉ ଦିଅ ।”

ପୂର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ମହାବଜ ଟିକିଏ ମୋଟା ଲୋକ । ଛେଟ ପିଲଟାର ଏଉଳ ଦୁଃଖାହସ ଦେଖି ସେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରମ୍ବିଭୁତ ହୋଇଗଲେ । ବିସ୍ମୟରେ ସେ ଅନେକ କଣ୍ଠଯାଏ ଅଳିଉରର

ଖାଇପିବ ।” ଦୈବଯୋଗକୁ ତା ପାଖରେ ଯିଏ ଶୁଏ, ସେ ଗୋଟିଏ ଅଛି ଦୁଃଖ ଗ୍ରେଟ ପିଲ । ତେଣା ଟୋକାର କୋରଡ଼ିଆ ଆଣି, କହିବାର ଭଙ୍ଗୀ ଓ ନିଜ ନିଜ ଅବସ୍ଥାରୁ ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ଯେ ଟୋକାଟା ଯାହା କହିଛି, ତାହା କାହିଁଥରେ ପରିଣତ କରିଦେବ ।

ପିଲମାନେ ନିତାନ୍ତ ସମ୍ପ୍ରଦୟ ହୋଇ ଗୋଟିଏ ସଭା କଲେ । ସେଥିରେ ସ୍ତର ହେଲ ଯେ ପ୍ରଥମ ଥର ଜାଉ ଖାଇ ସାରିଲେ ପୁଣ୍ୟ ମହାବଜଙ୍ଗ ଆଉ ଥରେ ଜାଉ ମାଗିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଲା—କିଏ ମାଗିବ ? ଗୁଳା ପଡ଼ିଲ । ସ୍ତର ହେଲ ଯେ, ଅଳିଉର ଟୁଇଷ୍ଟ ମାଗିବ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲ । ପିଲମାନେ ଆପଣା ଆପଣା ଜାଗରେ ଚିନା ଓ ରୂପର ଧରି ଛିଡ଼ାହେଲେ । ପୁଣ୍ୟ ମହାବଜ ଓ ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ନାମ ଦୁହଁଁ ଉପସ୍ଥିତ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡିକିଏ ଲେଖାଏଁ ପାଣିଆ ଜାଉ ଦିଆଗଲ । ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଚିନାରୁ ଜାଉଥିଲା ଉଭେଇଗଲ । ତାହା ପରେ ପିଲମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଫୁସପାସ ଚାଲିଲ । ସେମାନଙ୍କର ଆଖି ଥାଏ ଅଳିଉର ଉପରେ । ତା ପାଖର ପିଲ ଦୁହଁଁ ତାକୁ ଠେଲୁଥାନ୍ତି । ପିଲ ହେଲେ କଥା ହେବ, ଶୁଧା ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଖି ଦେଖି ଅଳିଉର ଯାହା କିଛି କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲ । ସେ ହଠାତ ପିଲଙ୍କ ଧାଡ଼ିରୁ ବାହାରିପଡ଼ି ପୁଣ୍ୟଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲ, “ପୁଣ୍ୟ ମହାବଜ, ମୋତେ ଆଉ ଟିକିଏ ଜାଉ ଦିଅ ।”

ପୁଣ୍ୟ ମହାବଜ ଟିକିଏ ମୋଟା ଲୋକ । ଗ୍ରେଟ ପିଲଟାର ଏଇଲି ଦୁଃସାହସ ଦେଖି ସେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରମୀଳୀତ ହୋଇଗଲେ । ବିସ୍ମୟରେ ସେ ଅନେକ କଣ୍ଠଯାଏ ଅଳିଉରର

ମୁହଁକୁ କେବଳ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ପାଖରେ କାନ୍ଦଟା ନ ଥିଲେ ସେ ବୋଧହୃଦୀ ଆଶ୍ରୟରେ ତଳେ ପଡ଼ି ଯାଇଥାନେ । ନାମ ଦୁହଁ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଘଟନାରେ ତାଟକା ହୋଇ ରହିଗଲେ । ଏଣେ ପିଲାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଏ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଉପୁରେ କାଠ ହୋଇଗଲେ ।

ପରିଶେଷରେ ପୂର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ମହାବଜ ଟିକିଏ ପ୍ରକୃତିଷ୍ଟ ହୋଇ କହିଲେ, “କଅଣ, କଅଣ ?”

ଅଳିଉର କହିଲା, “ଆଜ୍ଞା, ଆଉ ଟିକିଏ ଜାଉ ମିଳୁ ।”

ପୂର୍ଣ୍ଣାଶ୍ରମ ଧୈର୍ଯ୍ୟରୁତି ହୋଇ ଅସିଥିଲା । ଏପରି ଘଟନା ଏଥ୍ ପୂର୍ବରୁ କେବେ ଘଟି ନ ଥିଲା । ସେ ଅଳିଉରର ଷୁଦ୍ଧ ମୁଣ୍ଡକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପିତ୍ରିଲ ଡଙ୍କିଟାକୁ ପିଣ୍ଡିବାକୁ ବାହାରିଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ପର ମୁହଁର୍ଭୁର୍ଜରେ ସେଥିରୁ ବିରତ ହୋଇ ଅଳିଉରର ହାତ ଦୁଇଟାକୁ ଧରିନେଲେ ଓ ଚିତ୍କାର କରି ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲକୁ ଡାକି ସବୁ ଘଟନା ବ୍ୱର୍ଣ୍ଣନା କଲେ ।

ବୋଡ଼ିର ସର୍ବ୍ୟମାନନ ଗଣ୍ଠର ଆଲୋଚନାରେ ରତ । ଏହି ସମୟରେ ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ ବ୍ୟକ୍ତ ଭାବରେ ପ୍ରବେଶ କରି କହିଲେ, “ଆପଣମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା ଦେଲି; କ୍ଷମା କରିବେ । ଅଳିଉର ଟୁଇଷ୍ଟ ଆହୁର ଜାଉ ମାଗୁଛି ।”

ସର୍ବ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରୁଅଲ୍ ଖେଳିଗଲା; ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ କିସ୍ତପୁର ଚିହ୍ନ ଦେଖାଗଲା । ମିଷ୍ଟର ନିମ୍ନକିନ୍ତୁ ନାମକ ଜଣେ ସର୍ବ୍ୟ ବମ୍ବଲକୁ କହିଲେ, ତୁମେ କଅଣ କହୁଛ ଯେ ଆମର ଯେଉଁ ଖାଦ୍ୟର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି, ତାହା ଖାଇସାଇବା ପରେ ସେ ଆହୁର ମାଗିଲା ?”

ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ ଉତ୍ତର କଲେ, “ଆଜ୍ଞା ହଁ ।”

ଧଳା ଓସ୍ତ କୋଟ୍ ପିନ୍ଧିଥିବା ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟକ କହିଉଠିଲେ,
“ମୁଁ ପର ଜାଣେ, ସେ ପିଲାଟା ଦିନେ ପାଣୀ ପାଇବ ।”

ସର୍ବମାନଙ୍କ ଉଚରେ ତୁମୁଳ ଯୁକ୍ତିର୍କ ଗୁଲାମ । ଶେଷରେ
ଡକୁମ ହେଲା—ଅଳିଉରକୁ ସାଥେ ସାଥେ ନେଇ ବନୀ କର ରଖ ।
ଅନାଥାତ୍ମମର ଫାଟକ ପାଖରେ ଗୋଟାଏ ବିଜ୍ଞାପନ ଦିଆଗଲା—
କେହି ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଯଦି ଅଳିଉର ଟୁଇଷ୍ଟକୁ ନେଇ କୌଣସି କାଂ
ଶିକ୍ଷା ଦେବାରେ ଲଗାନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପାଞ୍ଚପାଉଣ୍ଡ ପୁରସ୍କା
ଦିଆଯିବ ।

ଏହି ବିଜ୍ଞାପନ ଫଳରେ ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରାମ୍‌ପିଲ୍‌ଡ ନାମକ ଜଣେ
ଲୋକ ଅଳିଉରକୁ ନେଇ ଧନୀ ଲୋକମାନଙ୍କର ଧୂଆଁ ନଳ ।
କରିବା କାମରେ ଲଗାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲା । କିନ୍ତୁ ଆଇନ ଅନୁସାରେ
ଅନ୍ତରୁ ବପୁସର ପିଲମାନଙ୍କୁ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବାକୁ ହେଲେ
ପିଲର ସ୍ଵୀକୃତ ଆବଶ୍ୟକ । ଶ୍ଵାମୟ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପିଲର ସ୍ଵୀକୃତ
ଥିବାର ଜାଣିଲେ ତାହାକୁ ନିୟମିତ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆନ୍ତି ।
ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ୍‌ଉପୁ ଦେଖାଇ ଅଳିଉରକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ ଯେ ୯
ଧୂଆଁ ନଳ ସପା କରିବା କାମରେ ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କେବଳ
ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ଆଗରେ ସ୍ଵୀକାର କରିବ ।

ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ୍ ଓ ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରାମ୍‌ପିଲ୍‌ଡ ଅଳିଉରକୁ
ନେଇ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ କୋର୍ଟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ ଏବଂ ଅଳିଉର
ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରାମ୍‌ପିଲ୍‌ଡଙ୍କ ପାଖରେ ରହି ଧୂଆଁ ନଳ ସପା କାମ
କରିବ ବୋଲି ଅନୁମତି ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଏହି
ବିଷୟରେ ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରାମ୍‌ପିଲ୍‌ଡ ଓ ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ୍‌ଙ୍କ ସହିତ
କିଛି ସମୟମାଏ କଥାକାର୍ତ୍ତା ହେଲେ । ଉଭୟ ପକ୍ଷର ରୁକ୍ଷିପତ
ଲେଖା ହେଲା । ସେଥିରେ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ସ୍ଵାକ୍ଷର କଲେ ହେଲା ।

ଏହି ସମୟରେ ଅଳିଉର ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରାମ୍‌ପିଲ୍‌ଡଙ୍କ ମୁହଁକୁ
ବୁଝି ଉପୁରେ ଥରିଗଲା । ସେ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ କାନ୍ଦିଲା । ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ

ନିଭରର ଏ ପ୍ରକାର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ମଧୁର ସ୍ଵରରେ ପଚାରିଲେ,
ଅଳିଉର, ତୁ ଏପରି କାନ୍ଦୁଛୁ କାହିଁକି ? ତୋର ମନର କଥା
ମୋତେ କହୁ ।”

ଅଳିଉର ଆଶ୍ୱୋଇ ପଡ଼ି ହାତ ଯୋଡ଼ି କରୁଣ ସ୍ଵରରେ
ଜୁ, “ଏମାନେ ମୋତେ ଅନାର ଘରେ ବନୀ କରି
ବେ, ଖାଇବାକୁ ଦେବେ ନାହିଁ; ମାଡ଼ ଦେବେ । ଏପରି ମଲେ
ନେହି ମରବି, କିନ୍ତୁ ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରାମ୍‌ଫିଲ୍ଡର୍‌ଙ୍କ ପାଖରେ ରହି ପାରିବି
ତୁ ।”

ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ ଏହା ଶୁଣି କହିପକାଇଲେ—ଏହା ଭଲ
ଜୀବାଗମ ପିଲ ମୋ ଜୀବନରେ ଦେଖିନାହିଁ ।

ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲକୁ ଗୁହଁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ହେ
କେ ।”

ଅଳିଉର କଥାରେ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମିଲା ଯେ
ତେ ସେ ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରାମ୍‌ଫିଲ୍ଡର୍‌ଙ୍କ ପାଖରେ କାମ କରିବାକୁ
ହେଲା ନାହିଁ; ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ ତାକୁ ଧମକ ଦେଖାଇ ଗ୍ରାମ୍‌ଫିଲ୍ଡର୍‌ଙ୍କ
ତଥା ରଖାଇବାର ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଚାକୁପଦରେ
ପର ଦେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ତାକୁ ଚିର ଫିଙ୍ଗି ଦେଲେ ଏବଂ ଆଦେଶ
ଦିଲେ—“ମୁଁ ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନୁମତି ଦେବା ଉଚିତ ମନେ
ରୁନାହିଁ । ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ, ପିଲକୁ ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ ଫେରାଇନିଆ
ତାହା ପ୍ରତି ସଦ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କର ।”

ଅଳିଉର ଗୋଟାଏ ବିପଦରୁ ଉତ୍ତାର ପାଇଗଲା ।

ତାହା ପରଦିନ ଅନାଥାଶ୍ରମର ପାଟକରେ ପୁଣି ଏକ
ଜ୍ଞାପନ ଦିଆଗଲା—କେବି ସବ ଅଳିଉର ଟୁଇଷ୍ଟୁକୁ ଶିକ୍ଷାନବିସ୍ତର
ପର ନିଅନ୍ତି, ତାକୁ ପାଞ୍ଚପାଞ୍ଚ ପୁରସ୍କାର ଦିଆଯିବ ।

ତିନି

ବିଜ୍ଞପନ ଦିଆଗଲୁ ସତ; କିନ୍ତୁ ତିନି ରୂପିମାସ ଗଲେ ସୁନ୍ଦର
ଅଳିଉରର୍କୁ ଶିକ୍ଷାନବିଷ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରି ପାଞ୍ଚପାଉଣ୍ଡ ପୁରସ୍କାର
ନେବାକୁ କେହି ଆସିଲେ ନାହିଁ । ବୋର୍ଡର କର୍ଣ୍ଣମାନେ ଚିନ୍ତିତ
ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଆଦେଶରେ ମିଶ୍ରର ବମ୍ବଲ୍ କେତେକ
ଜାହାଜର କପ୍ତାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲେ । କାଳେ କେହି
ଗୋଟିଏ ବନ୍ଧୁମାନ ଅନାଥ ବାଲକକୁ ନେଇ ଜାହାଜରେ କାମ-
କରଇବ । କିନ୍ତୁ ମିଶ୍ରର ବମ୍ବଲ୍କ ତେଣ୍ଟା ବିପଳ ହେଲା ।

ଦିନେ ସେ ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ ଆସୁଥିବା ସମୟରେ ବାଟରେ
ତାଙ୍କର ମିଶ୍ରର ସାର୍ତ୍ତରବେରିଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା ହେଲା । ହଠାତ୍
ମିଶ୍ରର ବମ୍ବଲ୍କ ମଥାରେ ଗୋଟାଏ ବୁଢ଼ି ଖେଳିଗଲା । ମୃତ
ଦେହକୁ ସମାଧି ଦେବା ପୂର୍ବମୁଁ ଯେଉଁ କାଠ ବାକ୍ସରେ ରଖାଯାଏ,
ତାକୁ କପିନ୍ କୁହାଯାଏ । କପିନ୍ ତିଆରି କରିବା ଥିଲା ମିଶ୍ରର
ସାର୍ତ୍ତରବେରିଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟବସାୟ । ଅଳିଉରର୍କୁ ଏହି କପିନ୍
ତିଆରି କାମରେ ଲଗାଇବାକୁ ମିଶ୍ରର ବମ୍ବଲ୍ ସାର୍ତ୍ତରବେରିଙ୍କୁ
ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲେ । ସହଜରେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବ ବୁଝାଇ ହୋଇଗଲା ।
ଏଥପୁରୁଷ ସେ ଦୁଇଁଙ୍କ ଭିତରେ ବନ୍ଧୁ ତା ଥିଲା; କାରଣ ସାର୍ତ୍ତର-
ବେରି ଅନାଥାଶ୍ରମର ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଶବ୍ଦ ସଜ୍ଜାର ପାଇଁ କପିନ୍
ଯୋଗାଇଥିଲେ । ତେଣୁ ପ୍ରସ୍ତାବଟିରେ ସାର୍ତ୍ତରବେରି ରାଜି ହେବାରେ
ବିଷ୍ଵପୂର କାରଣ ନାହିଁ ।

ପରଦିନ ସକାଳେ ଅନାଥାଶ୍ରମର ବୋର୍ଡ ବସିଲା । ଅଳିଉର୍
ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରାଗଲା ଯେ ସେ ମିଶ୍ରର ସାର୍ତ୍ତରବେରିଙ୍କ

କପିନ、ଦୋକାନରେ କାମ ଶିଖିବ । ଏହି ନିଷ୍ଠାତି କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ କରିବାରେ ଲବମାସ ବିଳମ୍ବ ଘଟିଲୁ ନାହିଁ । ମିଷ୍ଟାର ବମ୍ବଲ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅଳିଉରକୁ ନେଇ ସାଓରବେରିଙ୍କ ଦୋକାନରେ ହାଜର କରିଦେଲେ । ଅଳିଉର、ଯିବାବେଳେ ତାର ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ଗୋଟିଏ ଖବରକାଗଜରେ ପୁଡ଼ିଆ ବାନ୍ଧି ନେଇଥିଲୁ ।

ସେତେବେଳକୁ ମିଷ୍ଟାର ସାଓରବେର ଦୋକାନ ବନ୍ଦ କରୁଥିଲେ । ମିଷ୍ଟାର ବମ୍ବଲ、କହିଲେ, “ଦେଖ, ମୋ କଥା ରଖି ମୁଁ ସେ ପିଲାକୁ ନେଇ ଆସିଛି ।”

ମିଷ୍ଟାର ସାଓରବେର—“ଓଁ, ଏଇ ପିଲା କଥା କହୁଥିଲ ? ଆଜ୍ଞା ହେଲା ।”

ଏହା ପରେ ସେ ଆଦର କରି ଟିକିଏ ଆସିବାପାଇଁ ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଡାକିଲେ । ଦୋକାନ ପଛପଟ ଘରୁ ମିଷେସ、ସାଓରବେର ଆସିଲେ । ତାଙ୍କର ଶଶାର ଅତି କ୍ଷିଣି; ମୁହଁକୁ ଦେଖିଲାମାନେ ଜଣାଯାଏ ଯେ ସେ ବଡ଼ ବଦରାଗୀ । ମିଷ୍ଟାର ସାଓରବେର ଅଳିଉରକୁ ଦେଖାଇ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଅନାଥାଶ୍ରମର ଯେଉଁ ପିଲାଟି କଥା କାଲି ରାତିରେ କହୁଥିଲି, ସେଇଟି ଇଏ ।”

ମିଷେସ、ସାଓରବେର ଗୋଟିଏ ଗ୍ରେଟ କବାଟ ପିଟାଇ ଅଳିଉରକୁ ସେଇ ବାଟେ ଗୋଟିଏ ଅନାହୁଆ ଘରକୁ ଠେଲି-ଦେଲେ । ଏ ଦରକି ଅନ୍ୟ ଘରମାନଙ୍କଠାରୁ ଖୁବ୍ ଖାଲୁଆ ଓ ସେଥିରେ ରନ୍ଧାବଡ଼ା ହୁଏ । ଦର ଭିତରେ ଜଣେ ରକରଣୀ ବସିଥିଲୁ । ତାର ବେଶବାସ ଅତି କୁଣ୍ଡିତ ଓ ମଇଲା ।

ତାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ମିଷେସ、ସାଓରବେର କହିଲେ, “ଗୁର୍ରୋଟ、କୁକୁର ପାଇଁ ଯେଉଁ ଅର୍ଜିଠା ରୁହି ଓ ମାଉଁସ ରଖିଥିଲୁ,

ଦେଖିରୁ କିଛି ଏ ପିଲକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେ ।” ଅଳିଉର ଏପରି ଶୁଧାର୍ତ୍ତ ହୋଇଥିଲ ଯେ ସେ କୁକୁର ଟାଢିୟ ନଈ ଖାଇବାକୁ କୁଣ୍ଡିତ ହେଲା ନାହିଁ । ସେ ଖାଇଲବେଳେ ମିସେସ୍ ସାଓରବେର ତାକୁ ଗୁହଁ ରୁହି ମନେ ମନେ ହିସାବ କରୁଥାନ୍ତି, ପିଲଟାର ଖାଇବାରେ କେତେ ଖରଚ ହେବ ।

ତାର ଖାଇବା ସରଳକଣି ମିସେସ୍ ସାଓରବେର ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଲଣ୍ଠନ ଧରି ତାକୁ ଉପର ମହଲକୁ ନେଇଗଲେ । ଦୋକାନ ଘରଟି ଦେଖାଇ ସେ କହିଲେ, “ହେ ପିଲ, ଏ ଘରେ ଗୁଡ଼ାଏ କପିନ୍ ଛଡ଼ା ଅଉ କିଛି ନାହିଁ । କେତେଟା କପିନ୍ ସନ୍ଧରେ ଶୋଇବୁ । ଯାଆ, ଆସି ଶେଳ ଶୋଇପଡ଼ି ।

ଘରେ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରେଟ ପାପ ରଖିଦେଇ ମିସେସ୍ ସାଓରବେର ରୁକ୍ଷିତିଲେ । କପିନ୍ ପାଙ୍କ ଭିତରେ ଅଳିଉର ଶୋଇବାକୁ ଗଲା । ବଡ଼ କ୍ଲାନ୍ ହୋଇଥିବାରୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାକୁ ନିଦ ଅସିଗଲା ।

ଚାରି

ସକାଳ ହେଲବେଳକୁ କିଏ ଜଣେ ଆସି ଅଳିଉର ଶୋଇଥିବା ଘରର କବାଟରେ ବାରମ୍ବାର ଗୋଇତା ମାରି ବିରକ୍ତ ଭାବରେ କହିଲ, “ଆବେ, କବାଟ ଫିଟା ।” ଅଳିଉର, ନିଦକୁ ଛାତି କବାଟ ଫିଟାଇଲ ମାସେ ତାଠାରୁ ଟିକିଏ ବେଶି ବୟସର ଓ ବେଶି ଡେଙ୍ଗା ଗୋଟିଏ ଟୋକା ଦର ଭିତରକୁ ପଣି ଆସି କହିଲା, “ମୁଁ ହେଉଛି, ମିଷ୍ଟିର ନୋଆ କ୍ଲେପୋଲ । ତୁ ମୋ

ହୃଦୂମ ମାନି କାମ କରିବୁ । ତଳକୁ ରଳ, ଶୀଘ୍ର ଖାଇଦେଇ ଦୋକାନ ଜଣି ରହ ।” ଏହା କହି ସେ ଅଳିଉର୍ରକୁ ଗୋଟାଏ ଗୋଇଠା ମାରିଲା ।

ଆଜୁ କେତୋଟି ଦିନ ଭିତରେ ଅଳିଉର୍ର ଟୁଇଷ୍ଟ୍ ବୁଝି ପାଇଲା ସେ ଏପରି ଶିକ୍ଷାନବୟ ହେବା ଯାହା, ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ରହିବା ତାହା । ଯେତେ କାମ କଲେ ସୁନ୍ଦର ତାକୁ ପେଟପୂର ଖାଇବାକୁ ମିଳେ ନାହିଁ; ତା ପ୍ରତି ଅତ୍ୟାଗ୍ରହର ମାତ୍ରା ଛଣ୍ଡା ହୁଏ ନାହିଁ । ବିଶେଷତଃ ମିଷ୍ଟେସ୍ ସାଓରବେର ଓ ନୋଆ କ୍ଲେପୋଲଙ୍କର ଅତ୍ୟାଗ୍ରହ ତା ପକ୍ଷରେ ଅସହ୍ୟ ହୋଇଉଠିଲା । କ୍ଲେପୋଲର ଗୋଟାଏ ଦୁରଭ୍ୟାସ ଥିଲା । ତାଠାରୁ ଛେଟ ଦୁର୍ବଳ ପିଲଙ୍କ ପ୍ରତି ସେ ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲା । ଅଳିଉର୍ର ସବୁ ଅନ୍ୟାୟ ଅତ୍ୟାଗ୍ରହ ସହି ଯାଉଥାଏ ।

ଦିନେ ଅଳିଉର୍ର ଓ କ୍ଲେପୋଲ ଦୁହେଁଯାକ ଖାଇବା ପାଇଁ ଗୋଷେଇ ଘରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିଲେ । ଆଉ କେବି ଘର ଭିତରେ ନଥିଲେ । କ୍ଲେପୋଲ ଭାବିଲା—ଖାଲି ବସିବି କାହିଁକି ? ଅଳିଉର୍ରକୁ ଚିଢ଼େଇ ଦେଲେ ଗୋଟାଏ ମଜା ହେବ । ସେ ଅଳିଉର୍ର ମୁଣ୍ଡର ବାଲକୁ ଧରି ଟାଣିଲା, ତାକୁ ଚିମୁଟିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହା ସହେ ଅଳିଉର୍ର କାନ୍ଦିଲା ନାହିଁ କି କିଛି କହିଲା ନାହିଁ । ତହିଁ କ୍ଲେପୋଲ କହିଲା, “ଆବେ, ତୋ ମାଆ କେମିତି ଅଛି ?”

ଅଳିଉର୍ର ଉତ୍ତିର କଲା, “ମୋ ମାଆ ମରିଯାଇଛି; ମୋତେ ମୋ ମାଆ ବିଷୟରେ କିଛି କହିବା ଦରକାର ନାହିଁ ।” ଏତିକି କହି ସେ ଆଖିର ଲୁହ ପୋଛିଲା ।

କ୍ଲେପୋଲ କହିଲା, “ଆରେ, ତୁ କାନ୍ଦୁଛୁ କାହିଁକି ?”

ଅଳିଉରୁ—“ମୁଁ କହିଲି ପରା, ମୋତେ ମୋ ମାଆ ବିଷୟରେ କିଛି କହିବ ନାହିଁ ।”

କ୍ଲୋପୋଲ—“ଏସ ଯେଉଁ ମାଆ ! ପୁଣି ତା କଥା କହିବ ନାହିଁ ! ତା ଭଲ ଗୋଟାଏ ଖରାପ ଶୀଲେକ ଦୁନିଆରେ ଆଉ ନ ଥୁବେ । ସେ ମରିଯାଇଛି, ଭଲ ହୋଇଛି । ନ ହେଲେ ସେ ଏତେବେଳକୁ ଜେଲଖାନାରେ ଥାଆନ୍ତା ।”

ଏତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଳିଉରୁ ଗୋଟିଏ ନିଶ୍ଚାହ ପିଲା ପରି ସବୁ ସହିଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଶେଷ କେତେ ପଦ ଶୁଣିଲା କ୍ଷଣି ତାର ରକ୍ତ ଗରମ ହୋଇଗଲା । ସେ ଚଉକି ଟେବୁଲ ପିଙ୍ଗିଦେଇ କ୍ଲୋପୋଲର ବେକକୁ ମାଡ଼ ବସିଲା । ରାଗରେ ଦାନ୍ତ କଡ଼ମଡ଼ କରି ଦେହର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ପ୍ରଫୋଗ କରି ସେ କ୍ଲୋପୋଲକୁ ତଳେ ପକାଇଦେଲା । ତାର ଦୁବଳ ଶଶରରେ ଯେ ଏତେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଥିଲା, ଏ କଥା ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଏଥପୁଣ୍ୟରୁ ଜାଣିପାରି ନ ଥିଲା ।

କ୍ଲୋପୋଲ ତଳେ ପଡ଼ି ଡାକଗୁଡ଼ିଲା, “ହେ ବୁର୍ଜୋଟ, ଦଉଡ଼ ଆ । ମୋତେ ମାରି ପକାଇଲା । ମିସେସ୍ ସାର୍କରବେର, ଧାଇଁଆସି ମୋତେ ରକ୍ଷା କର । ଶୀଘ୍ର ଦଉଡ଼ଆସ; ଅଳିଉରୁ ପାଗଳ ହୋଇ ମରି ମାରିପକାଉଛି ।”

ତାର ଏ ପ୍ରକାର ଚିକାର ଶୁଣି ଦରର ଗୁକରଣୀ ଗୁର୍ଜୋଟ ଦଉଡ଼ ଅସି ଦଟନା ଛାଲରେ ଉପାହିତ ହେଲା । ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲକ୍ଷଣି ସେ ତାର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ପ୍ରଫୋଗ କରି ଅଳିଉରୁ ଟୁଇଷ୍ଟୁକୁ ମାଡ଼ିବସିଲା । ଶାଶରକ ଶକ୍ତିରେ ସେ ନିଶ୍ଚାହ ଯେ କୌଣସି ପୁରୁଷର ସମକଷ ଥିଲା; ବରଂ ଅନେକ ପୁରୁଷଙ୍କ ଠାରୁ ଝୁବ୍ର ଉଚରେ । ସେ ଚିକାର କରିଛିଲା, “ହ-ଇ-ରେ-ସ-ଇ-ତା-ନ ନ-ମ-କ-ହା-ର-ମ-ଟୋ-କା !” ଭୁଣ୍ଡରୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଷ୍ଟର

ବାହାରିବା ସଙ୍ଗେ ତା ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଲେଖାଏଁ ବିଧା ଅଳିଉରୁ ଉପରେ ପଡ଼ୁଥିଲା ।

ଏକିକରେ ଅଳିଉରୁର ଦୁର୍ଦ୍ଵା ଶେଷ ହେଲା ନାହିଁ । ଦରଣୀ ମିଷେସ୍ ସାଓରବେର ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଗଲେ । ଅଳିଉରୁର ଫୋଧ ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ଗୁର୍ଲୋଟର ମୁଣ୍ଡର ଆସାନ କାଳେ ଯଥେଷ୍ଟ ହୋଇ ନ ଥିବ, ଏହି ଆଶଙ୍କାରେ ସେ ଗୋଟାଏ ହାତରେ ଅଳିଉରୁକୁ ଧରି ଆର ହାତରେ ତାର ମୁହଁକୁ ରମ୍ପି ବିଦାର ପକାଇଲେ । ଏହି ସୁବିଧା ପାଇ କ୍ଲେପୋଲ ତଳ୍ଟ ଉଠି ତାର ପିଠିରେ ମାଡ଼ିଦେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏ ବିଷମ ଯୁଦ୍ଧରେ ଏକ ପକ୍ଷରେ ଏକାଙ୍ଗ ଅଳିଉରୁ; ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ତିନିଜଣ । ଅଳିଉରୁ ପକ୍ଷରେ ସେମାନଙ୍କ ଆନମଣ ପ୍ରତିରୋଧର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ଥିଲା ସହ୍ୟ କରିବା । ତଥାପି ଏପରି ଯୁଦ୍ଧ ବେଶି ସମୟ ଗୁଲିପାରର ନା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେମାନେ କ୍ଲାନ୍ଟ ହୋଇ ଆଉ ମାଡ଼ ଦେଇ-ପାରିଲେ ନାହିଁ । ତପୂରେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଅଳିଉରୁକୁ ଘୋଷାର ଘୋଷାର ଦେଇ ଗୋଟାଏ ମରନା ଘରେ ବନ୍ଦ କରି ରଖିଲେ । ବାହାର ପାଖରୁ ରୁଚି ବନ୍ଦ କରିଦିଆଗଲା ।

ଏହା ପରେ ମିଷେସ୍ ସାଓରବେର କ୍ଲେପୋଲକୁ କହିଲେ, “ତୁ ଯାଆ, ମିଶ୍ରର ବମ୍ବଲକୁ କହିଦେବୁ ସେ ଶୀଘ୍ର ଆସିବେ । ଘରେ ପୁରୁଷ ଲୋକ କେହି ନାହାନ୍ତି । ସେ ଟୋକା ଗୋଇତା ମାରି କବାଟଟା ଭାଙ୍ଗି ଦେଇପାରେ ।”

କ୍ଲେପୋଲ ଦିଉଡ଼ି ଯାଇ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ପହଞ୍ଚି ମିଶ୍ରର ବମ୍ବଲକୁ କହିଲ—

ସେ ସଇତାନ୍ତା ମୋତେ ପ୍ରାଣରେ ମାରିଦେବାକୁ ବସିଥିଲା । ଖାଲି ମୋତେ ନୁହେଁ, ଗୁର୍ଲୋଟକୁ, ମିଷେସ୍ ସାଓରବେରକୁ ମଧ୍ୟ

ମାରିଚକାଇ ଥାଆନ୍ତା । ଆପଣ ଶୀଘ୍ର ଆମସରକୁ ଆସି ତାକୁ ମାଡ଼ ନ ଦେଲେ ତଳିବ ନାହିଁ । ଦୈବଯୋଗୁଁ ମିଷ୍ଟର ସାର୍ତ୍ତରବେରି ଘରେ ନାହାନ୍ତା । ଆପଣଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।”

ମିଷ୍ଟର ବିମ୍ବଲୁଙ୍କ ସହିତ ନୋଆ କ୍ଲେପୋଲ୍ ସାର୍ତ୍ତରବେରିଙ୍କ ଦୋକାନ ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିଲୁ । ସେତେବେଳକୁ ଅଳଭର କବାଟରେ ଗୋଇଠା ମାରି ଘରଭିତରେ ପାଠି କରୁଥାଏ । ମିସେସ୍ ସାର୍ତ୍ତରବେରି କହିଲେ, “ସେଇଠା ପାଗଳ ହୋଇ-ଯାଇଛି । ମୁଣ୍ଡ ଟିକ୍ ଥିଲେ ସେ କଥାଣ ଏପରି ହୁଅନ୍ତା ?”

ମିଷ୍ଟର ବିମ୍ବଲୁ କହିଲେ, “ନା ନା, ଏଇଠା ପାଗଳାମି ନୁହେଁ । ଏ ହେଉଛି ତାକୁ ମାଂସ ଖୁଆଇବାର ଫଳ । ତାକୁ ପେଟପଟା ଗ୍ରାସ ଦେବାରୁ ସେ ଏପରି ହେଉଛି । ତାକୁ ଖୁବ୍ ଅନ୍ତ୍ର ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥିଲେ ଏହା ଘଟି ନ ଥାନ୍ତା । ଏବେ ତାକୁ ସେଇ ଘର ଭିତରେ ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ଉପାସ ପକାଇଦେଲେ ପିଲ ଟିକ୍ କାଟକୁ ଆସିବ । ଗ୍ରେଟ ଲୋକର ପିଲ ତ, ଆଉ କଥା ହୁଅନ୍ତା ?”

ଏଥମଧ୍ୟରେ ମିଷ୍ଟର ସାର୍ତ୍ତରବେରି ଘରକୁ ଆସି ସବୁ କଥା ଶୁଣି ଖଣ୍ଡା ବେତରେ ଅଳଭରକୁ ପିଟିଦେଇଗଲେ । କେବଳ ମାଡ଼ ଖାଇ ଖାଇ ଅଳଭର କପିନସନ୍ଧରେ ଶୋଇବାକୁ ଗଲା ।

ଗଞ୍ଜର ରାସି । ଥଣ୍ଡାରେ ଦେହ ବରପଂ ପରି ଲାଗୁଛି । ତାରଗୁଡ଼ିକ ଦୂର ଆକାଶରେ ଆଖି ମିଟିମିଟି କରୁଥାନ୍ତା । ଚନ୍ଦ୍ରକିରଣ ପଡ଼ିଛି । ଗଛର ଛୁଲସବୁ ପ୍ରକାଶ ଦେଇୟ ଶୋଇଥିଲୁ ପରି ତାକୁ ବୋଧ ହେଉଥାଏ । ଅଳଭର, କପିନସନ୍ଧରେ ପଡ଼ିରହି ତାର ଭବିଷ୍ୟତ କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧା ଚିନ୍ତା କଲା । ଶେଷର ସେ ଛିର କଲା ଯେ ପରଦିନ ସକାଳୁ ଲଣ୍ଠନ ନଗରକୁ ପକାଇପିବ ।

ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ କବାଟ ଓ ଝରକାର ପାଞ୍ଜିବାଟେ
ଘରମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ଦେଖି ଅଳିଉର, ଉଠି ଠିଆହେଲ ।
ସେ କବାଟ ଖୋଲ ଥରେ ଗୁରିଆଡ଼କୁ ଗୁଡ଼ିଲ । କାହାରକୁ
ଦେଖିବାକୁ କିମ୍ବା କିଛି ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲୁ ନାହିଁ । ଟିକିଏ ଚିନ୍ତାକରି
ସେ ରାସ୍ତାଉପରକୁ ଚାଲିଗଲ । ପଳାଇ ଯାଇ ସେ ମୁକ୍ତ ପାଇଛି
ବୋଲି ମନେକଲା ।

ପାଞ୍ଚ

କାଳେ ଜୀଏ ପଛରୁ ଆସି ତାକୁ ଧରିବ ବୋଲି ଭୟ କରି
ଅଳିଉର ପ୍ରଥମ ଦଉଡ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଶ୍ରାୟ ମାରନୀଏ
ଦଉଡ଼ିବା ପରେ ସେ ଚାଲିବାକୁ ନାହିଁ । ଦିନ ଦୂର ପହର ବେଳକୁ
ସେ ସହରତାରୁ ପାଞ୍ଚ ଛଙ୍ଗ ମାରି ଦୂରରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ବିଶ୍ଵାମ
ନେବାପାଇଁ ସେ ରାସ୍ତାଧାରରେ ବସିପଡ଼ିଲା ।

ଲକ୍ଷ୍ମନ ସେଠାରୁ କେତେ ଦୂର; ଏହିପରି ଚାଲି ଚାଲି ଗଲେ
କେତେ ଦିନରେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ମନରେ ପଢ଼ିବ ଏ ବିଷୟରେ ତାର
କୌଣସି ଧାରଣା ନ ଥିଲା । ଦୈବାତ୍ମ ରାସ୍ତା କଢ଼ିର ଗୋଟିଏ
ପଥର ଉପରେ ତାର ନଜର ପଡ଼ିଲା । ସେଥିରେ ଲେଖାଥିଲା—
ସେଠାରୁ ଲକ୍ଷ୍ମନ ୨୦ ମାରିଲ । ସେ ଶୁଣିଥିଲ ଯେ କାମ କଲେ
ଲକ୍ଷ୍ମନରେ କାହାରକୁ ଉପାସ ରହିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ
ସେ ଭାବିଲା—ଲକ୍ଷ୍ମନ ଯାଏ ଚାଲିଗଲେ ମୋର ସବୁ ଦୁଃଖ ଉଭେଇ
ଯିବ । ସେ ଦିନ ସେ ଖୁବ୍ ଉତ୍ସାହରେ କୋଡ଼ିଏ ମାରି ବାଟ
ଚାଲିଗଲ । ବାଟରେ ଜଣକ ଦୁଆରେ ଖାଇବାକୁ ମାଗିବାତୁ

ଘରବାଲୁ ତାକୁ ଖଣ୍ଡିଏ ରୁହି ଦେଇଥିଲୁ । ସେ ଦିନଟି ସେହି ରୁହି ଖଣ୍ଡିକ ଖାଇ ଓ କିଛି ପାଣି ପିଇ ସେ କଟାଇଦେଲୁ । ରାତିରେ ତାକୁ ମେଲୁ ପଡ଼ିଆରେ ଶୋଇବାକୁ ହେଲୁ । ପେଟରେ ଘୋକ । ଦେହ ଶୀତରେ ଥରୁଥାଏ । କିନ୍ତୁ କାନ୍ତି ହେବୁରୁ ତାକୁ ନିଦ ହୋଇଗଲୁ ।

ଦିନ ପରେ ଦିନ ସେ ଗୁଲିବାକୁ ଲାଗିଲୁ । ବାଟରେ ମାଗି ଯାହା ମିଳେ ଖାଏ, ରାତିରେ ଚଙ୍ଗମୂଳେ ବା କାହା ଓଳିତଳେ ଶୋଇପଡ଼େ । ଏହିପରି ଛଅ ଦିନ ଗୁଲିଗଲୁ । ସପ୍ତମ ଦିନ ସକାଳେ ସେ ବସ୍ତା କଡ଼ର ଗୋଟିଏ ପଥରରୁ ଜାଣି ପାରିଲୁ ସେ ଲଞ୍ଛନ ସେଠାରୁ ଆଉ ଦଶ ମାରିଲୁ । ସେତେବେଳକୁ ଚାଲି ଚାଲି ତା ପାଦରେ ଘାଆ ହୋଇ ସେଥରୁ ରକ୍ତ ବୋହୁଥାଏ । ତା ଦେହଯାକ ଧୂଳିରେ ବୁଡ଼ି ଯାଇଥାଏ । ଥକା ମାରିବା ପାଇଁ ସେ ଜଣକର ଦାଣ୍ଡ ପାହାଚ ଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲୁ ।

ବସ୍ତା ଉପରେ ଗୋଟିଏ ପିଲୁ ଚାଲିଗଲୁ । ଗଲବେଳେ ତାର ଦୃଷ୍ଟି ଅଳିଉର ଉପରେ ପଡ଼ିଲୁ । କିଛି ଦୂର ଯିବାପରେ କଥଣ ବିରୁଦ୍ଧ ସେ ଫେରି ଆସି ଅଳିଉରକୁ ନିରେଖି ଦେଖିଲୁ । ତହୁଁ ଅଳିଉର ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ତାକୁ ରୁହିଲୁ । ପିଲାଟି ତାକୁ କିଛି ସମୟ ରୁହି ପରିଲା, “କରେ ଭାଇ; ଏଠି କଥଣ କରୁଛୁ ?

ପିଲାଟି ଅଳିଉରର ପ୍ରାୟ ସମବୟସ୍ତ । ତାର ଚେହେରା ଯେପରି ଅଭୂତ, ତଙ୍ଗତାଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଭୂତ । ତାର ନାକଟା ଟିକିଏ ରେପୁଟା, ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟା ବଙ୍କା; ଦେହ ଧୂଳିଧୂସର, ପୋଷାକ ମଧ୍ୟ ମରିଲା । ପିଲୁ ହେଲେହେଁ ତାର କଥାବାର୍ତ୍ତା ବଡ଼ ମଣିଷଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ପରି । ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ମଣିଷର କୋଟ ପିନ୍ଧିଥିବାରୁ, କୋଟୁଟି ତାର ପାଦଯାଏ ପଡ଼ିଥିଲୁ । ସେ କୋଟୁର

ହାତ ଅଧରୁ ଓଲଟାଳ ଘଙ୍ଗି ଦେଇଥିଲା । ହାତର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶଟି ସେ ତାର ପେଣ ପକେଟରେ ପୂରାଇଥିଲା ।

ଅଳିଉରୁ କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଇ ନ ପାର କେବଳ ତାକୁ ଚାହିଁରହିଲା । ପୁଣି ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ହେଲା, “ଏଠି କଣ କହୁଛୁ ?” ତହୁଁ ଅଳିଉରୁ କହିଲା, “ମୁଁ ଗୁଲି ଗୁଲି ଥକ ପଡ଼ିଛି । ଗୁର ପାଞ୍ଚ ଦିନ ହେଲା ମୋ ପେଟରେ ଆହାର ପଡ଼ିନାହିଁ । ଭ୍ରେକରେ ମୋର ହଂସା ଉଡ଼ିଯାଉଛି । ଆଜିକ ସାତ ଦିନ ହେଲଣି ମୁଁ ଖାଲ ଗୁଲୁଛି ।” ଏହା କହୁ କହୁ ଅଳିଉରୁ ନିଜର ପାଦକୁ ଚାହିଁଲା । ତାର ଆଖିରୁ ଲୁହ ବୋହି ଯାଉଥାଏ ।

ଆଉ କିଛି କଥାବର୍ତ୍ତି ପରେ ସେହି ପିଲାଟି ତାକୁ ଗୋଟିଏ ଜଳଣିଆ ଦୋକାନକୁ ଡାକି ନେଇ କିଛି ଖୁଆଇଲା । ସେ ଖାଉ-ଥିବାରେବେଳେ ସେ ପିଲାଟି ଖୁବ୍ ମନୋଯୋଗ ଦେଇ ତାକୁ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ । ଅଳିଉରୁ ଖାଇ ସାରିଲା ପରେ ପିଲାଟି ପୁଣି ପରିବିଲା, “କଥଣ ଲଣ୍ଠନ ସହରକୁ ଯାଉଛୁ ?”

ଅଳିଉରୁ ସାହସ କରି ପରିବିଲା, “ତୁମେ କଥଣ ଲଣ୍ଠନରେ ରହ ?” ନବାଗତ ବାଳକଟି କହିଲା, “ହଁ ହଁ, ମୁଁ ଲଣ୍ଠନରେ ରହେଁ । ତୁ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଯିବୁ ? ସେଠାରେ ଜଣେ ବୁଢ଼ା ଭଦ୍ର-ଲୋକଙ୍କ ସାଥରେ ମୋର ଛହା ଅଛି । ସେ ଭାର ଭଲ ଲୋକ । ସେ ତୋତେ ଖାଇବାକୁ ଦେଇ ରଖିବେ । ଅନ୍ୟ ଦିନ ଭିତରେ ସୁବିଧା ଦେଖି ତୋତେ ଗୋଟିଏ କାମ ଜୁଟାଇଦେବେ ।”

ଅଳିଉରୁ ଏପରି ସୌଭାଗ୍ୟ ଆଦୌ ଆଶା କରି ନ ଥିଲା । ସେ ଆନନ୍ଦରେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସ୍ଵିକୃତ ହେଇଗଲା । ଦୁଇଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନେକ କଥା ପଡ଼ିଲା । ସେଥରୁ ଅଳିଉରୁ ଜାଣିଲ ଯେ ଏହି ପିଲାଟିର ନାଆଁ ଜାକ୍ ଉକିନ୍ସ; କିନ୍ତୁ ତାର ଡାକ ନାଆଁ

ହେଉଛି ଉଜର । ଉଜର ପ୍ରସ୍ତାବ ଅନୁସାରେ ଦିନବେଳା ଲଣ୍ଡନ
ଯିବା କନ୍ଦ ହେଲା । ସନ୍ଧା ପରେ ଦୁହଁ ଗୁଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।
ବନ୍ଧି ପ୍ରାୟ ଏଗାରଟା ବେଳକୁ ଉଜର ଅଳିଉରକୁ ଲଣ୍ଡନ ସହରର
ଅନେକ କୁସ୍ତି ଗଳି ଭିତରେ ବୁଲାଇ ଶେଷରେ ଗୋଟିଏ ଅତି
ମରଳା ସବୁ ଗଳି ଭିତରେ ପହଞ୍ଚାଇଲା । ଗୋଟିଏ ଭଙ୍ଗାଦବର
ଦର ପାଖରେ ପଢ଼ି ଦୁହଁଯାକ ଭଙ୍ଗାପାହାତ ବାଟେ ଅନ୍ନାରରେ
ଗୁଲିଲେ । ପଛପଟେ ଦରର ଗୋଟାଏ ଭଙ୍ଗା କବାଟକୁ ପିଟାଇ
ଉଜର ଅଳିଉରକୁ ଭିତରକୁ ଟାଣିନେଲା ।

ଉରଟି ଅତି ପୁରୁଣା । ସେଥୁରେ ବହୁ ବର୍ଷର ମରଳା ଲୁଗି
କାହା ଓ ଗୁରୁ କଳାରଙ୍ଗ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଗୋଟିଏ ଟେବୁଲ
ଉପରେ ବତିଟିଏ ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ହୋଇ ଜନ୍ମଥାଏ । ଘର ଭିତରେ
କେତୋଟି ଭଙ୍ଗା ଖଟ ଲଗାଲଗି ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ଟେବୁଲ
ଗୁରିପାଖକୁ ଲଗି ଗୁରିପାଞ୍ଚୋଟି ପିଲା ବସିଥିଲେ । ସେମାନେ
ସମସ୍ତେ ଉଜରାରୁ ସାନ । ସମସ୍ତେ ବସି ଦିଢ଼ି ଖାଇ ଧୂଆଁ
ଗୁଡ଼ିଥିଲେ । ଉଜର ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବସିପଡ଼ି ସେହିପରି ଧୂଆଁ
ଖାଇଲା । ଘର ଭିତରେ ଏମାନଙ୍କ ଛଡ଼ା ଜଣେ ବୃଦ୍ଧଙ୍କ ଥିଲା ।
ତାର ମୁଣ୍ଡରେ କହିବା ବାଳ; ସେଥିରୁ କେତେକ ଅଂଶ ଜୁଟ ହୋଇ
ଯାଇଥାଏ । ତାର ମୁହଁଟା ଅତି କଦାକାର; ଦେଖିଲେ ଭୟ
ମାଡ଼ିବାର କଥା । ସେ ଗୋଟାଏ ଚିକଟା ମରଳା କୁରୁତା ପିନ୍ଧ
ଗୁଲିରେ କଥା ବାଲୁଥାଏ ।

ଉଜର ପିଲାମାନଙ୍କ କାନରେ ତୁନି ତୁନି କରି କଥା
କହିଲା । ବୁଢ଼ା ଓ ଗ୍ରେଟ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତେ ଅଳିଉରକୁ ଗୁହଁ
ରହିଲେ । ଉଜର ବୁଢ଼କୁ ସମ୍ମୋଧନ କରି କହିଲା, “ଅଜା, ଏଇ
ମୋର ବନ୍ଧୁ ଅଳିଉର ଟୁଇଷ୍ଟ୍ ।”

ବୃଦ୍ଧ ଅଳିଉରକୁ ସ୍ଥାଗତ ସମ୍ବାଧଣ ଜଣାଇ ତାର ହାତ ଧରି ପାଖକୁ ଟାଣିଦେଇ କହିଲା, “ବେଶ୍, ଏଥର ଆଛା ଚିହ୍ନା ପରିଚୟ ହୋଇଯିବ ।” ଗୁଡ଼ୁ ଗୁଡ଼ୁ ପିଲମାନେ ବିଡ଼ ପିଉ ପିଉ ତାର ଗୁରିପାଖେ ଦେଇଗଲେ । ସମସ୍ତେ ଜଣ ଜଣ ହୋଇ ତା ସହିତ କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ହାତରେ ଧରିଥୁବା ଗୋଟିଏ ଗ୍ରେଟ ପୋଟଳିକୁ ମଧ୍ୟ ପଞ୍ଚକ୍ଷା କରିଗଲେ । ତାର ସୁଖସୁବିଧା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁଥୁବାର ଦେଖାଗଲା । ଜଣେ ଆସି ତା ମୁଣ୍ଡରୁ ଟୋପିଟି ଖୋଲି ଦେଇ କାହୁରେ ଟାଙ୍କି ଦେଲା । ଆଉ ଜଣେ ତାର ପକେଟରେ ଥିବା ଜିନିଷ ସବୁ କାଢ଼ି ପକାଇଲା । ସେ ନିଜେ ଚାଲି ଚାଲି କାନ୍ଦ ହୋଇଥିଥିଲା । ଶୋଇଲବେଳକୁ ପକେଟ ଖାଲିକରି ପାରି ନ ଥାନ୍ତା; ତେବେ ସେ ଶୁଆନ୍ତା କିପରି ?

ବୃଦ୍ଧ କହିଲା, “ଅଳିଉର, ତୋତେ ପାଇ ମୁଁ ବଡ଼ ଖୁସି । ଆରେ ଉଜର, ଯାଆ ଖାଇବାକୁ ମାଂସ ଦେଲିଆ ।”

ପିଲମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଳିଉର ଜାଣିଲା ଯେ ଏହି ବୃଦ୍ଧର ନାମ ପରିନ୍ମ । ଅଳିଉର ରୁହି ଓ ମାଂସ ଖାଇ ଅନ୍ୟ ପିଲମାନଙ୍କ ସହ ଶୋଇଗଲା ।

ଛଥ

ଏହିପରି ଲଣ୍ଠନ ସହରରେ ଅଳିଉରର ପ୍ରଥମ ରସିଟି କଟିଗଲା । ସେତେବେଳେ ସେ ଜାଣିନଥିଲା ଯେ ସେ ଯେଉଁ ଭର୍ମଲେକଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି, ସେ ଜଣେ ଘେର ସରଦାର । ପିଲମାନଙ୍କୁ ଗୁରୁଚିଦ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ସେମାନଙ୍କ ଗୈରାଧନ ଆଦାୟ କରିବା ହେଉଛି ତାର ବ୍ୟବସାୟ ।

କେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଳିଉର, ପରିନ୍ ସହିତ ତା' ଘରେ ରହିଲା । ଏହି ସମୟରେ ସେ ଏହି ଭାବୁଲୋକ ସମୟରେ ଅନେକ କଥା ଜାଣିପାରିଲା । ପ୍ରଥମ ରାତିର ପରଦିନ ସକାଳେ ଅଳିଉର, ଦେଖିଲ; ପରିନ୍ ଉଚିର, ଓ ବେଟସ୍ ବୋଲି ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପିଲକୁ ଘେନି ଏକ ପ୍ରକାର ବିଶ୍ୱାସ ଖେଳ ଖେଳୁଛି । ଏପରି ଖେଳ ଅଳିଉର, ଆଗରୁ କେଉଁଠି ଦେଖିନଥିଲା । ବୁଡ଼ା ତାର ପକେଟରେ ଗୋଟିଏ ମନିବ୍ୟାଗ ବା ଆଉ କିଛି ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ ରଖେ । ପିଲମାନେ ଏପରି କୌଣସିରେ ତାକୁ ପକେଟରୁ କାଢ଼ି ନିଅନ୍ତି ଯେପରି କି ସେ ଜାଣିନପାରିବ ।

ବୁଡ଼ା ଅଳିଉରକୁ ଖେଳିବା ପାଇଁ ଡାକିଲା; କିପରି ପକେଟରୁ ମନିବ୍ୟାଗ କାଢ଼ି ନେବାକୁ ହେବ, ଅଥବା ସେ ଜାଣି ପାରିବ ନାହିଁ, ସେ କୌଣସି ଶିଖାଇଦେଲା । କିନ୍ତୁ ଏ ପ୍ରକାର ଖେଳ ଯେ କାହିଁକି ସେମାନେ ଖେଳୁଥିଲେ, ତାହା ଅଳିଉର, ଆଦୌ ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ । ତାକୁ ବଡ଼ କୌତୁକ ଲାଗିଲା । କିନ୍ତୁ ଦିନ ପରେ ଉଚିର, ଓ ବେଟସ୍ ଅଳିଉରକୁ ସହର ଭିତରେ ବୁଲିବା ପାଇଁ ଡାକିନେଲେ । ସେହିଦିନ ଭାୟ ଓ ଦୃଶ୍ୟର ସହିତ ସେ ଏହି ଖେଳର ପ୍ରକୃତ ଅଭିପ୍ରାୟ ଜାଣିପାରିଲା ।

ତିନିଜଣଯାକ କ୍ଲାର୍କେନ୍ ଓୟଲ ସ୍ପୋୟାର ପାଖରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଗ୍ରେଟ ଗଲମୁଣ୍ଡରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ହଠାତ୍ ଉଚିର, ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲା ଓ ଅନ୍ୟ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ସଙ୍କେତ ଦେଲା ।

ଅଳିଉର, କିନ୍ତୁ ବୁଝିନପାରି ପରିବିଲ, “କଥା କଅଣ ? ଏଠି ରହିଲୁ କାହିଁକ ?”

ଉଚିର, ଧୀରେ ଧୀରେ କହିଲ, “ଚାପ୍କର । ସେ ବହି ଦୋକାନ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଲୋକ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି, ଦେଖୁଛୁ ?”

ଅଳିଉର—ହଁ, ସେଇ ରାସ୍ତାପାଖ ଦୋକାନ ଆଗରେ ନା ?
ଜଣେ ଉତ୍ତରଲୋକ ଛିଡ଼ା ହୋଇ କଥଣ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ।

ଉଜର—ଏଇ ଲୋକଟା ଟିକ୍ ହେବ ।

ବେଟ୍ସ—ଆଜ୍ଞା ଶିକାର ।

ଅଳିଉର ଭୟ ଓ ବିସ୍ମୟରେ ତାର ସଙ୍ଗୀ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ରୁହିଁଲ ।
କିନ୍ତୁ ସେ ଦୁହେଁ ଅଳିଉରକୁ ଆଉ କିଛି ପରିଚାରିବା ପାଇଁ
ସୁବିଧା ଦେଲେ ନାହିଁ । ଦୁହେଁଯାକ କେତେକ ପାହୁଣ୍ଡ ଯାଇ ରାସ୍ତା
ଅତିକରି କରି ଧୀରେ ଧୀରେ ଧେହି ଉତ୍ତରଲୋକଙ୍କ ପଛରେ ଛିଡ଼ା
ଦେଲେ । ଅଳିଉର ସେମାନଙ୍କ ପଛେ ପଛେ କିଛି ଦୂର ଗଲା ।
କିନ୍ତୁ ଆଉ ଆଗରୁ ଯିବ କି ପଛକୁ ଫେରିବ କିଛି ପ୍ରିର କରି ନ
ପାରି ଛିଡ଼ାହୋଇ ସଙ୍ଗୀ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ରୁହିଁରହିଲ ।

ଲୋକଟି ନିଚାନ୍ତ ବୃଦ୍ଧ । ଆଖିରେ ଚଷମା । ପୋଷାକପଦ୍ଧତି
ଜଣାଯାଏ ଯେ ସେ ଜଣେ ଧନୀ ଲୋକ ହୋଇଥିବେ । ସେ
ଦୋକାନରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ବହି କଣିବେ ବୋଲି ଅତ ଆଗ୍ରହରେ ତାକୁ
ପଡ଼ୁଥିଲେ । ହଠାତ ଉଜର ସେହି ଉତ୍ତରଲୋକଙ୍କର ପକେଟରେ
ହାତ ପୂରଇ ଗୋଟିଏ ରୁମାଲ ଟାଣି ଆଣି ବେଟ୍ସ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ
ଦେଲା ଓ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୁହେଁଯାକ ବୁଲିପଡ଼ି ଗଲିଭିତରେ ଦୌଡ଼ି
ପଳାଇଲେ ।

ଅଳିଉର ସେ ଦୁହିଁଙ୍କ ଠାରୁ ଅଳ୍ପ କେତେ ହାତ ଦୂରରେ ଛିଡ଼ା
ହୋଇ ଏସବୁ ଦେଖୁଥିଲା । ତାର ମନ ଭୟ ଓ ଦୃଶ୍ୟରେ ପୂରିଗଲା ।
ସେ ବୁଝିପାରିଲା ଯେ ସେ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରହିଛି, ସେମାନେ
ପକେଟମାରୁ ଓ ତାକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି କାମ କରିବାକୁ ହେବ ।

ସେ ପଳାଇବାକୁ ଲାଗିଲା । ଟିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ବୃଦ୍ଧ
ଉତ୍ତରଲୋକଟି ରୁମାଲ ନ ଥିବାର ଜାଣିପାରି ରୁହିଆଡ଼କୁ ରୁହିଁ

ଦେଖିଲେ ଯେ ଅଳିଉର, ଦୌଡ଼ି ପଳାଉଛି । ସେ ହାତରେ ବହି ଖଣ୍ଡିକ ଧରି ତା ପଛେ ପଛେ ଧାଇଁ ଚିତ୍କାର କଲେ, “ଏଇ ଗୈର ଗଲା; ଧର, ଧର ।”

ବହୁ ଲୋକ ଗୋଡ଼ାଇଲେ ଶେଷରେ ‘ଗୈର’ ଧରାପଡ଼ିଲା । ଜଣେ ଲୋକ ଅଳିଉରକୁ ଏପରି ବିଧାଏ ଦେଲା ଯେ ସେ ବସ୍ତ୍ର ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲା । ଜଣେ ପୋଲିସ କନେଷ୍ଟବଳ ଆସି ତାକୁ ଧରିନେଇ କହିଲ—“ଆବେ ସଇତାନ, ବଦମାସ୍, ଗୁଲ ।” ଅଳିଉରକୁ ଶୁଣିବାକୁ ଶକ୍ତି ନ ଥିଲା । କନେଷ୍ଟବଳ ତାକୁ ଘୋଷାଡ଼ି ଘୋଷାଡ଼ି ଥାନାକୁ ନେଇଗଲା । ସେଠାରେ ଅଳିଉରକୁ ହାଜରରେ ବନ୍ଦୀ କରି ରଖାଗଲା ।

ଫାଙ୍ଗ ବୋଲି ଜଣେ ପୋଲିସ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କ ପାଖରେ ଅଳିଉରର ବିରୂର ହେଲା । ଆସାମୀମାନଙ୍କୁ ବିରୂର ମାଫେ ଜେଲଦଣ୍ଡ ଦେବାରେ ଏ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କର ବେଶ୍ ସୁନାମ ଥିଲା । ବୃଦ୍ଧ ଭାତ୍ରିଲୋକ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟଙ୍କୁ କହିଲେ, “ସାରୁ, ମୋର ନାମ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମନଲେ । ଯେଉଁ ପିଲାକୁ ମୋର ଛୁମାଳ ରୋର ଯୋଗେ ଗିରପା କରିଯାଇଛି, ସେ ପ୍ରକୃତ ଗୈର ନୁହେଁ ।” ଘଟନା ବିଷୟରେ କନେଷ୍ଟବଳକୁ ପରୁରିବାରୁ ସେ କହିଲ, “ଏ ପିଲା ପଳାଉଥିଲା । ଲୋକେ ତା’ ପଛରେ ଦଉଡ଼ି ‘ଗୈର, ଗୈର’ବୋଲି କହୁଥିଲ । ମୁଁ ତାକୁ ଖାନତଳିସ କରି କିନ୍ତୁ ପାଇଲି ନାହିଁ ।”

ଏହା ପରେ ଅଳିଉରକୁ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଗୁରିଲେ, “ଆରେ ପିଲା, ତୋର ନାଆଁ କଥଣ ? ତୋର ବାପ ନାଆଁ କଥଣ ? ଦର କେଉଁଠି ?”

ଅଳିଉର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । କିନ୍ତୁ ତା ମୁହଁରୁ କଥା ବାହାରିଲା ନାହିଁ । କେବଳ ୭୦ ଦୁଇଟା ଥରିଗଲା । ଅଳିଉର

ଥର ଥର ତଳେ ପଡ଼ଗଲା । ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ହୃକୁମ ଦେଲେ—“ଏ ଗୈର ବେମାର ବୋଲି ଛଟା ଗାନ୍ଧିଛି । ତାକୁ ତନିମାସ ସତ୍ରମ ଜେଲ୍ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଗଲା । ତାକୁ ଏଠାରୁ ନେଇଯାଆ ।

ଅଳିଉରକୁ ଟେକିବା ପାଇଁ କନେଷ୍ଟବଳ ଚେଷ୍ଟା କଲା ବେଳକୁ ଜଣେ ପ୍ରୌଢ଼ ବ୍ୟକ୍ତି ହଠାତ୍ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ କହିଲେ “ହଜୁର, ଟିକିଏ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ଏ ପିଲକୁ ଜେଲ୍‌କୁ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ମୋର ସାଷ୍ଟ୍ ନିଆୟାଉ । ପିଲଟି ଏକବାରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ।”

ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ରାଗି ଉଠିଲେ । ଲୋକଟି କହିଲା, “ହଜୁର, ମୋ କଥା ଶୁଣିବା ଆପଣଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ମୁଁ ସବୁ ଘଟନା ସ୍ଵରସ୍ଵରେ ଦେଖିଛି । ମୁଁ ହେଉଛି ବହି ଦୋକାନର ମାଲିକ । ଯାହାଙ୍କର ରୁମାଲ ଗୈର ଯାଇଛି, ସେ ମୋ ଦୋକାନ ଆଗରେ ଛାଡ଼ାହୋଇ ବହି ପଡ଼ୁଥିଲେ ।”

ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଦେଖିଲେ ଯେ ଏପରି ଜଣେ ସାଷ୍ଟ୍ ଜମାନ-ବନ୍ଦ ନ ନେଲେ ତଳିବ ନାହିଁ । ସେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ, “ଆଜ୍ଞା ତୁମେ ଏ ବିଷୟରେ ଯାହା ଜାଣ କହ ।”

ଦୋକାନୀ କହିଲା, “ହଜୁର, ମୁଁ ଏହି ପିଲଟି ସହିତ ଆଉ ଦୁଇଟି ପିଲ ଦେଖିଥିଲା । ବାସ୍ତା ଆରପାଖେ ସେମାନେ ଟିକ୍ ମୋ ଦୋକାନ ସାମନାକୁ ଛାଡ଼ା ହୋଇଥିଲେ । ଯେଉଁ ପିଲ ଏ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ପକେଟରୁ ରୁମାଲ ନେଇ ପଳାଇଲା, ସେ ପିଲ ଏ ନୁହେଁ । ଗୈର ଗଲାବେଳେ ଏ ପିଲ ଦୂରରେ ବିସ୍ତୁତ ଭାବରେ ଛାଡ଼ା ହୋଇଥିଲା । ଗୈର କରିଥିବା ପିଲ ପଳାଇବା ପରେ ଏ ପିଲ ଉପ୍ରରେ ଦଉଡ଼ିଗଲା ।”

ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ—ତୁମେ ଆଗରୁ ଆସି ସାଷ୍ଟ୍ ଦେଲନାହିଁ କାହିଁକି ?

ଦୋକାଣ—ହଜୁର୍, ଦୋକାନରେ ମୋ ଛଡ଼ା ଆଉ କେହି
ନ ଥିଲେ । ତେଣୁ ମୋର ଆସିବାରେ ତେର ହେଲା ।

ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ରାଘୁଦେଲେ—ପିଲାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଶଲସ
ଦିଆଗଲା । ଏବେ ସମସ୍ତେ ମୋ କରେବିରୁ ବାହାରିଯାଆ ।”

ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ଦେଖିଲେ ଅଳିଉର ଅଚେତା ହୋଇ
ବାରଣ୍ୟାରେ ପଡ଼ିଛି; ତା ଦେହ ଥରୁଛି । ସେ ନଈପଡ଼ ତା ମୁହିଁକୁ
ରୁହିଁଲେ । ପିଲାଟି ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ବିଶେଷ ଦୟା ହେଲା । ସେ
ଗୋଟିଏ ଘୋଡ଼ାଗଢ଼ ମଗାଇ ଅଛି ସାବଧାନରେ ତାକୁ ଗାଡ଼ିରେ
ବସାଇ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇଗଲେ । ଗୋଟିଏ କୋମଳ ବିଛଣାରେ
ଅଳିଉରକୁ ନେଇ ଶୁଆଇ ଦିଆଗଲା । ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେଙ୍କ
ଆଦେଶରେ ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ ବୋଲି ଜଣେ ପ୍ଲାନେକ ଅଳିଉରର
ସେବା ଶୁଣ୍ଟିଷାରେ ଲାଗିଲେ ।

ସାତ

ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଚିକିତ୍ସା ଓ ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନଙ୍କ ଯହରେ
ଦୁଇଦନ ପରେ ଅଳିଉରର ତେତା ଆସିଲା । ସେ ଗୁରୁ ପାଖକୁ
ରୁହିଁ ଚକିତ ହୋଇଗଲା । ସେ ଏଠାକୁ ଆସିଲା କିପରି ? ଏମାନେ
କିଏ ? ଏ କଥଣ ସତ୍ୟ ନା ସ୍ଵପ୍ନ ! ସେ ବିଛଣାରୁ ଉଠି ଛିଡ଼ା
ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ।

ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ ତାକୁ ବସାଇ ଦେଇ ଅଛି ଆଦରରେ
କହିଲେ, “ପୁଅ, ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନା । ତୋ ଦେହ ପୂରୁ
ତଳ ହୋଇନାହିଁ” । ଦେହରେ ବଳ ଆସୁ, ଉଠି ବୁଲଚିଲା

କରିବୁ ।” ଏହା କହି ସେ ଅଳିଉରକୁ କହି ଦୁଧ ପିଆଇଦେଲେ । ଅଳିଉର୍ର ଭାବିଲା, ‘ଏ ବୁଡ଼ୀ କିଏ ? ମାଆ ଭକ୍ତି ମୋତେ ସେହି କରୁଛନ୍ତି । ମୋତେ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଜାଗାକୁ କିଏ ଆଣିଲା !’ ଏହିପରି ଚିନ୍ତା କହୁ କରୁ ତାକୁ ପୁଣି ନିଦ ଆସିଗଲା ।

କିଛି ଦିନ ପରେ ଡାକ୍ତର ଅଳିଉରକୁ ପଶାଶା କରି କହିଲେ, “ଏବେ ପିଲାଟିର ଦେହ ଭଲ ହୋଇଗଲାଣି । ତାର ଆଉ ବିଛଣାରେ ପଡ଼ିରହିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ସେ ଏଣିକି ଟିକିଏ ବୁଲଗୁଲ୍ କରିପାରେ ।” ସେବନ ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍ ତାକୁ ଗୋଟିଏ ଗରମ କୋଟ୍ ପିଲାଇ ତଳ ମହଲକୁ ନେଇ ଗଦିପକା ଆସମରଭକିତରେ ବସାଇଦେଲେ ।

ଅଳିଉର୍ର କହିଲା, “ମୁଁ, ତୁମକୁ ଶିଖେ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମୋ ପ୍ରତି ଭାର ଦୟା କରିଛୁ ।” ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍ ଆଣିରୁ ଲୁହ ପୋଛି ଦେଇ କହିଲେ, “ନାହିଁ ବାପ, ତୁ ଭଲ ହୋଇଯାଆ ।” ସତେ ଅବା ତାଙ୍କ ଅନ୍ତରର ବାହ୍ୟ ଉତ୍ତଳି ପଡ଼ିଲା । ସେ ପୁଣି ଅଣିରୁ ଲୁହ ପୋଛିଦେଲେ । ପୁଣି କହିଲେ, “ଡାକ୍ତର କହି ଯାଇଛନ୍ତି ଆଜିଠାରୁ ତୋତେ ମାଂସଖୋଲ ଖାଇବାକୁ ଦେବ । ତାହାହେଲେ ତୋ ଦେହର ବଳ ଆସିବ । ଓଃ, ତୁ କେତେ ଶୁଣିଲ ଦିଶୁଛୁ । ଆଜି ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ତୋତେ ଦେଖିବାକୁ ଆସିବେ । ତୋତେ ସୁମ୍ଭ ଦେଖିଲେ ସେ ଖୁସି ହେବେ ।”

ଏହା କହି ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍ କିଛି ମାଂସଖୋଲ ଆଣି ଅଳିଉର୍ରକୁ ନିଜ ହାତରେ ଖୁଆଇଲେ । ବୋଧହୃଦ ଅଳିଉର୍ର ତା ଖାବନରେ ଏପରି ସୁମ୍ଭାବୁ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ନ ଥିଲା ।

ସେ ଖାଇପାରିଲ ବେଳକୁ ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ଆସି

ପହଞ୍ଚିଲେ । ଅଳଭର ର ମୁହଁ କୁ ଗୁହଁନାଶି କେଜାଣି କାହିଁକି ତାଙ୍କର ଆଖି ମଧ୍ୟ ଲୁହରେ ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଆସିଲ । ସେ ପରିଚିଲେ, “ଆଜି ଦେହ କିପରି ଲାଗୁଛି ?” ଅଳଭର ଉତ୍ତର କଲ, “ମୁଁ ଖୁବ୍ ଭଲ ଅଛି । ଆପଣଙ୍କ ଦୟା ନିମନ୍ତେ ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ କୃତଜ୍ଞ । ସେଥିପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛି ।”

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ କହିଲେ, “ତୋର ଦେହ ଭଲ ଥିବାର ଶିଖି ଖୁସି ହେଲି । ଏବେ ତୋର ବଳ ଫେରିଆସିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଛି ।”

ଅଳଭର କହିଲା, “ଆଶା କରେ ଆପଣ ମୋ ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି ।”

ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ କହିଲେ, “ଏ କି କଥା ? ମୁଁ ତୋ ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହେବ କାହିଁକି ?”

ଏହି ସମୟରେ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେଙ୍କ ଦୂଷ୍ଟ କାହୁରେ ଓଡ଼ିଲିଥିବା ଗୋଟିଏ ଛବି ଉପରେ ପଡ଼ିଲ । ଛବିଟି ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ସୁରକ୍ଷାର । ଛବିଟିକୁ କିଛି ସମୟ ରୁହିଁ ରହି ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ମିଶ୍ରସ୍ ବେଦୁଇନଙ୍କୁ ଦର ଭିତରକୁ ଡାକ କହିଲେ “ମିଶ୍ରସ୍ ବେଦୁଇନ୍, କାହୁରେ ଏ ଯେଉଁ ଛବିଟି ଝୁଲୁଛି, ତାକୁ ଭଲ କରି ରୁହିଁ; ତାହାପରେ ଏ ପିଲର ମୁହଁ କୁ ଦେଖ ।” ମିଶ୍ରସ୍ ବେଦୁଇନ୍ ଛବି ଆଡ଼କୁ ରୁହିଁଲେ, ଠିକ୍ ଏକାପରି ମୃଣ୍ଡ, ଏକାପରି ଆଖି, ଏକାପରି ଓଠ । ଦୁଇଁଙ୍କର ଏକପ୍ରକାର ସାମ୍ୟ ଦେଖି ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ବିସୁୟରେ ଚିକାର କରିଦିଲେ । ଅଳଭର ତାଙ୍କ ଚିକାରର କାରଣ ବୁଝି ନ ପାରି ପ୍ରମୀଭୁତ ହୋଇଗଲା ।

ଆଠ

ଉଜର୍ ଓ ବେଟ୍‌ସ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋଙ୍ ରୁମାଳ ଗୈରି
କରି କେତେ ଗଳିବାଟେ ବୁଲି ବୁଲି ପଣିନ୍‌ର ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।
ସେମାନଙ୍କର ଭୟ ହେଉଥାଏ ସେ ଅଳଭରକୁ ନ ଆଣି ଆସି-
ଥବାରୁ ପଣିନ୍ ସେମାନଙ୍କୁ ମାଡ଼ ଦେବ । ଯାହାହେଉ, ପାହାର
ଉପରେ ଟିକିଏ ଦମ୍ଭ ମାରି ଧୀରେ କବାଟ ପିଟାଇ ଘର ଭିତରକୁ
ଗଲେ ।

ପଣିନ୍ ପାଠିକଲା, “କରେ, ତୁମେ ଦୁହଁ ତ ଆସିଲ,
ଅଳଭରକୁ କେଉଁଠି ଗୁଡ଼ ଆସିଲ ?” ପଣିନ୍‌ର ଭୟଙ୍କର
ସ୍ଵରରେ ସେ ଦୁହଁକର ରକ୍ତ ପାଣି ହୋଇଗଲା । କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତିର ନ
ଦେଇ ଦୁହଁପାକ ପରମରକୁ ଗୁଣ୍ଠିଲେ । ପଣିନ୍ ଉଜର୍‌ର
କୁରୁତାକୁ ଧରି ଧମକ ଦେଇ କହିଲା, “ଆବେ ଗୁଣ୍ଠିଲୁ କଥଣ ?
ଅଳଭର, କାହିଁ ? କହୁଛୁ, ନା ତୋ ପ୍ରାଣ ନେବି କହ ।”

ଉଜର୍ ଟାଣି ଓଟାରି ହୋଇ କହିଲା, “ପୁଲିସ୍ ତାକୁ
ଧରିନେଲା । ତା'ପରେ ତା'ର କଥଣ ହେଲା, ଆମେ ଜାଣୁନାହିଁ ।”
ଟାଣି ହେଉ ହେଉ ଉଜର୍ ଖସିଗଲା । ତାର କୋଟି ପଣିନ୍
ହାତରେ ରହିଗଲା । ଉଜର୍ ପଳାଇଗଲା ବେଳକୁ ପଣିନ୍ ତା
ଆଡ଼କୁ ଗୋଟାଏ ପାଣିମର ପିଞ୍ଜିଲା; କିନ୍ତୁ ତାହା ଉଜର୍
ଦେହରେ ନ ବାକି ଦେଇ ଭିତରକୁ ପଣି ଆସୁଥିବା ଜଣେ ଲୋକର
ଦେହରେ ବାଜିଲା ।

ଏହି ଲୋକଟିର ବୟସ ପ୍ରାୟ ପଇଁତିରିଶ ବର୍ଷ ଓ ତାର
ଚେହେର ଭୟଙ୍କର । ତାର ନାମ ବିଲ୍ ଶାଇକ୍ସ । ସେ ଘରେ
ପଣିଲାମାସେ ପାଠିକରି କହିଲା, “ଏଠି ଏତେ ଗୋଲମାଳ ଲାଗିଲା

କାହିଁକି ? ଡଜର୍ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛି ? ଫଗିନ୍, ସତ କରି କଷ, ଯେଉଁ ପିଲମାନେ ତୋର କାମ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ତୁ ଅତ୍ୟାଗ୍ରର କରୁଛୁ ?”

ଫଗିନ୍ କହିଲୁ, “ଆରେ ଶାଇକ୍ସ, ତୁ ଏଡ଼େ ପାଠି କରୁଛୁ କାହିଁକି ? ସେପରି କଲେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ବିପଦରେ ପଡ଼ିବା । ଏବେ ଚୂପୁ କରି ମୋ କଥା ଶୁଣ । ଆଜି ଡଜର୍ ଓ ବେଟ୍ସ ଅଳିଭରକୁ ନେଇ କାମରେ ଯାଇଥିଲେ । ପୁଲିସ୍ ଅଳିଭରକୁ ଗିରଫ୍ଟ କରି ନେଇଛି । ସେ ହୁଏଇ ଆମର ସବୁ କଥା ପୁଲିସ୍ ଆଗରେ କହିଥିବ । ତେବେ ଆମର ଦଶା କଅଣ ହେବ ?”

ଶାଇକ୍ସ ଫଗିନ୍କୁ ମାରିବାକୁ ଯାଉଥିଲା; କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ସେଥିରୁ ନିର୍ଷ୍ଟ ହୋଇ କହିଲୁ, “ଆରେ, ଆଗ କିଏ ଜଣେ ଯାଇ ବୁଝିବା ଦରକାର—ଆନାରେ କଅଣ ହେଲା । ଯଦି ଅଳିଭର ପୁଲିସକୁ ଆମ କଥା କହି ନ ଥିବ, ସେ ଜେଲ ଯାଇଥିବ । ତେବେ ସେ ଜେଲରୁ ଖଲସ ନ ହେବାଯାଏ ଆମର ଭୟର କାରଣ ନାହିଁ । ସେ ଜେଲରୁ ଖଲସ ହେଲମାସେ ଆମେ ତାକୁ ପୁଣି ଆମ ଅକଣିଆରକୁ ନେଇ ଅସିପାରିବା ।”

ଶାଇକ୍ସର ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସମସ୍ତେ ରାଜି ହେଲେ । କିନ୍ତୁ ପୁଲିସ ଥାନାକୁ ଯାଇ ଅଳିଭରର ଖବର ଅଣିବାକୁ କେହି ବାହାରିଲେ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ଦୁଇ ଜଣ ସୀଲେକ ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶକଲେ । ଫଗିନ୍ ସେ ଦୁଇଁଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଜଣାଇ କେହି ଜଣେ ଥାନାକୁ ଯିବା ଦରକାର ବୋଲି ବୁଝାଇ ଦେଲା ।

ଫଗିନ୍ ଟିକିଏ ହସି ମଧ୍ୟର ସ୍ଵରରେ କହିଲୁ, “ନାନ୍ ସି, ତୁ ଆମର ସୁନା ହିଅ, ତୁ କଅଣ କହୁଛୁ ?”

ନାନ୍‌ସି ଉତ୍ତର କଲା, “ନାହିଁ, ମୁଁ ସେ କାମ କର ପାରିବି ନାହିଁ । ଜାଣିଶୁଣି ବାଘପୁହିଁକୁ ଯିବି ?”

ଏହି ସମୟରେ ଶାଇକ୍ସ ଆଖି ଲାଲ କରି କହିଲା, “କିଲୋ ନାନ୍‌ସି, କଥଣ କହିଲୁ ? ଯିବୁ ନାହିଁ ?”

ନାନ୍‌ସିର ସେହି ଉତ୍ତର—ନା, ପାରପାରିବ ନାହିଁ ।

ଶାଇକ୍ସ ବୁଝାଇ ଦେଇ କହିଲା, “ଆମ ଉତ୍ତରେ ତୁ ପୁଲିସ ଆନାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ଉପସୁକ୍ତ ଲୋକ । ତାତେ ସେଠାରେ କେହି ଚିହ୍ନ ନାହାନ୍ତି । କେହି ତୋତେ ସବେଦିଷ୍ଟ କରିବେ ନାହିଁ ।”

ନାନ୍‌ସି କହିଲା, “ମୋତେ ଆନାରେ କେହି ଚିହ୍ନଟି ନାହିଁ ସତ, କିନ୍ତୁ ଥରେ ଚିହ୍ନଟିଗଲେ ମୋ ଅବସ୍ଥା କଥଣ ହେବ !”

କିନ୍ତୁ ଶାଇକ୍ସ ଗୁଡ଼ବାର ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଶାଇକ୍ସର ନାନ୍‌ସି ଉପରେ ବିଶେଷ ପ୍ରଭାବ । ଶେଷରେ ନାନ୍‌ସି ଜଣେ ଗୁରୁତବୀ ବେଶ୍‌ରେ ପରିବାଥଳିଟିଏ ଧରି ଆନାକୁ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲା ।

ସେ ଆନାରେ ପହଞ୍ଚି ଥାନା ଅଫିସରଙ୍କୁ କହିଲା, “ମୋର ଭୁଲଟି ଥାନାରେ ଅଛି ବୋଲି ଶୁଣିଲି । ଦଶ ଏକାର ବର୍ଷର ପିଲାଟିଏ । ତାର ନାଁ ଅଳିଉର୍ । ସବୁବେଳେ କେତେଟା ଦୁଷ୍ଟ ପିଲଙ୍କ ସାଥରେ ବୁଲୁଥାଏ ।”

ଥାନା ଅଫିସର୍ କହିଲେ, “ଓ ସେଇ ପିଲ ! ନା ନା, ସେ ଏଠାରେ ନାହିଁ । ଜଣେ ଉଦ୍‌ଦେଲୋକ ତାକୁ ନେଇଯାଇ-ଅଛନ୍ତି ।”

ନାନ୍‌ସି କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ ପରୁଇଲା, “କେଉଁ ଉଦ୍‌ଦେଲୋକ ତାକୁ ନେଇଛନ୍ତି ? ଦୟାକରି ମୋତେ ସେ ଉଦ୍‌ଦେଲୋକଙ୍କ ଠିକଣା କହନ୍ତୁ ।”

ପୁଲିସ ଅଫିସର、ମନେକଲେ ସେ ଏ ସୀଲେକଟି ଅଳିଉରର ଭଉଣୀ । ତେଣୁ କିଛି ସନ୍ଦେହ ନ କର ଅଳିଉର、ଆନାକୁ ଆସିବାଠାରୁ ବିଶୁର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ବଞ୍ଚିନା କରି ଶେଷରେ କହିଲେ, “ବିଶୁର ବେଳେ ଅଳିଉର、ଆଚେତା ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ତାର ଯହ ନେବାପାଇଁ ଘରକୁ ନେଇଗଲେ । ସେ ବୃଦ୍ଧ ଉତ୍ସବ୍ୟକ୍ତିର ଘର ପେଣ୍ଠିନିଭିଲ ନିକଟରେ କେଉଁଠି ବୋଲି ଶୁଣିଛୁ ।”

ଏ ଖବର ସଂଗ୍ରହ କଲାପରେ ନାନ୍ୟ ନିଜର ସାଥୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଜଣାଇଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶାଇକ୍ସ ମୁଣ୍ଡରେ ଟୋପି ଲଗାଇ ତାର କୁକୁରକୁ ସଙ୍ଗରେ ଧରି ବାହାର ପଡ଼ିଲା । ଫରିଦ୍ ଅଳିଉରକୁ ଖୋଜି ଆଣିବା ସକାଶେ ତାର ଶିଷ୍ୟ-ମାନଙ୍କୁ ଉପସୁକ୍ତ ପରମର୍ଶ ଦେବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ସେ ବେଟ୍ସକୁ କହିଲା, “ତୁ ପେଣ୍ଠିନିଭିଲ、ଆଖପାଖରେ ବୁଲି ଅଳିଉରର ଖବର ବୁଝିବୁ । ଯେପରି ହେଉ ଅଳିଉରକୁ ଖୋଜି ଆଣିବାକୁ ହେବ । ନାନ୍ୟ ଓ ଡଜରକୁ ମୟ ସେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଉପଦେଶ ଦେଲା ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ କିଛି କିଛି ପଇସା ଦେଲା । ତପ୍ତର ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିଲା, “ଆଜି ରାତରେ ଏ ଘର ବନ୍ଦ-କରି ମୁଁ ରହିଯିବ । ମୁଁ କେଉଁଠି ଥିବ ସେ କଥା ତୁମେମାନେ ଜାଣ । ଏଠାରେ ଆଉ ମୁହଁତେ ରହିବା ନିରାପଦ ନୁହଁ ।” ଏହା କହି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରୁ ବାହାର କରି ଅଳିଉରକୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ପଠାଇଦେଲା ।

ନଅ

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋଙ୍ ଦରେ ମିଷେସ୍ ବେଦୁଇନ୍‌କ ସେବା ଶୁଣ୍ଡୁଷା ଓ ସୁଷ୍ଟିକର ଖାଦ୍ୟ ପାଇ ଅଳଭର, ଅଳ୍ପବିନ ଭିତରେ ପୁଷ୍ପ ହୋଇଗଲା । ସେ କୃତଜ୍ଞତାର ଚିହ୍ନ ସ୍ଵରୂପ ସରକାମରେ ସ୍ଵକାଂ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲା । ତାର ଧୀର ସ୍ଵଭାବରେ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ ଓ ମିଷେସ୍ ବେଦୁଇନ୍ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାତି ହୋଇଗଲେ ଓ ତାକୁ ଅନ୍ତରର ସହିତ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଦିନେ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ କଥାବାର୍ତ୍ତୀ ହେବାପାଇଁ ଅଳଭରକୁ ଡାକ ପଠାଇଲେ । ସେ ଭଲ ପୋଷାକ ପିନ୍ ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋଙ୍ ପଡ଼ାଦିରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ଦରର ଶୁଣିପାଶେ ଆଲମାରୀ ମାନଙ୍କରେ ବହି ଭାର୍ତ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ ଚରିକରେ ବସି ଖେଳେ ବହି ପଡ଼ିଥିଲେ । ସେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକ ଅଳଭରକୁ ଗୁହଁ ହସ ହସ ମୁହଁରେ କହିଲେ, “ଅଳଭର, ମୁଁ ତୋତେ ଡକାଇଛୁ । କେତେକ ଗୁରୁତର କଥା କହିବାର ଅଛି । ମୋ କଥା ମନ ଦେଇ ଶୁଣ ।” ଅଳଭର, କହିଲ, “ଆପଣ ମୋ ପ୍ରତି ଖୁବ୍ ଅନୁଗ୍ରହ ଦେଖାଇଅଛନ୍ତି । ମୋର ଏକମାତ୍ର ପ୍ରାର୍ଥନା, ମୋତେ ତଢ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୋତେ ରଖି ଆପଣଙ୍କର ସେବା କରିବାର ଅଧିକାର ଦିଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ଏହା ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଗୁହଁରେ ନାହିଁ ।”

ବୃଦ୍ଧ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୋତେ ଘରୁ ବାହାର କରିଦେବ ବୋଲି ଉପୁ କରିବାର କାରଣ ନାହିଁ । ମୋର ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ, ତୁ ଏପରି କିଛି କରିବୁ ନାହିଁ, ଯାହା ଫଳରେ କି ମୁଁ ତୋତେ ତଢ଼ିଦେବାକୁ ବାଧ ହେବ । ମୁଁ ତୋତେ ଡାକିବାର ଭାନ୍ କାରଣ

ଶୁଣ । ତୋ ନିଜ ଖାଦନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତୋର ଯାହା ମନେଅଛି; ତାହା ଜାଣିବା ମୋର ଲକ୍ଷା । ତୁ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲୁ, ପିଲାଦିନେ କିଏ ତୋର ଯହ ନେଉଥିଲେ, ତୁ କିପରି ସେ ଦୁଷ୍ଟ ପିଲାମାନଙ୍କ ସାଥରେ ମିଶିଲୁ—ଏ ସବୁ କଥା ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଗୁଡ଼େ । ସତ କଥା କହ, ତୋର ଉପୁର କାରଣ ନାହିଁ । ଅନ୍ତରେ ମୁଁ ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୋର ଚିନ୍ତା ନାହିଁ ।”

ଅଳିଉର ଅନ୍ତର କୃତଙ୍କତାରେ ପୂରିଗଲା । କିଛି ସମୟ ଯାଏ ସେ କିଛି କହିପାରିଲା ନାହିଁ । ଟିକିଏ ପ୍ରକୃତିସ୍ଵ ହେଲାପରେ ସେ କିପରି ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ରହିଥିଲା ଓ ବମ୍ବଲ୍ କିପରି ତା ଉପରେ ଅତ୍ୟାଗୁର କରୁଥିଲେ, ତାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କଲା । ଏହି ସମୟରେ ଶୁକର ଅସି ଜଣାଇଲା ଯେ ମିଶ୍ରର ଗ୍ରୀମଉଇଗ୍ର ଆସି ଅଛନ୍ତି । ସେ ଜଳଶିଆ ଓ ଗୁଡ଼ା ଖାଇବେ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ।

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ହସି ହସି କହିଲେ, “ଅଳିଉର, ମିଶ୍ରର ଗ୍ରୀମଉଇଗ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ମୋର ଜଣେ ଅତି ପୁରୁଣା ବନ୍ଧୁ । ତାଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଓ ବ୍ୟବହାର ନିତାନ୍ତ ହୃଦ ବୋଧ ହେବ; କିନ୍ତୁ ତୁ କିଛି ମନେ କରିବୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଜାଣେ, ତାଙ୍କର ଅନ୍ତର ଅତି କୋମଳ ।”

ଅଳିଉର, ପରିବଳ, “ତେବେ ମୁଁ କଥଣ ଏଠାରୁ ରୁଳିଯିବ ?”

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ଉତ୍ତର କଲେ, “ନା, ନା, ତୋର ରୁଳିଯିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ବରଂ ତୋର ଏଠାରେ ରହିବା ଉଚିତ ।”

ଏହି ସମୟରେ ମିଶ୍ରର ଗ୍ରୀମଉଇଗ୍ର ସେହି ପଡ଼ାୟରେ ଫ୍ରିକେଶ କଲେ । ସେ ଖଣ୍ଡିଏ ବାଡ଼ି ଧରିଥିଲେ ଓ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲ୍ଲେ ଉପରେ

ତାହାଦାରୀ ଆଦାଚ କରୁଥିଲେ । ସେ ଅଳିଉରକୁ ଦେଖିଲା ମାତ୍ରେ
ପରୁରିଲେ, “ଏଇଟି କିଏ ।”

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନଲୋ କହିଲେ, “ମୁଁ ସେବନ ତୁମକୁ ଯେଉଁ
ଅଳିଉର、ଟୁଇଷ୍ଟ କଥା କହୁଥିଲି, ଏ ପିଲାଟି ସେଇ ।” ଅଳିଉର、
ମିଶ୍ରର、ଗ୍ରିମିଉରଗୁଙ୍କୁ ପ୍ରଶାମ କଲା ।

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିଉରଗ୍—ସିଏ ବେମାର ପଡ଼ିଥିଲା ବୋଲି
କହୁଥିଲ ? ହଁ, ହଁ, ମନେ ପଡ଼ିଲ । ଏଇ ପିଲ ପାହାଚ ଉପରେ
ଗୋଟାଏ କଦଳୀ ଗ୍ରେପା ଫିଙ୍କିଥିଲ ନା ? ସେଥରେ ଗୋଡ଼
ଖସିଯାଇ ମୋର ଭଲ ଗୋଡ଼ଟି ବି ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥାନ୍ତା । ତାହାହେଲେ
ସେଇ ପିଲ ଏ !”

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନଲୋ—ନା ନା, ଏ ସେ ପିଲ ନୁହେଁ ।
ବସ । ଏ ହେଉଛି ଅଳିଉର ଟୁଇଷ୍ଟ । ଏହା ସଙ୍ଗେ ଟିକିଏ କଥାଭାଷା
ହୃଥ ।

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିଉରଗ୍—ଆଜ୍ଞା ପିଲ, ତୁ କିପରି ଅଛୁ ?

ଅଳିଉର—ମୁଁ ଭଲ ଅଛି । ଆପଣଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ।

ଏହି ସମୟରେ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନଲୋ ଅଳିଉରକୁ କହିଲେ,
“ଯାଆ, ମିସେସ ବେଦୁଇନଙ୍କୁ କହିଦେ, ଗୁହା ଜଳଶିଆ
ଦେଇପିବେ !” ଏହା ପରେ ସେ ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିଉରଗୁଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି
କହିଲେ, “ଭଲ ପିଲାଟିଏ ନୁହୁ ? ତୁମ ମତ କଅଣ ?”

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିଉରଗ୍—ପିଲ ତ ପିଲ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ
ମୁଁ କିଛି ପ୍ରଭେଦ ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ । ତୁମେ ବା ଏ ପିଲ
କଷୟରେ କଅଣ ଜାଣ ? ଏ ପିଲ କିଏ ? କେଉଁଠୁ ଆସିଲୁ ।
କହୁଥିଲ ସେ ବେମାର ପଡ଼ିଥିଲ । ହେଲ କଅଣ ? ଏମିତି ଲକ୍ଷ
ଲକ୍ଷ ପିଲ କଅଣ ବଢ଼ି ମଣିଷ ବି ଘେଗର ପଡ଼ନ୍ତି ।”

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ ଭଲକରି ତାଙ୍କ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତି । ସେ ଏଥରେ ବିରକ୍ତ ନ ହୋଇ ବୁଝିଲେ ଯେ ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିଉରି ପିଲାଟି ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ । ଏହି ସମୟରେ ଅଳିଉର ଓ ମିଶ୍ରର ବେଦୁକନ୍ ଗୁଡ଼ା ଓ ଜଳଣିଆ ଆଣି ରଖିଦେଲେ । ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ହସଖୁସିରେ ତାହାର ସଦ୍ବ୍ୟବହାର କଲେ ।

ଗୁଡ଼ା ଜଳଣିଆ ପରେ ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିଉରି ପରିଲେ, “ଏ ପିଲାର ମେଣ୍ଟ୍ ପରିଚୟ ପାଇଲଣି ?”

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ—ନା । ମୁଁ ଏକୁଟିଆ ତାହାଠାରୁ ତାର ଜୀବନକାହାଣୀ ଶୁଣିବାକୁ ଗୁଡ଼େ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ ସେ କେତେକ ଘଟନା ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ କୁଣ୍ଡାବୋଧ କରିପାରେ ।

ଏହାପରେ ଅଳିଉରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସେ କହିଲେ, “ଯାଆ, କାଳ ସକାଳ ଦଶଟା ଦେଲେ ଏଇ ଘରେ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଦେଖାକରିବୁ ।”

ଅଳିଉର ଗୁଲିଗଲ । ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିଉରି ତୁନି ତୁନି କରି କହିଲେ, “ମୁଁ କହି ରଖୁଛି, କାଳ ଦଶଟା ବେଳକୁ ସେ କେବେହେଁ ତୁମ ପାଖକୁ ଆସିବ ନାହିଁ । ପିଲାଟା ତୁମକୁ ଠକଥୁଣ୍ଡି, ତୁମେ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ।”

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ—ମୁଁ ଶପଥ କରି କହିପାରେ, ସେ ଠକବା ପିଲ ନୁହେଁ ।

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିଉରି—ମୁଁ ଶପଥ କରି କହିପାରେ ସେ ତୁମକୁ ଠକୁଛି ।

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ—ଆଜ୍ଞା ଦେଖିବା, କାହା କଥା ଠିକ୍ ।

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିଉରି—ହେଉ, ଦେଖିବା ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ବହି
ଆଣି ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଦେଇ କହିଲେ, “ଦୋକାମା ଏ ବହି
ଗୁଡ଼ିକ ପଠାଇଦେଇଛି ।”

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ—କେତେ ଖଣ୍ଡ ବହି ଦୋକାମାକୁ
ଫେରଇବାକୁ ଅଛି । ତାକୁ କିଛି ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ ।
ଯିଏ ବହି ଆଣିଥିଲା, ତାକୁ ଡାକିଦିଅ ।

ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍—ଦୋକାମା ଯେଉଁ ପିଲ ହାତରେ
ବହି ପଠାଇଥିଲା, ସେ ଗୁଲିଗଲଣି ।

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ—ଓଃ, ଆଜି ନିଶ୍ଚପୁ ବହିତକ
ଫେରଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମଉଇଗ୍—ତାହାହେଲେ ସେଇ ଅଳିଉର
ହାତରେ ପଠାଇଦିଅ । ପିଲଟା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଯାଇପାରେ ।
ସେ ବହି ଦେଇ ଆସିବ ।

ଶେଷରେ ଅଳିଉରକୁ ପଠାଇବା ଛାଇ ହେଲା । ତାକୁ
ଡାକ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ କହିଲେ, “ଯାଆ, ବହି ଦୋକାମାକୁ
ଏ ବହି ଓ ଗୁରିପାଉଣ୍ଡ ଦଶ ଶିଲିଂ ଦେବୁ । ଆଉ ଦଶ ଶିଲିଂ
ଫେରଇ ଆଣିବୁ ।” ଏହା କହି ସେ ଅଳିଉରକୁ କେତେ ଖଣ୍ଡ
ବହି ଓ ଖଣ୍ଡିଏ ପାଞ୍ଚପାଉଣ୍ଡ ନୋଟ୍ ବଡ଼ାଇଦେଲେ ।

ଅଳିଉର ଅଛି ଆନନ୍ଦରେ କହିଲା, “ମୁଁ ଏହିଷଣ ଦଉଡ଼ି
ଯାଇ ଦଶ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ଫେର ଆସି ପାରିବ ।”

ସେ ନୋଟ୍ ଖଣ୍ଡିକ ଟୁବ୍ ସାବଧାନରେ ପକେଟରେ
ପୂରାଇଲା ଓ ବହିତକ କାଣତଳେ ଜାକି ଗଲା ।

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ—ଟୁବ୍ ବେଶିଦେଲେ ଫେରିବାକୁ
ତାକୁ କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍ ଲାଗିବ ।

ଏହା କହି ସେ ନିଜର ଘଣ୍ଟାଟି ପକେଟରୁ ବାହାର କରି
ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଲେ ।

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମତ୍ରର୍—ତୁମେ କଥଣ ଆଶା କରୁଛ, ସେ
ସତରେ ଫେରିଆସିବ ?

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ—କାହିଁକି ? ତୁମର କଥଣ ସନ୍ଦେହ
ହେଉଛି ?

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମତ୍ରର୍—ନା, ମୁଁ ସନ୍ଦେହ କରୁନାହିଁ । ତେବେ
ପିଲାଟା ନୂଆ ପୋଷାକ ପିଣ୍ଡିଲୁ, ପକେଟରେ ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚପାଉଣ୍ଡର
ମୋଟ୍ ରଖିଲୁ, କାଖତଳେ ଅନେକ ଦାମିକା ବହି ଧରିଲୁ । ସେ
ଯେ ଏସବୁ ନେଇ ତାର ସାଥୀ ଗୈରପିଲମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମିଶି
କାହିଁକି ତୁମକୁ ଥକା କରିବ ନାହିଁ, ସେଇ ଜଥା ଭାବୁଛି ।

ଦୁଇବନ୍ଧୁ ଟେବୁଲର ଦୁଇପାଶେ ବସି ରହିଲେ । ମହିରେ
ଟେବୁଲ ଉପରେ ଘଣ୍ଟାଟି ରହିଲି । ଦୁହେଁଯାକ ଘଣ୍ଟାକୁ ଝୁହିଛନ୍ତି ।
ଦଶ ମିନିଟ୍ ଲେଲ, କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍ ଲେଲ । ଅନ୍ତର ମାଡ଼ ଆସିଲ ।
ଘଣାର କଣ୍ଠ ଆଉ ଦେଖାଗଲା ନାହିଁ । ତଥାପି ଅଳିଉର ଫେରିଲୁ
ନାହିଁ ।

ଦଶ

ସେ ଦିନ ପାଶିନ୍ ତାର ସାଥମାନଙ୍କୁ ଅଳିଉରକୁ ଖୋଜିବା
ପାଇଁ ପଠାଇଦେଇ ଗୋଟିଏ ହୋଟେଲକୁ ଗଲା । ଏହି
ହୋଟେଲରେ ସେମାନଙ୍କର ଦେଖା ହେବ ବୋଲି ସେ ଆଗରୁ
ସଙ୍କେତ ଦେଇଥିଲା । ଏ ହୋଟେଲଟି ଗୈର ଡକାୟୁତମାନଙ୍କର

ଏକ ଆଡ଼ିନ୍ଦା । ସେମାନେ ଏଠାରେ ଏକାଠି ହୋଇ କେଉଁଠି କିପରି ଗୈର ଡକାପୁଣି କରିବେ, କାହାକୁ ମାରିବେ, ଏସବୁ ବିବୁର କରନ୍ତି ।

ଫରିନ, ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚ ଦେଖିଲୁ ଯେ ଶାଇକ୍ସ ଓ ତାର କୁକୁର ଆଗରୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଫରିନ, ଶାଇକ୍ସକୁ କହିଲୁ, “ତୋ ଭାଗଟା ନେଇ ଆସିଛି । ତୁ ମୋପାଲ୍ କେବେହେଲେ କାମ କରିବୁ ବୋଲି ମୋର ଆଶା ଅଛି ବୋଲି ସିନା ଏହା କରୁଛି ।”

ଏହା କହି ସେ କୋଟି ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ ରୁମାଲ ବାହାର କରି ତାକୁ ପିଟାଇଲୁ, ତା ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ କାଗଜପୁଡ଼ିଆ ବାହାରିଲୁ । ଶାଇକ୍ସ, ତାକୁ ଝାମ୍ ନେଇ ପିଟାଇ ସେଥିରେ ଥିବା ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମୁଦ୍ରାଗୁଡ଼ିକ ଶଣିବାରେ ଲାଗିଲୁ । ଶଣିସାରି ସେ କହିଲୁ, “ମୋ ଭାଗ ଠିକ୍ ଦେଇଛୁ ନା ବଦମାସି କରିଛୁ ? ମୁଁ ଜାଣେ ତୁ ମନେ ଅନେକ ଥର ଠକୁ ।”

ଏହି ସମୟରେ ଜଣେ ଲେକ ସହିତ ନାନ୍‌ସି ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା । ସେତେବେଳେ ନାନ୍‌ସି ଗୋଟିଏ ଭଦ୍ରୀଘରର ଗୁକରଣୀ ଭଳି ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଆସ । ଶାଇକ୍ସ ପରିରିଲୁ, “କିଲେ, କଅଣ କଲୁ ? ସେ ଟୋକାର କିଛି ଖବର ପାଇଲୁ ?”

ନାନ୍‌ସି କହିଲୁ, “ହଁ, ମୁଁ ତାକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ଥକିଗଲଣି । ପିଲୁଟା ବେମାର ପଡ଼ିଛି; ଜଣକ ଘରେ ଅଛି ।”

ସେ ଆହୁର କେତେ କଥା କହିପାଇଥାନ୍ତା; କିନ୍ତୁ ଫରିନ, ତା ଆଡ଼କୁ କଟମଟ କରି ଗୁଡ଼ିଥିବାର ଦେଖି ସେ ଆଉ କିନ୍ତୁ କହିଲୁ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ କେତେ କଥା ପଡ଼ିଲୁ । ନାନ୍‌ସି ସେଠାରୁ ଗୁଲିଯିବାକୁ ବସିବାରୁ ଶାଇକ୍ସ ମଧ୍ୟ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲୁ । ନାନ୍‌ସି, ଶାଇକ୍ସ ଓ ତାର କୁକୁର ହୋଟେଲରୁ ବାହାରିଗଲେ ।

ଏଣେ ଅଲିଉର ଟୁଇଷ୍ଟ ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦରେ ବହିଦୋକାନକୁ ଚାଲିଛି । ତାର ଏତେ ନିକଟରେ ସେ ତାର ଶବ୍ଦମାନେ ଅଛନ୍ତି, ସେ କଳ୍ପନା କରି ନ ଥିଲା । ସେ କିଛି ଦୁଇ ଯାଇ ବହି ଦୋକାନ ଥିବା ଜୀବି ଆଡ଼କୁ ବୁଲିପଡ଼ିବାକୁ ବସିଛି, ଏହି ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଚିକାର କରିଛିଲା, “ହେଲିଟି ତ ମୋ ସାନ ଭାଇ । ଆଜିଯାଏ ଯାଇ କୁଆଡ଼େ ଥିଲୁ ? ଦଇବଯୋଗେ ସିନା ତୋତେ ଦେଖିଲି ରେ ?”

ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି କାହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଏପରି କାନ୍ଦୁଛୁ ଜାଣିବାପାଇଁ ଅଲିଉର, ଏଣିକି ତେଣିକି ଚାଲିଲା । ଏହି ସମୟରେ କିଏ ଜଣେ ଆସି ତାର ଗଲାକୁ ଚାପିଧରିଲା । ଅଲିଉର, କହିଲା, “ଏ କଥଣ ? ତୁମେ କିଏ ? କାହିଁକି ମୋତେ ଏପରି ଜବକ କରି ଧରୁଛ ?”

ଲୋକଟି କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲନାହିଁ । ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି ଦର୍ଶି ଥାଏ “ମୋ ଭାଇ, ମୋ ଭାଇ” କହି ତାକୁ କୁଣ୍ଡାଇପକାଇଲା । ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କାନ୍ଦଣା ମଧ୍ୟ ଚାଲିଥାଏ ।

“ଆରେ ମୋ ଅଲିଉର ରେ ! ତୁ ଆଜିଯାଏ କୁଆଡ଼େ ଥିଲୁ ରେ ! ତୋତେ ନ ଦେଖି ମାଆ ଅନ୍ତରକଳ ଛୁଡ଼ିଦେଲଣି, ମୋ ଅଲିଉର ରେ ! ତୋତେ ନ ପାଇ ମୁଁ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ଥକିଲଣି, ମୋ ଅଲିଉର ରେ !”

ଏତିକବେଳେ ଜଣେ ବୁଢ଼ୀ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ପରୁଇଲା,
“କଥା କଥଣ ? ଆଲୋ ଝିଆ, ତୁ ଏମିତି କାନ୍ଦୁଛୁ କାହିଁକି ?”

ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି କହିଲା, “ମାଉସୀ, କଥଣ କହିବି ? ଏ ମୋ ସାନ ଭାଇ । ମାସେହେଲା ଘରୁ ପଳାଇ ଆସି କୁଆଡ଼େ ଲୁଗିବୁଲୁଛି । ଘରେ ବାପାମାଆ ପୁଅକୁ ନ ପାଇ ଦାନାପାଣି ଛୁଡ଼ିଦେଲେଣି ।

ଉଦ୍‌ଘରର ପିଲ ହୋଇ ଘୁରୁ ଲୁଚି କୁଆଡ଼େ ଗୈର ଡକେଇତଙ୍କ ସାଥରେ ମିଶି ବୁଲୁଛି । ଦଇବଯୋଗକୁ ଆଜି ଏଠି ମୋର ଭେଟ ହୋଇଗଲା ।”

ବୁଢ଼ୀଟି ସଂକ୍ଷେପରେ କହିଲା, “ହତଭାଗା !”

ଅଲିଉର ପ୍ରତିବାଦ କରି କହିଲା, “ମାଉସୀ, ଏ କିଏ ମୁଁ ଜାଣେନାହିଁ । ଏହାକୁ ମୁଁ ଆବୌ ଚିହ୍ନେନା । ମୋର ବାପା ନାହିଁ କି ମାଆ ନାହିଁ । ପେଣ୍ଠିନାହିଁରେ ମୁଁ ରହୁଛି ।”

ଅଲିଉର, ଫଣିନ୍ଦର ଘରେ ଥାଲବେଳେ ନାନ୍ଦ୍ରି ବୋଲି ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକର ନାଆଁ ଅନେକ ଥର ଶୁଣିଥିଲା । ସେ ଏହି ସ୍ତ୍ରୀର ବ୍ୟବହାର ଦେଖି ମନେ ମନେ ଭବିଲା, ବୋଧହୃଦ ଏ ହେଉଛି ସେଇ ନାନ୍ଦ୍ରି । ସେ କହିପକାଇଲା, “ତାହାହେଲେ ତୁ ସେଇ ନାନ୍ଦ୍ରି ।”

ସେତେବେଳକୁ ସେଠାରେ ଅନେକ ଲୋକ ଜମିଯାଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମୋଧନ କରି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି କହିଲା, “ହେଇଟି ଦେଖିଲ, ସେ ମୋତେ ଜାଣେନା ବୋଲି କହୁଥିଲା ପର, ମୋ ନାଆଁ କିପରି ଜାଣିଲ ? ତାକୁ ବୁଝାଇସୁଝାଇ ମୋ ସାଥରେ ପଠାଇଦିଆ । ତା ନ ହେଲେ ତାକୁ ନ ଦେଖି ଆମ ବାପମାଆ ପୁଅକୁ ଝରି ଝୁରି ମରିଯିବେ । ମୁଁ ତାକୁ ଛୁଡ଼ି ଜୀବନ ଧରି ରହିପାରିବି ନାହିଁ ।”

ଏହି ସମୟରେ ଜଣେ କଦାକାର ଲୋକ ମତ ଦୋକାନଆଡ଼ି ଧାଇଁଆଦିଲା । ତା ପଛେ ପଛେ ଗୋଟାଏ ଧଳା କୁକୁର ଦଉଡ଼ି ଥାଏ । ସେ ସେଠାରେ ପଦ୍ମିଯାଇ କହିଲା, “ଅଲିଉର, ସେ ସବୁ ଗୁଲିଖି ରଖିବେ । ଚୁପ୍ କରି ସୁନାପିଲିଟି ଭଳି ତା ସାଙ୍ଗରେ ଦରକୁ ଗୁଲିଯା ।”

ଲୋକଟା ପାଖରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଅଲିଉର କହିଲା, “ମୋତେ ଗୁଡ଼ିଦିଆ । ଏ ସବୁ ମୋର କେହି ନୁହନ୍ତି । ମୁଁ କାହାରିକି ଚିହ୍ନେନା ।”

ଲୋକଟି ଧମକ୍ ଦେଇ କହିଲା, “ଚୂପୁ କର ସଇତାନ ! ସେ ବହିଗୁଡ଼ାକ କେଉଁଠୁ ଆଣିଲୁ ? ଗୈରିକର ଆଣିଛୁ ନା ?” ଏତିକି କହି ସେ ଅଲିଉର ହାତରୁ ବହିଗୁଡ଼ାକ ଛଡ଼ାଇନେଲା ଓ ତା ଗାଲରେ ଗୋଟାଏ ଚଟକଣି ବସାଇଦେଲା ।

ଦର୍ଶକମାନଙ୍କ ଉତ୍ତରୁ ଜଣେ କହିଲା, “ହଁ, ଠିକ୍ ହୋଇଛି । ତା ନ ହେଲେ ପୁଅର ଭଲ ବୁଦ୍ଧି ଆସିବ ନାହିଁ !” ବୁଢ଼ୀଟି କହିଲା, “ଏଥର ପୁଅ ଠିକ୍ ବାଟରେ ଯିବ ଯେ ।” ଲୋକଟା ତା ପିଠିରେ ଗୋଟାଏ ବିଧା ମାରି କହିଲା, “ଆବେ ଗୁଲ୍; ନ ହେଲେ ଏ କୁକୁରକୁ ଗୁହଁ । ହେ ବୁଲ୍ ।”

ଅଲିଉର ଅଳ୍ପ ଦିନ ହେଲା ରୋଗରୁ ଉଠିଥିଲା । ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେହରେ ପୂର୍ବ ବଳ ଆସି ନ ଥିଲା । ସେ ଦେଖିଲା ଯେ, ଏତେ ଲୋକଙ୍କ ଉତ୍ତରୁ କେହି ଜଣେହେଲେ ତା ପାଇଁ ପଦେ କହୁନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ନାନ୍ସି ସଙ୍ଗେ ଯିବାଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ଦେଖି ପାଇଲା ନାହିଁ । ଶାଇକ୍ସ ମଧ୍ୟ ସୁବିଧା ପାଇ ତାକୁ ଠେଲି ଠେଲି ରସ୍ତାରେ ନେଇ ଚାଲିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ଧମକ ଦେଇ କହିଲା, “ଅଲିଉର, ନାନ୍ସିର ହାତ ଧର ଚୂପୁ କର ଗୁଲ୍ ।”

ଅଲିଉର ରତ୍ନେତ୍ରେ ହୋଇ ଗୁରୁଆଡ଼କୁ ଅନାଇଲା । ଦେଖିଲା, ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ କେହି ଜଣେହେଲେ ନାହିଁ । ଜାଗା ଅନାରୁଆ । ଏପରି ସ୍ଵଳରେ ବାଧା ଦେବାରେ କିଛି ଫଳ ନାହିଁ । ଅଗର୍ଯ୍ୟା ସେ ହାତ ବଡ଼ାଇଦେଲା । ନାନ୍ସି ହାତଟିକୁ ଦୃଢ଼ିପରେ ଧରିଲା ।

ଅଲିଉର୍ ଜାଣିଲୁ ସେ ଏ ଦୁଃଖେ ତାକୁ ପୁଣି ଫଗିନ୍ଦର
ଘରକୁ ନେଉଥିଲା । ତାର ଆଖିରୁ ଲୁହ ବହିବାକୁ ଲାଗିଲା ।
ତାର ପ୍ରଧାନ ଚିନ୍ତା—ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରି
ଟଙ୍କା ଓ ବହି ଦେଇପଠାଇଥିଲେ । ମୁଁ ନ ଫେରିଲେ ସେ କଥାର
ଭାବିବେ ? ସେ ତ ମୋର ଏ ଦୁଇଁଶା କଥା ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ।

ଏଗାର

ଫଗିନ୍ଦର ରହିବା ଘର ପଡ଼ିଲା । ସେତେବେଳକୁ ବୁଝିଆନ୍ତ
ଦୋର ଅନାର । ଶାରକ୍ସ ଦୁଆର ପାଖରେ ଥାଇ କହିଲା,
“ଟିକିଏ ଆଲୁଅ ଆଣ । ନ ହେଲେ ଅନାରରେ ପଡ଼ି ଆମ
ହାତଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗିବ ।”

ଜଣେ କିଏ ଉତ୍ତର କଲା, “ହଉ ରହ । ମୁଁ ଯାଉଛୁ ।”
କିଛିଷଣ ପରେ ଉଜରୁ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ପାପ ଧରି ଦେଖାଦେଲା ।
ସେମାନେ ଉଜରୁ ସଙ୍ଗେ ସେଇ ମଇଳା ଅନାରୁଆ ଘରେ
ପଣିଗଲା କ୍ଷଣି ହସର ଗୋଟାଏ ତେଉ ଶେଳଗଲା । ବେଟୁସ
କହିଉଠିଲା, “ଆରେ ବାଣ ବାଣ ! ହେଇଟି ତ ଆମ ସାଙ୍ଗ
ଆସିଗଲେ । ହେ ଫଗିନ୍ ଅଜା, ଦେଖ ନା ! ବାଣ, କି ମଜା !
କିଏ ମତେ ଧର । ନ ହେଲେ ହସି ହସି ମୋ ପେଟ ପାଟିଯିବ
ସେ ।”

ଏହା କହି ବେଟୁସ ହସି ହସି ତଳେ ଗଡ଼ିଗଲା । ବାପ୍ତରେ
ତାର ଆନନ୍ଦର ସୀମା ନ ଥାଏ । କିଛି ସମୟ ପରେ ତଙ୍କ ଉଠିପଡ଼ି
ସେ ଉଜରୁ ହାତରୁ ପାପଟା ନେଇ ଅଲିଉର୍ର ଗୋଡ଼ଠାରୁ

ମୁଣ୍ଡଯାଏ ଗୁହଁଗଲା । ଏଣେ ଫଗିନ୍ ମୁଣ୍ଡରୁ ଟୋପିଟା କାଢ଼ି ଦେଇ ଅଳିଉରକୁ ଥକା କରି ବାରମ୍ବାର ନମସ୍କାର କଲା । ଅଳିଉର, କଅଣ କରିବ, କଅଣ ଅବା କହିବ, କିଛି ପ୍ରିର କରିପାରୁ ନ ଥାଏ । ଉଜର, ପ୍ରକୃତି ବଡ଼ ଅଭୂତ । ତାର କାମବେଳେ କାମ ହସବେଳେ ହସ । ସେ ଅଳିଉର, ପକେଟରେ ହାତ ପୂରଇ କଅଣ ଅଛି ଦେଖିବାରେ ଲାଗିଲା ।

ବେଟସ ଧାପ ଧରି ଅଳିଉର, ପୋଷାକଟାକୁ ଭଲ କରି ଦେଖିଲା । ଧାପଟା ଆଉ ଟିକିଏ ପାଖକୁ ନେଇଥିଲେ ତାର କୋଟରେ ନିଆଁ ଲାଗିଯାଇଥାନ୍ତା । କିଛି ସମୟ ନିରେଖି ଦେଖିବା ପରେ ସେ କହିଲା, “ଆରେ ବାଟ ବାଟ ! କେମିତି ସବୁ ରେଣମୀ ପୋଷାକ ! ପୁଣି କେମିତି ଫେଣନରେ ତିଆର ! ସାବାସ୍ ! ଆରେ ଏ ପୁଣି କଅଣ ? ବହିଗୁଡ଼ାଏ ତ ! ଅଳିଉର, ଗୋଟାଏ ପୂର ଭଦ୍ରଲୋକ ହୋଇଗଲାଣି । ସାବାସ୍, ସାବାସ୍ ! ଫଗିନ୍ ଅଜା, ମିଶ୍ରର ଅଳିଉର, ଟୁଇଷ୍ଟଙ୍କୁ ଦେଖିବ ଆସ !”

ଫଗିନ୍ ବିଦ୍ରୂପ କରି ଅଳିଉରକୁ ନମସ୍କାର କରୁ କରୁ କହିଲା, “ତୁମକୁ—ନା ନା ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖି ବଡ଼ ଚୁସି ହେଲି । ଉଜର, ଆଉ ଗୋଟାଏ ପୋଷାକ ଆଣି ଆପଣଙ୍କୁ ପିନ୍ଧାଇଦେବ । ଯାନିଯାନୀକୁ ପିନ୍ଧ ଯିବାପାଇଁ ଏ ପୋଷାକ ଯୋଗ୍ୟ ସିନା । ବୁଥା ମଇଳା କରିବେ କାହିଁକି ? ଆପଣ ଯେ ଆସିବା ହେଉଛନ୍ତି, ଆଗରୁ ଜଣା କରିଥିଲେ ହଜୁରଙ୍କ ପାଇଁ ଗରମାଗରମ ଶାନା ତୟାର ହୋଇଥାନ୍ତା ।”

ଫଗିନର ଏହି ବ୍ୟଙ୍ଗବିଦ୍ରୂପପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ଶୁଣି ବେଟସ ଦସି ଦସି ଅପ୍ରିର ହୋଇପଡ଼ିଲା । ଫଗିନ୍ ଟିକିଏ ଆନନ୍ଦ ବୋଧକଳା; କିନ୍ତୁ ଉଜର, ସେ କାହିଁକି ହସିଲା, ତାହା ଠିକ୍ କୁହାଯାଇ ନ

ପାରେ । ସେ ଅଲିଉରର ପକେଟ ଖୋଲୁ ଖୋଲୁ ପାଞ୍ଚ ପାଉଣ୍ଡର ନୋଟ ଖଣ୍ଡିକ ଦେଖିଲା । ଫଗିନ୍‌ର ବ୍ୟଙ୍ଗାକ୍ତି ଅପରା ଏହି ନୋଟ ଖଣ୍ଡିକ ତାହାର ହସର କାରଣ ହୋଇଥିବା ଦେଖି ସମ୍ଭବ ।

ଫଗିନ୍ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନୋଟ ଖଣ୍ଡି ଧରି ପକାଇଲା । ଏଣେ ଶାଇକୟ ବାହାର ପଡ଼ି କହିଲା—ହାଁ ହାଁ, ଏ କଅଣ କରୁଛୁ ? ସେ ନୋଟଟା ପରା ମୋର ।

ଉଗିନ୍ କହିଲା, “ନାହିଁ ବାପ, ସେ ଖଣ୍ଡିକ ମୋର, କହିତକ ତୋର ।”

ଅଲିଉର, କାନ୍ଦ କହିଲା, “ସେ ନୋଟ, ସେ ବହି ସବୁ ହେଉଛି ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରାଉନଲେଙ୍କର । ତମ ଗୋଡ଼ତଳେ ପଡ଼ୁଛି, ସ୍ଵାକୁ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଦିଅ; ନ ହେଲେ ସେ ଭାବିବେ ଯେ ମୁଁ ଗୈରିକରି ପଳାଇଛି ।”

ଫଗିନ୍ କଣେଇ କଣେଇ ଗୁହଁ କହିଲା, “ପିଲାଟା ଟିକ୍ ଅଛି । କଅଣ କହିଲା ନା—ସେ ଭାବିବେ, ମୁଁ ଗୈରି କରିଛି ।”

ଅଲିଉର, ବ୍ୟାକୁଳ ଭାବରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଗୁହଁଲ, କିନ୍ତୁ କାହାର ମୁହଁରେ ଲେଖିମାତ୍ର ଦୟା ବା ସହାନୁଭୂତିର ଚିହ୍ନ ଦେଖି ପାରିଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ତାର ମୁକ୍ତି ପାଇବାର ଆଶା ଲୋପ ପାଇଗଲା । ସେ ହତାଶ ହୋଇ ଦାରପାଖକୁ ଦୌଡ଼ି ଥାଏଲା । କିନ୍ତୁ କୁକୁରଟା ଭୁକି ଭୁକି ତାକୁ କାମୁଢ଼ିବାକୁ ବାହାରିଲା; କିନ୍ତୁ ନାନ୍ୟ ତାକୁ ଅଟକାଇ ଅଲିଉରକୁ ରକ୍ଷାକଲା । ଏହା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଫଗିନ୍ ତାକୁ ବାଡ଼ିରେ ପାହାରେ ପିଟିବାରୁ ସେ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ଆଉ ପାହାରେ ପିଟିବାକୁ ଗଲାବେଳକୁ ନାନ୍ୟ ବାଡ଼ିଟିକୁ ଫଗିନ୍ ହାତରୁ ଭାଡ଼ିନେଇ ଚୁଲ୍ଲିରେ ପୂରାଇଦେଇ

କହିଲୁ, “ପିଲଟାକୁ ତୁ ମାରୁଥିବୁ; ମୁଁ ତିଆ ହୋଇ ଦେଖୁଥିବି ? ନା, ତା ହେବ ନାହିଁ । ତୁ ତାକୁ ଆଉ ମାରିଲେ ମୁଁ ଯାହା କରିବାର କରିବି । ସେଥିପାଇଁ ପାଶୀ ପାଇଲେ ବି ମୋର ଚିନ୍ତା ନାହିଁ ।”

ଏହି ସମୟରେ ଶାଇକ୍ସ ନାନ୍‌ସିକୁ ଧମକ ଦେଇ କହିଲୁ, “ଚାପୁ କର । ନୋହିଲେ ତୋ ପ୍ରାଣ ନେବି । ଅଲିଉର ପାଇଁ ତୋର ଏତେ ଦରଦ କାହିଁକି ?”

ନାନ୍‌ସି ଚାପୁ ନ ରହି କହିଲୁ, “ତମ କଥାରେ ମୁଁ ତାକୁ ଏଠିକ ଅଣିଲି । କେବି, ସେତକ ହେଲା ଏବେ ସେ ତୁମ ସାଥରେ ରହି ମିଳୁଆ, ଚାର, ତକାଏତ ହେବ । ଏତିକରେ କଣ ତୁମ ମନ ଶାନ୍ତି ହେଉ ନାହିଁ ଯେ ତାକୁ ମାରୁଛ ?”

ଫଗିନ୍ ଅବସ୍ଥା କୁହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତ କରିବାକୁ କହିଲୁ, “କଳି କରିବାରେ ଦରକାର ନାହିଁ । ଅଲିଉର ଆମ କଥାରେ ତଳିଲେ ହେଲା ।”

ନାନ୍‌ସି ରାଗିଯାଇ କହିଲୁ, “କଳି କରିବ ନାହିଁ ? କାହିଁକି ? ତୁ ପର ମୋତେ ରୈରିବିଦ୍ୟା ଶିଖାଇଥିଲୁ ? ତୋ ପାଇଁ ଆଜିଯାଏ ରୈର କରୁଛି । ତୁ ମତେ ଆଣିଲାବେଳେ ମୋର ବୟସ ଅଲିଉର ଠାରୁ ମଧ୍ୟ କମ୍ ଥିଲା ।”

ଫଗିନ୍—ଗୈର କହୁଛ ସତ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ତ ତୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ । ଏ ତ ତୋର ବ୍ୟକସାୟ ।

ନାନ୍‌ସି—ମୁଁ ବଞ୍ଚିବାକୁ, ଗୈର ବ୍ୟକସାୟରେ ! ମୋର ଘର ହୋଇଛି ତଳେ ନର୍ଦ୍ଦମା । ତୋ ଦରର ଅଛୁଟା ହେଉଛି ମୋର ଆହାର । ଏ ଅବସ୍ଥା କିଏ କଲ ? ମୋତେ ତୁ କଅଣ ମଲୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଇପରି ରଖିବୁ ?

ଏହା କହି ସେ ରଗରେ ଫଣିନ୍ଦର ମୁହିଁକୁ ଘମୁଡ଼ି ବିଦାରିବାକୁ ବସିଲା । ଶାଇକ୍ଷେ ଗୋଟିଏ ପାହାରରେ ନାନ୍ସିକୁ ଅରେତା କରି ତଳେ ପକାଇଦେଲା ।

ଏହି ଦିନଠାରୁ ନାନ୍ସି କେଜାଣି କାହିଁକି ଅଳିଉରକୁ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଲାଗିଲା ଓ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ।

ବାର

ଅଳିଉରର କୌଣସି ଖବର ନ ପାଇ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ ବଡ଼ ଚିନ୍ତା ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଫେରେ ସେ ଲଣ୍ଡନର ଏକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ଗୋଟିଏ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେଲେ—ଅଳିଉର, ଟୁଇଷ୍ଟ ନାମକ ଗୋଟିଏ ଏଗାର ବାର ବର୍ଷର ବାଲକ ପେଣନଭିଲ୍‌ରୁ ଯାଇ କୁଆଡ଼େ ହଜିଯାଇଛି । କେହି ତାର ସମ୍ବାଦ ଦେଇ ପାରିଲେ ତାକୁ ପାଞ୍ଚ ପାଉଣ୍ଟ ପୁରସ୍କାର ଦିଆଯିବ ।

କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ମିଶ୍ରର ବମ୍ବଲ, ଲଣ୍ଡନ ଆସିଥିଲେ । ଏହି ବିଜ୍ଞାପନଟି ତାଙ୍କ ଅଖିରେ ପଡ଼ିଲା । ସେ ପେଣନଭିଲକୁ ଯାଇ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋଙ୍କ ସହିତ ଦେଖାକଲେ । ଅଳିଉର ଟୁଇଷ୍ଟର ସମ୍ବାଦ ପାଇବାକୁ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ ଉଚ୍ଛରିତ ଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ପାଇରିଲେ, “କହନ୍ତୁ, ଅଳିଉର ବର୍ତ୍ତମାନ କେଉଁଠି ? ତା ଦୟନରେ ଆପଣ କଅଣ ଜାଣନ୍ତି ?”

ମିଶ୍ରର ବମ୍ବଲ, ଅଳିଉରର ଆଶ୍ରମରେ ରହିବା ବିଷୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଗଲେ । ସେଥିରେ ସେ ଅନେକ ମିଥ୍ୟା କଥା ଯୋଡ଼ି ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ଗଲେ ସେ ଅଳିଉର ଗୋଟିଏ ଦୁଷ୍ଟ ସଇତାନ

ପିଲ । ଅଣ୍ଟମର ଜଣେ ପଦଷ୍ଠ କର୍ମଗୁଣ ଭାବରେ ସେ ଅଳିଉରର କୁ
ଭଲଷାକରେ ଜାଣିଥିବାର କହିଲେ । ଅଳିଉରର ଚରିତରେ ସେ
ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଭଲ ଗୁଣ ଦେଖି ନ ଥିବା ର ପ୍ରକାଶ କଲେ ।

ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନଲେ ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚଟଙ୍କ ବଡ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲେ,
“ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ୍, ତୁମ କଥା ସତ ହୋଇପାରେ; କିନ୍ତୁ ମୋର
ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନାହିଁ । ଅଳିଉରର କୌଣସି ଭଲ କାମ ତୁମଠାରୁ
ଶୁଣିଥିଲେ ମୁଁ ଆହୁରି ପୁରସ୍କାର ଦେଇଥାନ୍ତି ।”

ମିଷ୍ଟର ବମ୍ବଲ୍ ବିଦାୟ ନେଇଗଲେ; କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମନରେ
ଦୁଃଖ ହେଲା, ସେ ଅଳିଉରର ନିନ୍ଦା ଗାଇ ନିଜର କ୍ଷତି କଲେ ।

ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନଲେ ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍‌କୁ ଡାକ କହିଲେ,
“ଯେଉଁ ଅଳିଉର ପଳାଇଗଲା, ସେ ଗୋଟିଏ ୩କ । ବାହାରୁ ସେ
ସେପରି ମନେ ହୁଏ, ପ୍ରକୃତରେ ସେ ସେପରି ମୁହଁ ।”

ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍—ନା, ସେ କଦାପି ସେପରି ହୋଇ
ନ ପାରେ ।

ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନଲେ—ମୁଁ ଟିକ୍ କରି ଜାଣେ, ତାର ସ୍ଵଭାବ
ଭଲ ମୁହଁ ।

ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍—ଆପଣ କପରି ଜାଣିଲେ ?

ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନଲେ—ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଣେ ଭଦ୍ରଲେକ
ଆସିଥିଲେ । ତାଙ୍କଠାରୁ ଯାହା ଶୁଣିଲି, ସେଥିରୁ ଜଣାଗଲା ଯେ
ଅଳିଉର ନନ୍ଦି ଖରପ । ଏଠାକୁ ଆସିବାଯାଏ ସେ କେବଳ ମନ
କାର୍ଯ୍ୟ କରିଆସିଛି ।

ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍—ଆପଣ ଯେତେ କହିଲେ ସୁଭା ମୁଁ
ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାଇବି ନ ଯେ ଅଳିଉର ଖରପ ପିଲ; ସେ ଅନ୍ତରୁ
୩କ ରୂପିଯାଇଛି ।

ମିଶ୍ରର ଗ୍ରାଉନ୍‌ଲେ—ତୁମ ଭକ୍ତିମାନେ ଖାଲି
ଗଲ୍ପବହିର କଥାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି; ଆଉ କିଛି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି
ନାହିଁ । ତୁମେ ଦେଖିଲ, ପିଲାଟା ଗୋଗରେ ପଡ଼ିଛି; ତା ପ୍ରତି
ତୁମର ଘେନ୍ଦା ଆସିଲ । ଏତିକିନ୍ତୁ ତୁମେ ଧରିନେଲ ଯେ ସେ
ସରଳ, ବିଶ୍ୱାସୀ, ଶାନ୍ତ, ଶିଶ୍ଚ ।

ମିଶ୍ରେ ବେଦୁଇନ୍ ଅଳିଭରୁ ଚରିତ ସପଷ୍ଟରେ ଆହୁରି
କିଛି କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ । ମାତ୍ର ମିଶ୍ରର ଗ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ତାଙ୍କୁ
କହିବାକୁ ନ ଦେଇ ନିଜେ କହିଲେ, “ମିଶ୍ରେ ବେଦୁଇନ୍,
ତୁମର ଅଳିଭରୁ ବିଷପୁରେ ଯାହା କିଛି ମତ ହେଉ, ମୁଁ ଆଉ
ତାର ନାମ ମଘ ଶୁଣିବାକୁ ଗୁଡ଼େଇ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ସାବଧାନ
କରିଦେଉଛି, ଆଜିତାରୁ ତା ବିଷପୁରେ ତୁମେ କିଛି କହିବ
ନାହିଁ ।”

ମିଶ୍ରେ ବେଦୁଇନ୍, ବିଦାୟ ନେଇ ଗଲେ ।

ପେଣ୍ଠିନଭିଲ୍‌ରେ ଏହି ଦୁଃଖଜନକ ଘଟନା ଘଟଥିଲା—
ବେଳେ ତେଣେ ଫରିନ୍‌ର ଘରେ ଅଳିଭରୁ ଦୁଃଖରେ ମର୍ମହତ
ହୋଇ ମିଶ୍ରର ଗ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ଓ ମିଶ୍ରେ ବେଦୁଇନଙ୍କର ଦୟା ଓ
ଦ୍ରୋହ ମନେପକାଉଥିଲା ।

ତେର

ଦ୍ଵିତୀୟ ଥର ଧରା ପଡ଼ିବା ପରେ ଅଳିଭରୁ କେତେ ଦିନ
ଯାଏ ବନୀ ହୋଇ ରହିଲ । ଫରିନ୍ ଓ ତାର ସାଥମାନେ
ଅଳିଭରୁଙ୍କୁ ଘର ଭିତରେ ରଖି ବାହାରୁ ତାଲ ପକାଇ ଦିଅନ୍ତି ।

ଡକର ଓ ଅନ୍ୟ ପିଲମାନେ ପ୍ରତିଦିନ ଗୈର କରିବାକୁ ଯାଆନ୍ତି । ଦିନେ ଦିନେ ନିଜେ ପାଚିନ୍ ଗୈର ବା ଡକାପୁଣି କରିବାକୁ ବାହାର୍ଯ୍ୟାଏ ।

ପାଚିନ୍ ଥିଲ ଏହି ଗୈରଦଳଙ୍କର ସରଦାର୍ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଗୈରବିଦ୍ୟା ଶିକ୍ଷା ଦେଉଥିଲା । ଗୈର ଡକାପୁଣି ବିଷୟରେ ଦଳର ଲୋକଙ୍କୁ ପରମର୍ଶ ଦେଉଥିଲା । ସେମାନେ ଯାହା ଗୈରକରି ଆଶ୍ୱଥିଲେ, ସବୁ ପାଚିନ୍କୁ ଦେଉଥିଲେ । ପାଚିନ୍ ସେଥିରୁ ନିଜ ଭାଗ ରଖି ଅବଶିଷ୍ଟ ଗୈର ନିନିଷ ଦଳର ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ବାଣୀ ଦେଉଥିଲା ।

ଦିନେ ପାଚିନ୍ ପିଲମାନଙ୍କୁ ତାର ବାହାଦୁରି କହୁଥାଏ । ଅଳିଉର ଦେଖିଲ, ତା ପପ ଭିତରେ ନାନା ଅଧିକ ମିଛକଥା କହୁଛି । ଏତେ କଷ୍ଟରେ ଥିଲେ ହେଁ ତାକୁ ହସି ମାଡ଼ିଲା । ପାଚିନ୍ ଏହା ଦେଖି ଭାବିଲା—ଗୈର କଥା ଶୁଣି ଅଳିଉର ହସିଲାଣି । ତାର ନନ ବଦଳିଛି । ସେ ଆମ ଦଳରେ ରହି ଗୈର କରିବାକୁ ବାଜି ହେବ ।

କେତେ ଦିନ ହେଲ ପାଚିନ୍ର ମଙ୍ଗସ୍ ବୋଲି ଜଣେ ଲୋକ ସଙ୍ଗରେ ଖୁବ୍ ଭାବ ହୋଇଥାଏ । ମଙ୍ଗସ୍ର ରଙ୍ଗା ସେ ଗୋଟିଏ ପିଲର ସଂନାଶ କରିବ । ଏ ପିଲକୁ ଖୋଜି ତାକୁ ଗୈର ଡକାପୁଣିରେ ପୂରାଇ ଦେଲେ ହୃଦୟର ତାର ଜେଲ୍ ହେବ ବା ତାକୁ ଦେଶରୁ ତଡ଼ି ଦିଆଯିବ । ପାଚିନ୍ ଏହା କରଇ ପାରିଲେ ମଙ୍ଗସ୍ ତାକୁ ବହୁତ ଧନ ଦେବ ବୋଲି ଲୋଭ ଦେଖାଇଲା । ପାଚିନ୍ର ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହ ହେଲା, ସେ ପିଲାଟି ଅଳିଉର ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ । ଅଳିଉରକୁ ଗୋଟାଏ ଡକାପୁଣିରେ ପୂରାଇ ଦେଲେ ବହୁତ ଧନ ମିଳିବ ବୋଲି ପାଚିନ୍ ଆଶାକଲା ।

ଥରେ ଗୋଟିଏ ଡକାୟୁତିର ପରାମର୍ଶ ହେଲା । ଶାଇକ୍ସ ଏହି ଡକାୟୁତିରେ ନେତା ହେବାର ଛାଇ କବାଗଲା । ଯେଉଁ ଘରେ ଡକାୟୁତି କରିବାର କଥା ହେଲା, ତାହା ଲଣ୍ଡନ ନିକଟ ଚେଟ୍ସି ନାମକ ପ୍ଲାନରେ ଓ ସେ ଘରଟି ହେଉଛି ଜଣେ ଧନୀ ମହିଳାଙ୍କର ।

ଏହି ଡକାୟୁତି ବିଷୟରେ ସବୁ ବିଦ୍ୟୋବସ୍ତୁ କରିବାପାଇଁ ଦିନେ ବାତିରେ ଫଟିନ୍ ଶାଇକ୍ସର ଘରକୁ ଗଲା । ନାନ୍ସି ସେତେବେଳକୁ ସେଠାରେ ଥିଲା । ଫଟିନ୍ ଓ ଶାଇକ୍ସ କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ଲାଗିଲେ । ନାନ୍ସି ମଦ ଆଣି ଦୁଇଁଙ୍କୁ ପିଇବାକୁ ଦେଲା ।

ଫଟିନ୍—ଚେଟ୍ସି କଥା ? କେଉଁ ଦିନ କାମ ହେବ ?

ଶାଇକ୍ସ—ତୋର ସେ କଥା ଭାବିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଅମେ କାମ କରିଦେଲେ ହେଲା । ତୁ ଆମକୁ ଗୋଟାଏ ଗ୍ରେଟ ପିଲୁ ଆଣି ଦେ ।

ଫଟିନ୍, ଶାଇକ୍ସ ଓ ନାନ୍ସି ସମସ୍ତେ ମୁହଁ ରୁହିଁରୁହିଁ ହେଲେ । ସମସ୍ତେ ଅଳିଉରକୁ ଏ କାମ ପାଇଁ ଉପୟୁକ୍ତ ମନେ କରୁଥିଲେ । ନାନ୍ସି କହିଲା, “ଫଟିନ୍, ତୁ ମେ ଅଳିଉରକୁ ଶାଇକ୍ସ ସାଥରେ ଦେବାକୁ ମନେ କରୁଛ ?”

ଫଟିନ୍—ବେଶ, ତୁ ସେଇପରି ଶୂନ୍ୟ ବୋଲି ମୋ ମନ କଥା ଜାଣିପାରିଲୁ । ହଁ, ମୁଁ ଅଳିଉରକୁ ପଠାଇବାକୁ ଛାଇ କରିଛି । ତାକୁ ଯାହା କହିବ ସେ କରିବ । ମୋ ଶିକ୍ଷାରେ ସେ ବଦଳିଯାଇଛି । ଥରେ ସେ ଏ କାମ କରୁ; ତେଣିକି ସେ କାଳକ୍ୟାକ ଆମର ହେଲା ବୋଲି ଜାଣ ।

ଏହା କହି ପରିନ ହସିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଶାଇକ ସର ମନରେ ସନ୍ଦେହ ହେଲା । ଆଳଭର କୁ ଦଳରେ ପୂରୁଜବା ପାଇଁ ପରିନ ର ଏତେ ଆଗ୍ରହ କାହିଁକି ସେ ଏହାର କାରଣ ବୁଝିବାକୁ ଛାଇ କଲା । ତନିହେଁ ଡକାପୁଣିର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବିଚୁର କଲେ । ଗୋଟିଏ ଦିନ ଛାଇ ହେଲା । ସେ ଦିନ ଅମାବାସ୍ୟ ତଥ୍ । ଅନ୍ନାରପକ୍ଷରେ ଡକାପୁଣି କରିବା ସୁବିଧା ।

ପରିନ ନିଜ ଦରକୁ ପେରିଲେ । ସେତେବେଳକୁ କେବଳ ଉଜର ପରିନକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିଲା । ଅନ୍ୟମାନେ ଶୋଇ-ପଡ଼ିଥିଲେ ।

ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା ମାସେ ପରିନ ପରିଲା, “ଉଜର, ଆଳଭର କଥା କରୁଛି ? ତା ସାଥୀରେ ମୋର ଶୋଟାଏ ଜରୁଖା କଥା ଅଛି ।”

ଉଜର କବାଟ ଖୋଲି ଆଳଭରକୁ ଦେଖାଇ କହିଲା, “ସେ ଅନେକ ବେଳେ ଶୋଇପଡ଼ିଲାଣି ।” ଭୁଲୁଁ ଉପରେ ଆଳଭର ଶୋଇଛି । ତାର ମୁହଁରେ ତେଜ ନାହିଁ । ମଡ଼ା ପରି ଦିଶୁଛି । ଘରୁ ଗୋଟାଏ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ବାହାରୁଛି । ତଥାପି ତା ମୁହଁ ଦେଖିଲେ ମନେହେବ, ପିଲାଟି ସରଳ, ନିଶ୍ଚାନ୍ତ; ପାପର କାଳିମା ତାର ଅନ୍ତରକୁ ସ୍ଵର୍ଗ କରିନାହିଁ ।

ଗୈର ସରଦାର ପରିନ ଏତେ ନିର୍ମୂଳ, ଦୁର୍କାନ୍ତ ହେଲେହେଁ ଆଳଭର ମୁହଁକୁ ରୁହିଲା । ତାକୁ ନଦିରୁ ଉଠାଇବାକୁ ତାର ସାହସ ହେଲନାହିଁ । ସେ ଘାବିଲ, ଥାଉ, କାଲି ସକାଳେ କହିଲେ କଥା ଚଳିବ ନାହିଁ ।

ଚଉଡ

ପରଦିନ ସକାଳେ ଫଣିନ୍ ଅଳିଉରକୁ କହିଲା ଯେ ରତ୍ନରେ
ତାକୁ ଶାଇକ୍ସ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଅଳିଉର, ଏଥର
କାରଣ ବୁଝି ନ ପାର ପରିଚିଲ, “ମୁଁ କଥଣ ସେଇଠାରେ
ରହିବ ?” ଫଣିନ୍ ଆଦର ଦେଖାଇ ଉତ୍ତର କଲା, “ନା ନା,
ସେଠି କଥଣ ସବୁଦିନ ରହିବୁ ? ଆମେ ତୋତେ ତଢ଼ିଦେବୁ
କାହିଁକି ? ତୋର ସେପରି ଭୟ କରିବାର କାରଣ ନାହିଁ । ଦିନେ
ଦୁଇଦିନ ସେଠାରେ ରହି ପୁଣି ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବୁ ।”

ଅଳିଉର, ମନଦୁଃଖରେ ତା କୋଠିରିରେ ପଡ଼ିଥାଏ ।
ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳକୁ କିଏ ଜଣେ ତା କବାଟରେ ହାତ ମାରିବାରୁ
ଅଳିଉର, କହିଲା, “କିଏ ?” ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଦର ଉଚିରକୁ
ପଶିଆସି କହିଲା, “ଉଚିଗଲୁ କି ? ମୁଁ ପର ନାନ୍ସି !” ଏହା
କହି ସେ ଗୋଟାଏ ଭଙ୍ଗା ଚଉକ ଉପରେ ବସିପଡ଼ିଲା ।

ତାର ମୁହିଁ ଏକବାରେ ଶୁଣିଯାଇଥାଏ । ଅଳିଉର, ମନେ-
କଲା, ନାନ୍ସିର ଦେହ ଖରପ ଅଛି । କିଛି ସମୟ ପରେ ନାନ୍ସି
କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ କହିଲା, “ଶିଶୁର ମୋତେ କ୍ଷମା କରନ୍ତୁ ।
ଏପରି ହେବ ବୋଲି ମୁଁ ଆଦୌ ଭାବ ନ ଥିଲା । ଅଳିଉର, ମୁଁ
ତୋତେ ଶାଇକ୍ସ ଘରକୁ ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଆ, ଯିବା !”
ଏହା କହି ସେ ଚଉକରୁ ଉଠିଲା ।

ଅଳିଉର—ସେଠିକି କାହିଁକି ଯିବା ?

ନାନ୍ସି—ଓହ, ସେଥରେ ତୋର କିଛି କ୍ଷତି ନାହିଁ ।

ଅଳିଉର—ତୋ କଥାରେ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନାହିଁ ।

ସତକଥା କହ ।

ନାନ୍‌ସି—ତୋର କ୍ଷତି ନାହିଁ ବୋଲି କହିଲା । ଯଦି ତା ନ ହେଲା, ତେବେ ତୋର ଲାଭ ବି ନାହିଁ ।

ଅଳିଉର ବିସ୍ମୀତ ହୋଇ ତା ମୁହଁକୁ ଗୁହଁଲ । ନାନ୍‌ସି ମଧ୍ୟ ତା ଆଡ଼କୁ ଗୁହଁଲ କୋମଳ ସ୍ଵରରେ କହିଲା, “ଅଳିଉର, ତୁ ଚୁପ୍ତ କର ରହ । ମୁଁ ନିଜେ ତୋତେ ନେଇ ଶାଇକ୍ସ ଘରେ ପହଞ୍ଚାଇଦେଲେ ତୁ ମାଡ଼ରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯିବୁ । ମୋ ସାଥରେ ନ ଗଲେ କେବଳ ତୋର କ୍ଷତି ହେବ, ହୁଏତ ତୋର ପ୍ରାଣ ଯିବ । ସେମାନଙ୍କ କଥା ଅନୁସାରେ କାମ କରୁଥିବା ଯାଏ ତୋର ବିପଦ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଗୁହଁଲେ । କିନ୍ତୁ ମୋର ସେ ଛକ୍ତି ନାହିଁ । ଆ, ମୋ ହାତ ଧରି ଗୁଲିଆ ।”

ଅଳିଉର ନିରୂପାୟ ହୋଇ ନାନ୍‌ସିର ହାତ ଧରି ରଷ୍ଟାକୁ ଗୁଲିଗଲା । ସେ ସେଠାରେ ଚିକାର କରିବାକୁ ଭାବିଥିଲା; କିନ୍ତୁ ନାନ୍‌ସି କହିଲା, “ସାବଧାନ ! ପାଟି କଲେ ତୋର ଭପ୍ରାନ୍ତକ ବିପଦ ଘଟିବ । ମୋ କଥା ମାନି ଗୁଲା ।”

ନାନ୍‌ସି ଅଳିଉରଙ୍କୁ ନେଇ ପହଞ୍ଚିବାରୁ ଶାଇକ୍ସ ଖୁବ୍ ଖୁସି ହୋଇଗଲା । ତିନିହେଁ ଏକାଠି ବସି ଖାଇଲେ । ତାହା ପରେ ଶାଇକ୍ସ ଡକାୟୁତି ପାଇଁ ଦ୍ୱୟାତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ଡକାୟୁତିର ହାତହତିଆର ସବୁ ଆଖି ଅଳିଉରଙ୍କୁ ଦେଖାଇଦେଲା । ଫେରେ ଗୋଟିଏ ପିତ୍ରଲ ବାହାର କରି ତାକୁ ଅଳିଉରର ମୁଣ୍ଡ ପାଖରେ ରଖି କହିଲା, “ତୁ ମୋ ସାଥରେ ଗଲିବେଲେ ଯେବେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଡାକୁ କି ମୋ କଥା ନ ମାନୁ, ତେବେ ଏଇ ପିତ୍ରଲର ଗୁଣରେ ତୋର ମୁଣ୍ଡ ଉଡ଼ାଇଦେବି । ବୁଝିଲୁ ?”

ନାନ୍‌ସି କଥାଟା ବୁଝାଇଦେଇ କହିଲା, “ସେମାନି ଯାହା କରିବାକୁ କହିବେ, ତୁ ଟିକ୍ ସେହିପରି କରିବୁ । ତା ନ ହେଲେ

କାଳେ ତୁ ସେମାନଙ୍କ କଥା ପ୍ରକାଶ କରିଦେବୁ ବୋଲି ତୋତେ
ପିସ୍ତଲରେ ମାରିପକାଇବେ, ବୁଝିଲୁ ?”
ଅଳିଉରୁ ଦୁଇଁଙ୍କ ମୁହଁକୁ କେବଳ ଗୁହଁ ରହିଲ ।

ପଦର

ରତ୍ନ ଘୋରବେଳକୁ ଶାଇକୁସ ଅଳିଉରୁକୁ ନିଦର୍ଥ ଉଠାଇ
କହିଲ, “ଏବେ, ଗୁଲୁ ଯିବା ।” ଅଳିଉରୁ ବାଘ ପିଲାଟି ପରି
ଶାଇକୁସ ସଙ୍ଗେ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲ । ସଦର ଶାପ୍ତାରେ କିଛି ଦୂର
ଯିବା ପରେ ଶାଇକୁସ ଅଳିଉରୁର ହାତକୁ ଧରି କହିଲ, “ଆମେକ
ଦୂର ଯିବାକୁ ହେବ । ଗୋଡ଼ ଚଞ୍ଚଳ ପକା ।”

ପକୃତରେ ଚେଟସି ସେଠାରୁ ବହୁତ ଦୂର । ଅଳିଉରୁ
ଗୁଲି ଗୁଲି କ୍ଲାନ୍ଟ ହୋଇଥିଲ । ଗୁଲୁ ଗୁଲୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇଗଲ ।
ଅନ୍ଧାର ମାଡ଼ିଆସିଲ । ଏହି ସମୟରେ ସେ ଦୁଇଁଙ୍କ ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣୀ
ଉଜ୍ଜା କୋଠାଘର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । କୋଠାଟି ଏକୁଟିଆ,
ନିର୍ଜନ ଜାଗରେ । ଶାଇକୁସ ବନ୍ଦୋବନ୍ଦ କରିଥିଲ ଯେ ଆହୁରି
କିଛି ହାତହତିଆର ଆଣି ଟବି ଏଇଠାରେ ତା ସଙ୍ଗେ ମିଶିବ ।
ବାଣ୍ଣେ ବୋଲି ଦଳର ଆଉ ଜଣେ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଏଇଠାରେ ଥିଲା ।
ସେ ଗୈର କରିବାକୁ ଯିବ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଶାଇକୁସ ଓ ଟବି ଗୈର
କରି ଯାହା ଆଣିବେ ତାହା ବାଣ୍ଣେଲ ହାତକୁ ବଡ଼ାଇଦେବେ ।
ଏଇଠାରେ ସମସ୍ତେ ଶାଇଲେ ଓ କିଛି କିଛି ମଦ ପିଇ
ଶୋଇପଡ଼ିଲେ । ଠିକ୍ ରତ୍ନ ଅଧିବେଳକୁ ଶାଇକୁସ ଓ ଟବି
ଅଳିଉରୁକୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ଗୁଲିଲେ । କିଛି ସମୟ ଗୁଲିବା ପରେ

ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ କୋଠାଘର ପାଖେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଘର ଶୁଣିପାଖେ ଗୋଟିଏ ପାଚିର । ଶାଇକୁସ ଓ ଟବି ପାଚିର ଉପରକୁ ଚଢ଼ିଯାଇ ଅଳିଉରକୁ ସେଠାକୁ ଟେକିନେଲେ ।

ଏଥୁ ମଧ୍ୟରେ ଅଳିଉର ଭୟରେ ଜଡ଼ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତାକୁ କାହିଁକି ସାଥରେ ଅଣାଯାଇଛି, ସେ କଥା ସେ ଅନୁମାନ କରିପାରୁଥିଲା । ଭୟରେ ସେ ଥରି ଥରି ତଳେ ପଡ଼ିଯାଉଥିଲା । ଶାଇକୁସ ତାକୁ ଧରିପକାଇ ତା କାନ ପାଖରେ କହିଲା, “ଠିଆ ହୋ, ନ ହେଲେ ଏଇ ପିଣ୍ଡଲରେ ତୋ ମୁଣ୍ଡ ଉଡ଼ାଇ ଦେବ ।”

ଅଳିଉର, କହିଲା, “ତମକୁ ଠାକୁରଙ୍କ ବଣ, ମୋତେ ଛୁଟିଦିଅ । ମୁଁ ପଳେଇ ଯାଏଁ । ସେଠି ପଡ଼ି ମରିବ ପଛକେ, ମୁଁ ଗୈର କରିପାରିବ ନାହିଁ ।”

ଶାଇକୁସ ତା ମୁଣ୍ଡରେ ପିଣ୍ଡଲ ଲଗାଇ ଘୋଡ଼ା ଟିପିବାକୁ ଯାଉଥିଲା; ଏଇ ସମୟରେ ଟବି ପିଣ୍ଡଲଟା ଛଡ଼ାଇ ନେଲା ଓ ଅଳିଉର ମୁହିଁରେ ହାତ ଦେଇ ତାକୁ ଘର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଟାଣିନେଲା । ସମସ୍ତେ ଘରର ଗୋଟିଏ ଝରକା ପାଖେ ଛିଡ଼ା ହେଲେ । ଝରକାଟି ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚପୂଟ ଉଚରେ ।

ଶାଇକୁସ କହିଲା, “ଦେଖ ଅଳିଉର, ମୁଁ ତୋତେ ଟେକି ଝରକାବାଟେ ଗଲାଇଦେବ । ଝରକା ଆରପାଖେ କେତୋଟି ପାହାତ ଅଛି । ପାହାତ ଯିବା ପରେ ଗୋଟିଏ ବାରଣ୍ଟା ପଡ଼ିବ । ସେଇ ବାରଣ୍ଟାରେ ଗଲେ ଯେଉଁ କବାଟ ପଡ଼ିବ, ତାର ଜଞ୍ଜି ର ଫିଟାଇଦେବୁ । ଗୋଟାଏ ଆଲୁଅ ନେ ।” ଏହା କହି ସେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରେସ୍ ଲଣ୍ଠନ ଲଗାଇ ଅଳିଉର ହାତକୁ ଦେଲା । ତପୂରେ ସେ କହିଲା, “ଯାହା କହିଲି ମନେ ରହିଲା ତ ! ଏବେ ଯାଆ ।” ଟବି ନଇଁପଡ଼ିଲା । ଶାଇକୁସ ଅଳିଉରକୁ ଧରି ତା ପିଠିରେ ଛିଡ଼ା

ହେଲୁ ଓ ଝରକାବାଟେ ତାକୁ ଗଲାଇ ଦେଲୁ ।

ଅଳିଉର, ଝରକା ଆରପାଖେ ପହଞ୍ଚିଲକ୍ଷଣ ଭାବିଲୁ—ଏଡ଼େ ପାପକାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ନାହିଁ । ମଲେ ପଛେ ମରିବ, ମୁଁ ଶିଢ଼ିରେ ଉଠି ଶୋଇବାଘର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଡାକ ପକାଇବ । ଏହିପରି ବିରୁଦ୍ଧ ସେ ସିଦ୍ଧି ଉପରକୁ ଉଠିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲ । ଏଇ ସମୟରେ ଶାଇକ୍ସ ଡାକିଲା, “ଫେରିଆ ଫେରିଆ” । ଏହା ଶୁଣିଲ କ୍ଷଣି ଭର୍ମରେ ଅଳିଉର, ହାତରୁ ଲଣ୍ଠନଟା ଖସି ତଳେ ପଡ଼ିଗଲ । ସେ ଆଗକୁ ଯିବ କି ପଛକୁ ଫେରିବ ଟିକ୍ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ, ପାଠି ଶୁଣାଗଲା ଶିଢ଼ି ଉପରେ ଆଳୁଅ ଦେଖାଗଲା । ଅଳିଉର, ଶିଢ଼ିରେ ଦୁଇ ଜଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି ପାରିଲା । ଗୋଟାଏ ଧୂଷଣ ଶକ ଶୁଣାଗଲ; ଗୁରିଆଡ଼ ଧୂଆଁମୟ ହୋଇଗଲ । ଅଳିଉର ବାହୁରେ ଖୁବ୍ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କଲ । ସେ ଆସି ଝରକାତଳ କାହୁପାଖରେ ପଡ଼ିଗଲ । ସାଇକ୍ସ ଝରକାବାଟେ ନାହିଁପଡ଼ି ଅଳିଉରର କୋଟିକୁ ଧରିଲ ଓ ଶିଢ଼ି ଉପରର ଲୋକ ଦୁଇଁଙ୍କୁ ଲଖ କରି ପିପ୍ତଲ ପୁଟାଇଲ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଅଳିଉରକୁ ଟେକି ଝରକାବାଟେ ବାହାରକୁ ନେଇଆସିଲ । ଟବକୁ ସେ କହିଲା, “ଚଞ୍ଚଳ ମତେ କଥଣ ଦେଲୁ, ମୁଁ ତା ହାତରେ ଗୁଡ଼ାଇଦିଏଁ । ଗୁଲି ବାଜି ତା ହାତରୁ ରକ୍ତ ବୋହିଯାଉଛି ।

ଏହାପରେ ଘଣା ବାଜିବାର ଶକ ଶୁଣାଗଲ । ଲୋକେ ପାଠି କରୁଥିବାର ଜଣାଗଲ । ଅଳିଉର, ଅନୁଭବ କଲ ଯେ ତାକୁ କେହି କୁଆଡ଼େ ଟେକି ନେଉଛି । କିଣ୍ଠି ସମୟ ପରେ ତାର ଚେତା କୁଡ଼ିଗଲ । ଏହାପରେ କଥଣ ହେଲ, ସେ କିଣ୍ଠି ଜାଣି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଶାଇକ୍ସ କିଣ୍ଠି ଦୁରଯାଏ ଅଳିଉରକୁ ଟେକି ନେଇ ଯିବା

ପରେ ବହୁତ ଲୋକ ଆଳୁଆ ଦେନି ଗୁରିଆଡ଼ୁ ଆସୁଥିବାର ଦେଖି
ଗୋଟାଏ ଖାଲ ଜାଗାରେ ତାକୁ ପକାଇ ତା ଉପରେ ନିଜର
କୋଟଟା ଘୋଡ଼ାଇଦେଲ ଓ ନିଜେ ଦୌଡ଼ି ପଳାଇଗଲା ।

ଗୁକର ଦୁହଁ ଦେଖିଲେ, ଶୈରମାନେ ପଳାଇଗଲେଣି ।
ଧରପଡ଼ିବାର ଆଶା ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ପିଣ୍ଡଲ ଅଛି ।
ତେଣୁ ଶୈରଙ୍କ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ ବିପଦ ବରଣ କରିବା କି
ଦରକାର ! ସେମାନେ ଘରର ମାଲିକାଣୀକୁ ଜଣାଇଲେ, ଶୈର
ଘରେ ପଣିବାକୁ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟମ କରୁଥିଲେ । ଆମେ ଗୁଲି ଫୁଟାଇବାରୁ
ପଳାଇଗଲେ । କିଛି ନେଇ ପାରିନାହାନ୍ତି ।

ଅଳିଉରର ଚେତା ଆସିଲା ବେଳକୁ ଖର ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା ।
ତାର ବାଁ ହାତଟା ଅଚଳ ହୋଇ ଓଡ଼ିଲିଥିଲା । କୁରୁତାରେ
ରକ୍ତ ଶୁଣିଯାଇଥିବାରୁ ତାହା ବଙ୍କେଇ ହେଉ ନ ଥିଲା, ସେ ଠିଆ
ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ କରୁ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ
ପଡ଼ିରହିଲେ ତାର ପ୍ରାଣ ଯିବ । ଏହିପରି ବିରୁଦ୍ଧ ସେ ସବୁ ଶକ୍ତି
ଲଗାଇ ଠିଆହାଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ଗୁଲିଲା । ବହୁ କଷ୍ଟରେ କିଛି
ଦୂର ଯାଇ ସେ ଗୋଟିଏ ଘରର ବାହାର ପାହାତ ଉପରେ ବସି-
ପଡ଼ିଲା । ସେ ଦେଖିଲା, ଏଇ ଘରେ ଗଲ ରାତିରେ ସେ ଶୈର
କରିବାକୁ ପଣିଥିଲା । ସେ ପଳାଇବାକୁ ମନକଲ; କିନ୍ତୁ ଆଉ
ଠିଆହେବାକୁ ତାର ବଳ ଆସିଲୁ ନାହିଁ । ଠିଆ ହେଉ ହେଉ
ସେ ଲଥ୍ କର ପଡ଼ିଗଲା ।

ବୈଷେଷିକରେ ଗୁକରମାନେ ଗଲ ରାତିରେ ଶୈର ବିଷପୁ
କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ । ଜଣେ ଗୁକର ଏହି କେ ଶୁଣି ବାହାରକୁ
ଆସି ଅଳିଉର ପାହାତ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିବାର ଦେଖିଲ । ଏହି
ଗୁକରର ନାମ ଜାଇଲ୍ସ ।

ଜାଇଲ୍ସ ଫୋରିପଡ଼ି ଡାକପକାଇଲୁ, “ହେଲଟି ସେ ଗୈର ପିଲୁ ! ମାଆ ମାଆ, ଗୈରଙ୍କ ଭିତରୁ ଗୋଟାଏ ପିଲୁ ଧରପଡ଼ିଛି । ମୁଁ ଯେଉଁ ଗୁଲି ମାରିଥିଲା ସେଥିରେ ସେ ଆହାତ ହୋଇଛି ।”

ଜଣେ ମହିଳା ଘରଭିତରୁ ବାହାର ଆସିଲେ । ଜାଇଲ୍ସ କହିଲୁ, “ଉପୁ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ, ଯାହାଦେଉ ଗୋଟାଏ ଗୈର ବଳେ ବଳେ ଧରପଡ଼ିଛି ।”

ମହିଳା ସେମାନଙ୍କୁ ଚପ୍ଟ ରହିବାକୁ କହି ଘର ଭିତରେ କଥଣ ଖବର ଦେଇ ଫୋରିଆସିଲେ । ସେ ଜାଇଲ୍ସକୁ କହିଲେ, “କିଛି ଗୋଲମାଳ କରନା । ଏ ପିଲକୁ ଉପର ମହିଳକୁ ନେଇ ଗୋଟାଏ ବିଛଣାରେ ଶୁଆଇଦିଅ ।”

ଗୁକରଟି ମହିଳାଙ୍କର ଆଦେଶ ପାଳନ କଲା ।

ଶୋହଳ

ଶାଇକ୍ସ ଓ ଟବିକୁ ଗୈର କରିବାକୁ ପଠାଇ ଦେଇ ଫରିନ୍ ନିଜ ଘରେ ସେମାନଙ୍କର ଖବର ଜାଣିବାକୁ ରୁହିଁ ରହିଥିଲା । ଜଣେ କେହି କବାଟରେ ୦କ୍ ଓ ୦କ୍ କରିବାରୁ କିଏ ଆସିଛି ଦେଖିବାକୁ ଉଜର୍ ବାହାରିପଡ଼ିଲା । ଟକିଏ ପରେ ସେ ଫୋରିଆସି ଫରିନ୍କୁ କହିଲୁ, “ଅଜା, ଟବି ଆସିଛି ।”

ଟବି ଘର ଭିତରେ ପଶିଲୁ କ୍ଷଣି ଖାଇବାକୁ ମାରିଲୁ । ତାକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଇ ଫରିନ୍ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘର ଭିତରୁ ବାହାର କରିଦେଲା । ଗୈର ବିଷୟରେ ଟବି ସଙ୍ଗରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲାବେଳେ ଆଉ କେହି ଶୁଣିବା ତାର ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲା । ଟବିର

ଶାଇବା ସରିବାରୁ ସେ ପରିଚିଲ, “ଶାଇକସର ଖବର କଥଣ ?”

ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ଫରିନ、ବିସ୍ମୃତ ହୋଇ କହିଲ—ତୁ କଥଣ କହୁଛୁ ବୁଝିପାଇନାହିଁ । ସେ ଏଠାକୁ ଆସି ନାହିଁ । ଶାଇକସ ଓ ଅଳିଭର, କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ?

ଟବି—ରୈରିକର ପାରିଲୁ ନାହିଁ ।

ଫରିନ—ସେ କଥା ଜାଣିଯାଇଲିଣି । କିନ୍ତୁ ଅଳିଭର କୁଆଡ଼େ ଗଲୁ ?

ଟବି—ଘରର ଗୁଲିକରମାନେ ବନ୍ଧୁକରୁ ଗୁଲିକଲେ । ଗୋଟାଏ ଗୁଲି ଅଳିଭର, ଦେହରେ ବାଜିଲ । ଆମେ ତାକୁ ଘେନି ପଳାଇ ଆସୁଥିଲୁ । ବିଲ୍ ତାକୁ କାନ୍ଧରେ ପକାଇ ଆଶୁଥିଲ । ତେଣେ ଲୋକେ ଆମ ପଛରେ ଧାଉଥିଲେ । କେତେଟା କୁକୁର ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ନିଜ ନିଜ ଜୀବନ ଘେନି ଆମେ ଦୁହେଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଦିଗରେ ପଳାଇଲୁ । ପିଲାଟାକୁ ଗୋଟାଏ ଖାତରେ ପକାଇ ଆସିଲୁ । ସେ ବଞ୍ଚିଲ କି ମଲ, ସେ କଥା ଭବୁଣ୍ଣ କିଏ ? ଏହା ପରେ କଥଣ ହେଲା ମୁଁ କିଛି ଜାଣେ ନାହିଁ ।

ଆଉ କିଛି ଶୁଣିବାକୁ ଫରିନର ଧୌର୍ଯ୍ୟ ନ ଥିଲ । ସେ ବ୍ୟକ୍ତିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ଦୟା ବାହାରିପଢିଲ । ସେ ସିଧା ସିଧା ଶାଇକସ ଘରକୁ ଗୁଲିଲ । ସେତେବେଳକୁ ନାନ୍ସି ଘରେ ଶାଇକସକୁ ଅତେଷା କରି ବର୍ଷିଥିଲ । ଫରିନ、ଶାଇକସର ଖବର ପରିଚିଲ ସେ କିଛି କହିପାରିଲ ନାହିଁ । ଫରିନ、ଟବିଠାରୁ ଯାହା ଯାହା ଶୁଣିଥିଲ ସବୁ କହିଗଲ । ତହୁଁ ନାନ୍ସି କହିପକାଇଲ—ଅଳିଭର, ଯେଉଁଠି ଥିବ ସେ ଛାନ ତା ପକ୍ଷରେ ଭଲ; ଖାଲି ତା ଯୋଗେ ଶାଇକସର କିଛି ବିପଦ ନ ଘଟିଲେ ହେଲ । ଅଳିଭର, ମରି-ଯାଇଥିଲେ ବି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ତାକୁ ଦେଖିଲ କଣି ମୁଁ କେବଳ

ନିଜକୁ ନୁହେଁ, ଆମ ଦଳର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୃଶ୍ୟ କରେଁ ।

ନାନ୍‌ସିର ଏ ପ୍ରକାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖି ଫରିନ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ସେ ତାର କଦର୍ଯ୍ୟ ସୁରରେ କହିଲା, “ଆଲୋ ନାନ୍‌ସି, ମୁଁ ଗୁହଁଲେ ଘଡ଼ିକେ ଶାଇକ୍‌ସକୁ ପାଣୀଖୁଣ୍ଡରେ ବଡ଼ାର ପାରିବି । ସେ ଯେବେ ଅଲିଉରକୁ ନ ଥାଣି ଥାସିବ, ତୁ ତାର ପ୍ରାଣ ନେଇପିବୁ । ନ ହେଲେ ସେ ପାଣୀଖୁଣ୍ଡରେ ମରିବ ।”

ନାନ୍‌ସି କହିଲା, “ତୁମେ ଏସବୁ କଥା କହୁଛ ?”

ଫରିନ୍—କଥା କହୁଛି ? ଜାଣ୍ୟ, ସେ ପିଲାଟାର ଦାମ୍ ମୋ ପକ୍ଷରେ ହଜାର ହଜାର ପାଉଣ୍ଡ । ଶାଇକ୍‌ସ ଯୋଗେ ତାକୁ ଦସାଇଲେ ମୋର ଏତେ ଟଙ୍କା ବୁଡ଼ିପିବ । ଜଜ୍ଞା କଲେ ମୁଁ ତାକୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକେ ପାଣୀ ଦିଆଇପାରିବ । ତାକୁ ଯାବଧାନ କରାଇଦେବୁ ।”

ଫରିନ୍, ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଗଲ । ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଫରିନ୍, ଦେଖିଲ, ମଙ୍କସ୍ ତାକୁ ଗୁହଁ ତା ଘରେ ବସିରହିଛି । ସେ ମଧ୍ୟ ଅଲିଉରର ଖବର ଜାଣିବାକୁ ଗୁହଁଲା । ଫରିନ୍ କହିଲା ଯେ, “ଗୋର କରିବା ଚେଷ୍ଟା ବିପଳ ହୋଇଛି ଓ ଅଲିଉର ଫେରିପାରି ନାହିଁ; ସେ ମରିଛି କି ବଞ୍ଚିଲୁ, ତା ମଧ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ ।” ମଙ୍କସ୍ ଫରିନ୍ କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ନ ପାର କହିଲା, “ଗୋର କରିବା ପାଇଁ ସେ ପିଲାକୁ ପଠାଇବା ତୁମର ମସ୍ତକକୁ ଭୁଲ । ତାକୁ ବର୍ଷେ ଖଣ୍ଡ ପକେଟ ମାରିବା କାମରେ ଲଗାଇଥିଲେ ସେ ନିଷ୍ଟେ ଜେଲ ଯାଇଥାନ୍ତା କିମ୍ବା ଦେଶରୁ ତଡ଼ାହୋଇଥାନ୍ତା ।”

ଫରିନ୍ କହିଲ, “ତା କରିଥିଲେ ତୁମ କାମ ହୋଇଥାନ୍ତା ସିନା, ମୋ କାମ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାର ଦୁଇ ପାଖ ତତ୍ତ୍ଵରେ ଦେଖିବା ଦରକାର । ପିଲଟି ମୋର କାମରେ ଲାଗିଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଦେଖିଲ ଯେ ତାର ପ୍ରକୃତି ଭିନେ । ସେ ଆଗରୁ କିଛି

ଅପରାଧ କରି ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ତାକୁ ଭାସୁ ଦେଖାଇବାର ଉପାୟ
ନ ଥିଲା । ଉଜର ସାଥରେ ବଜାରରେ ପକେଟ ମାରିବାକୁ ପୁଣି
ତାକୁ ପଠାଇବା ମୋ ପକ୍ଷରେ ବୋକାମି ହୁଅନ୍ତା । ସେଥିପାଇଁ
ତାକୁ ଶାଇକ୍ଷସ ସାଥରେ ପଠାଇଥିଲା ।”

ମଙ୍ଗସ—ସେ ଯାହାହେଉ, ତୁମେ ଯେପରି ଦେଲେ ତାକୁ
ଫେରଇଆଣ ।

ପଚିନ—ଫେରଇ ଆଣିବାକୁ କହୁଛ ସତ, କିନ୍ତୁ ଯଦି
ସେ ମରିଯାଇଥାଏ ?

ମଙ୍ଗସ—ମରିଯାଇଥବ ? ନା ନା, ମରି ନ ଥିବ । ପଚିନ,
ମୋର ଶେଷ କଥା କହୁଛି । ଯଦି ସେ ଗୁଲିମାଡ଼ରେ ମରିଥାଏ,
ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଦାସୀ ନୁହେଁ । ପିଲକୁ ମୋତେ ନ ଦେଲେ ମୁଁ
ପାହନ୍ତିଏ ବି ଦେବି ନାହିଁ ।

ଦୁହିଁଙ୍କ ଭିତରେ ଅନେକ ବେଳଯାଏ ବିରୁଦ୍ଧ ଗୁଲିଲା,
କିପରି ଅଳିଉରର ଖବର ମିଳିବ । ରାତି ବେଶି ହୋଇଗଲା ।
ମଙ୍ଗସ, ବିଦାୟ ନେଇ ଗୁଲିଗଲା ।

ସତର

ଶାଇକ୍ଷ ଓ ଟବି ଯେଉଁ ଘରେ ଗୈରି କରିବାକୁ ଉଦ୍‌ଦେଶ
କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯେଉଁ ଘରେ ଅଳିଉର ଆଶ୍ରମ ପାଇଲା, ସେ
ଘରଟି ହେଉଛି ମିଥେଷ, ମେଲାଇ ବୋଲି ଜଣେ ବୃକ୍ଷାକର ।
ତାଙ୍କର ନିଜର ଆଉ କେହି ନ ଥିଲେ । ରୋଜ ବୋଲି ଗୋଟିଏ
ହିଅକୁ ସେ ପାଇଥିଲେ । ହିଅଟି ବନ୍ତି ସୁନ୍ଦର ଓ ସେ ମିଥେଷ-

ମେଲାଇକୁ ମାଉସୀ ବୋଲି ଡାକୁଥିଲା । ଆଖଗାଖର ଲୋକ
ଏ ଦୁହିଁଙ୍କ ଭାର ଶ୍ରଦ୍ଧା କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଘୁକରମାନେ ମଧ୍ୟ
ଖୁବ୍ ବାଧ ଥିଲେ ।

ମିସେସ୍ ମେଲାଇଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଘୁକରମାନେ ଅଳିଉରକୁ
ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ନେଇ ତାର ସେବା ଶୁଣ୍ଟୁଷାରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ । ଲସବର୍ତ୍ତୀ
ବୋଲି ଜଣେ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଡକାଗଲା । ଏହି ଡାକ୍ତରଙ୍କ ସହିତ
ସିସେସ୍ ମେଲାଇଙ୍କର ବନ୍ଧୁତା ଥିଲା । ସେ ଆସି ଅଳିଉରକୁ
ପରାଷା କରି ଚିକିତ୍ସାର ବନ୍ଦୋବନ୍ଦୁ କରିଦେଲେ । ଏହାପରେ
ସେ ମିସେସ୍ ମେଲାଇଙ୍କୁ କହିଲେ ସେ ଗେଗୀର ଅବସ୍ଥା ସେତେ
ଖରାପ ନୁହେଁ; ଚିକିତ୍ସା ଓ ସେବା ଶୁଣ୍ଟୁଷା ଫଳରେ ସେ ଭଲ
ହୋଇଯିବ ।

ଡାକ୍ତରଙ୍କ ସହିତ ମିସେସ୍ ମେଲାଇ ଅଳିଉରର ବିଜଣା
ପାଖକୁ ଗଲେ । ସେ ଦେଖିଲେ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ବାଲକ ବିଜଣା
ଉପରେ ଶୋଇଛି । ତା ମୁହିଁରୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟର ସକେତ
ଜଣାପଢ଼ିଯାଉଛି । ଗ୍ରୁଡ ଉପରେ ଆହତ ହାତଟି ରହିଛି । ରେଜ
ଅଳିଉର ପାଖକୁ ଯାଇ ତାର ମୁଣ୍ଡର ବାଲଗୁଡ଼ିକ ସଜାଡ଼ ଦେଲେ ।

ମିସେସ୍ ମେଲାଇ କହିଲେ, “ଡାକ୍ତର ଏଭଳି ପିଲୁ କି
କେବେ ଚାର ଡକାଏତ୍ତ ହୋଇପାରେ ?” ସେ ଘରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା
ହେଲେ କାଳେ ଅଳିଉରର ନିଦ୍ରାରେ ବ୍ୟାଘାତ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ
ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ବଖରକୁ ଶୁଳିଆସିଲେ । ରେଜ କହିଲେ
“ମାଉସୀ, ତୁମ ପାଖରେ ମୋର ଗୋଟିଏ ମାଗୁଣି ଅଛି ।” ମିସେସ୍
ମେଲାଇ କହିଲେ, “ମୋର ତୋ ଛନ୍ଦା ଆଉ କିଏ ଅଛି ? ତୋ
କଥା ମୁଁ କଅଣ ଭାଙ୍ଗିଦେବ ? କହ, କଅଣ ତୁ ଗୁଡ଼ିଁ ।” ମିସ୍
ରେଜ କହିଲେ, “ମୁଁ ମୋ ପାଇଁ କିଛି ମାଗୁନାହିଁ । ମୋର

ଏକମାତ୍ର ମାଶୁଣି ହେଉଛି, ପିଲାଟି ଯେପରି ଜେଲ ନ ଯାଏ, ସେଥିର ଉପାୟ କର ।” ମିସେସ୍ ମେଲାଇ କହିଲେ, “ଏ କଥା ମୋତେ କହିବା ଦରକାର ନ ଥିଲା । ପିଲାଟିକୁ ଦେଖିଲାବେଳୁ ମୁଁ ତାକୁ ତୋରି ଭଲ ପାଳିବି ବୋଲି ପ୍ଲିରକରିଯାଇଛି । ମୁଁ ଆଉଁ ଆଉଁ ତାର ଜେଲୁ ଯିବା ଦୂରେ ଥାଉ କେହି ତାକୁ ଛୁଇଁ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଜ୍ଞା ଡାକ୍ତର ଲସବର୍ଣ୍ଣ, ହୃଦୟ ପୁଲିସ ଆସି ଗୋଲମାଳ କରିପାରେ । ପିଲାଟିକୁ ରକ୍ଷା କରିବାର ଉପାୟ କଅଣ କହନ୍ତୁ ।”

ଡାକ୍ତର ଟିକିଏ ତିନ୍ତା କରି କହିଲେ, “ପିଲାଟିକୁ ଦ୍ଵାରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ମଧ୍ୟ ମୋର ଇଚ୍ଛା । ଆଗ ମୁଁ ତା ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତୀ ହୃଦ୍ୟ; ତା ପରେ ଉପାୟ ପ୍ଲିର କରିବା ।” ଏହା କହି ଡାକ୍ତର ବିଦାୟ ନେଲେ ।

ତୃପ୍ତରଦିନ ସକାଳେ ଡାକ୍ତର ପୁଣି ଅଳିଉରକୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ । ଅଳିଉରର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟରେ ଟିକିଏ ଉନ୍ନତି ଘଟିଥିଲା । ଡାକ୍ତର କୌଣସିକରେ ଅଳିଉରଠାରୁ ତାର ଜୀବନକାହାଣୀ ଶୁଣିଲେ । ତାର କରୁଣ ଜୀବନକାହାଣୀ ଶୁଣି ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଆଖିରୁ ମଧ୍ୟ ଲୁହ ବହିଲା । ପିଲାଟି ସେ ସତ କହୁଛି, ଏଥିରେ ତାକ୍ତର ସନ୍ଦେହ ନ ଥିଲା । ପିଲାଟିକୁ ନିରାପଦରେ ରଖିବା ପାଇଁ ସେ ମିସେସ୍ ମେଲାଇଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପରାମର୍ଶ କରି ଉପାୟ ପ୍ଲିର କଲେ ।

ପୁଲିସ ଆସି ଡକାୟତିର ଅନୁସନ୍ଧାନ କଲେ । ଡାକ୍ତର ଲସବର୍ଣ୍ଣ ଓ ମିସେସ୍ ମେଲାଇଙ୍କଠାରୁ ପୁଲିସ ଜୀବନବନ୍ଧ ନେଲେ । ଅଳିଉରର ଜୀବନବନ୍ଧ ବନ୍ଦ ରହିଲା । ଡାକ୍ତର କହିଲେ ଯେ, “ତୋର ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥାରେ କିଛି ପରାରିବା ଉଚିତ ବେବକ ନାହିଁ; ଦରକାର ହେଲେ ପରେ ସେ ଥାନାକୁ ଯାଇ ଯାହା କହିବାର କହିବ ।

ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଚିକିତ୍ସା, ଗୃକରମାନଙ୍କର ସେବା ଶୁଣ୍ଡୁଷା ଏବଂ ମିସେସ୍ ମେଲାଇ ଓ ମିସ୍ ରୋଜଙ୍କ ମଧୁର, ଦୟାପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବହାରରେ ଅଳିଉର ସୁଖ ହୋଇଆସିଲା । ତାର ହାତର କ୍ଷତି ପୂରା ଭଲ ହୋଇଗଲା । ଦିନେ ମିସେସ୍ ମେଲାଇ ଅଳିଉରକୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ମିସ୍ ରୋଜଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରୀନ୍‌ଫିଲ୍‌ବାସକୁ ଯାଉଛି । ତୋତେ ସାଙ୍ଗରେ ନେବା ଆମର ଇଚ୍ଛା । ସେ ସ୍ଥାନର ଜଳବାୟୁ ଖୁବ୍ ଭଲ । ସେଠାକୁ ଗଲେ ତୋର ସ୍ଥାପନ୍ୟ ଶୀଘ୍ର ଫେରି ଆସିବ । ତୋ ଦେହ ପୂରା ଭଲ ହୋଇଗଲେ ଆମକୁ ଆନନ୍ଦରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବୁ ।”

ଅଳିଉର କହିଲା, ଆପଣମାନେ ମୋ ପ୍ରତି ଯେଉଁ ଦୟା ଦେଖାଇଅଛନ୍ତି, ତାର ପ୍ରତିଦାନ ଅସମ୍ଭବ । ତଥାପି ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ସାମାନ୍ୟ କୌଣସି କାମ କରିପାରିଲେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଧନ୍ୟ ମନେକରିବି ।”

ମିସ୍ ରୋଜ କହିଲେ, “ମାଉସୀ କାହାରକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାଇଲେ ବଡ଼ ଖୁବିହୁଅଛନ୍ତି । ତୋର ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିପାରି ଥିବାରୁ ତାଙ୍କର ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନ ସରେ । ତୁ ପାଖରେ ଥିଲେ ଆମର ଖୁସି ।”

ଅଳିଉର, ଟିକିଏ ଚିନ୍ତା କରି କହିଲା, “ଆପଣଙ୍କର ମୋ ଉପରେ ଘର ଦୟା । କିନ୍ତୁ ଏଥପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ଭାବୁଳେକ ଓ ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍ ମୋର ଏତେ ଯହୁ ନେଇଥିଲେ, ସେମାନେ ମୋତେ ନିତାନ୍ତ କୃତ୍ସମ ବୋଲି ମନେକରୁଥିବେ । ଅବଶ୍ୟ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତିମାନ ସୁଖରେ ଅଛି ଓ ତାହା ଜାଣିଲେ ସେମାନେ ଆନନ୍ଦର ହେବେ ।”

ମିସ୍ ରୋଜ, କହିଲେ, “ସେ କଥା ସତ । ମିଷ୍ଟର ଲସବଞ୍ଚ କହିଛନ୍ତି ଯେ ତୋର ବଳ ଆସିଲେ ସେ ତୋତେ ମିଷ୍ଟର

ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇପିବେ ।”

ଅଳିଉର ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ କହିଲା, “ସତେ !
ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ମୁଁ ଖୁବ୍ ଖୁସି ହେବ ।”

କିଛିଦିନ ପରେ ମିସେସ୍ ମେଲଇଙ୍କର ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ିରେ
ବସି ତାଙ୍କର ଲସବର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ସହିତ ଅଳିଉର ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋଙ୍କ
ଘରକୁ ବାହାରିଲେ । ବାଟ ଜାଣିବାରେ କିଛି ଅସୁଚିଧା ହେଲା
ନାହିଁ । କାରଣ ଅଳିଉର ସେ ଘରଟିକୁ ଭଲଭୁପେ ଚିହ୍ନିଥିଲା ।
ଗାଡ଼ି ଘରପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା; କିନ୍ତୁ ଦେଖାଗଲା ଘରର କବାଟ
ବନ୍ଦ । ଦୁଆରମୁହଁରେ ଗୋଟିଏ ନୋଟିସ ଅଛି —ଏ ଘର ଭଡ଼ା
ଦିଆଯିବ । ଏହା ଦେଖି ଅଳିଉର ନିତାନ୍ତ ସତାଶ ହୋଇଗଲା ।
ମିଷ୍ଟର ଲସବର୍ଣ୍ଣ ପାଖ ଘରର ଚାକରକୁ ପଢ଼ିରି ବୁଝିଲେ ଯେ
ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନଲୋ ତାଙ୍କର ଚାକରଣୀ ଓ ଜଣେ ବର୍ତ୍ତୁଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ
ଦେନ ଦୁଇମାସ ହେଲା ବିଦେଶକୁ ଯାଇଛନ୍ତି; ଯିବାପୂର୍ବରୁ ସେ
ତାଙ୍କର ସବୁ ଜିନିଷପତ୍ର ବିନ୍ଦି କରିଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ମିଷ୍ଟର ଲସବର୍ଣ୍ଣ କହିଲେ, “ଏଠାରେ ଆଉ କଥଣ
କରିବା ? ଗୁଲ ଫେରିପିବା ।”

ଅଳିଉର କହିଲା, “ସାର୍, ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନଲୋ ଗୁଲିଯାଇ
ଅଛନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେଉଁ ଦୋକାନକୁ ବହି ଓ ଟଙ୍କା ନେଇ
ଯାଇଥିଲି ସେ ଦୋକାନର ମାଲିକ ଥାଇପାରେ । ଗୁଲିନ୍ତି,
ସେଠାକୁ ଯିବା ।”

କିନ୍ତୁ ମିଷ୍ଟର ଲସବର୍ଣ୍ଣ ଏଥରେ ସ୍ଥିକୃତ ନ ହୋଇ କହିଲେ,
“ଅମେ କ୍ଲାନ୍ଟ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏଁ । ହୁଏତ ଦୋକାନୀ ମରିଯିବଣି
କି କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିବ ।”

ଦୁହଁଁ ଫେରିଗଲେ ।

ଅଠର

ଏହି ଘଟନାର ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ପରେ ମିସେସ୍ ମେଲାଇ ଓ ମିସ୍ ଗୋଜ୍ ଅଳିଉରକୁ ସଙ୍ଗରେ ଦେନି ତାଙ୍କର ଗ୍ରୀଷ୍ମନବାସକୁ ଶୁଳିଗଲେ । ଘରଟି ଜଗାରଖା କରିବାକୁ ଜାଇଲସ୍ ଚେଟ୍ ସିରେ ରହିଲା । ଏହି ଗ୍ରୀଷ୍ମନବାସଟି ଅଛି ସୁନ୍ଦର ଶ୍ଵାନରେ ଅବଶ୍ଵିତ । ଏଠାରେ ସହରର କୋଳାହଳ ନାହିଁ । ପ୍ରାକୃତିକ ଦୃଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମନୋଷର । ଶାନ୍ତ ଓ ସ୍ଥାପ୍ତିକର ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେ ଅଳିଉର ଅଳ୍ପ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଗଲା । ମିସେସ୍ ମେଲାଇଙ୍କର ଜଣେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଅଳିଉର ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳେ କିଣ୍ଟି ପାଠ ପଡ଼ୁଥିଲା । ଉପରବେଳା ସେ ମିସେସ୍ ମେଲାଇ ଓ ମିସ୍ ଗୋଜ୍ ଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବୁଲୁଥିଲା; କେବେ କେବେ ମିସ୍ ଗୋଜଙ୍କ ପାଖେ ବସି ତାଙ୍କ ପଡ଼ା ଶୁଣୁଥିଲା । ସନ୍ଧାବେଳେ ସେ ପରଦିନ ପାଇଁ ତାର ପଡ଼ା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲା । ଗୋଟିଏ କୋଠରିର ଝରକା ପାଖରେ ବସି ସେ ପ୍ରତି ସନ୍ଧାରେ ପଡ଼େ । ଝରକା ଆରପାଖେ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ବଚିର । ଫମେ ପାଠପଡ଼ା ପ୍ରତି ତାର ବିଶେଷ ଆଗ୍ରହ ଜନ୍ମିଲା ।

ଏହିପର ତିନି ମାସ କଟିଗଲା । ମିସେସ୍ ମେଲାଇ ଓ ମିସ୍ ଗୋଜ୍ ଅଳିଉରକୁ ନିଜ ଘରର ଗୋଟିଏ ପିଲା ପର ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଉଥିଲେ । ଶୁଳିରମାନେ ତାକୁ ସେହିପରି ଆଦର ଓ ମାନ୍ୟ ଦେଖାଉଥିଲେ । ଅଳିଉରର ଆଚରଣରେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲେ ।

ଏହିପର ସୁଖରେ ଦିନ ଶୁଳିଯାଉଥିଲା । ବୈବାହ୍ୟ ମିସ୍ ଗୋଜ୍‌ଙ୍କୁ ସଞ୍ଚିଧର ଜ୍ଞାର ହେଲା । ମିସେସ୍ ମେଲାଇ ତାଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ମିଷ୍ଟର ଲସବର୍ଷକୁ ଡକାଇ ନେବାକୁ ଛାଇ କଲେ ।

ସେ ଦୁଇ ଖଣ୍ଡି ଚିଠି ଲେଖିଲେ; ଖଣ୍ଡିଏ ମିଶ୍ରର ଲସବର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଓ ଆଉ ଖଣ୍ଡିଏ ତାଙ୍କ ପୁଆ ପାଖକୁ । ସେଠାରୁ କିଛି ଦୂରରେ ସହରରୁ ଚିଠି ପକାଇଲେ ଶୀଘ୍ର ଯିବ ବୋଲି ସେ ଅଳିଉର ହାତରେ ଚିଠି ଦୂଇଖଣ୍ଡି ଦେଇ ସହରକୁ ପଠାଇଲେ । ଅଳିଉର ଆନନ୍ଦରେ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲା । ସେ ଅଛି ଶୀଘ୍ର ଯାଇ ଯଥାପ୍ଲାନରେ ଚିଠି ଦୂଇଖଣ୍ଡି ଡାକ୍‌ଘରରେ ଦେଲା ।

ଡାକ୍‌ଘର ଫେରିଲାବେଳକୁ ଜଣେ ଲୋକ ସହିତ ଦୈବାତ୍ମ ତାର ଧକ୍କା ଲାଗିଲା । ସେ କହିଲା, “ମହାଶୟ, କ୍ଷମା କରିବେ; ଆପଣଙ୍କର ଆସୁଥିବା ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପାରି ନ ଥିଲି ।” କିନ୍ତୁ ସେହି ଲୋକଟି ବୁଲିପଡ଼ି କହିଲା, “ତୁମକୁ...ତୋତେ ଏଠି ଦେଖିବ ବୋଲି ସ୍ଵପ୍ନରେ ସୁନ୍ଦା ଭାବ ନ ଥିଲି ।” ଲୋକଟିର ସାଧାରଣ ଭବୁତାର ଅଭାବ ଦେଖି ଓ ତାର କଥା ଶୁଣି ଅଳିଉର, ମନେକଳ ଲୋକଟା ପାଗଳ । ତେଣୁ ସେ ଆଉ କିଛି ନ କହି ଗ୍ରୀଷ୍ମନିବାସକୁ ଫେରିଆସିଲା । ସେ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲ ବେଳକୁ ଜଣେ ଶ୍ରାମୟ ଡାକ୍‌ଟାର ଆସି ମିସ୍ ରେଜଙ୍କୁ ପରିଷା କରୁଥିଲେ । ସେ କହିଲେ ଯେ, “ରେଗିଣୀର ଅବସ୍ଥା ନିତାକ୍ତ ଖରାପ; ଭଲ ହେବାର ଆଶା କମ୍ ।” ଦିନଯାକ ମିଥେସ୍ ମେଲୁଇ ରେଜର ବିଛଣା ପାଖେ ଜଗିବସିଲେ । ରାତିକ ମିଶ୍ରର ଲସବର୍ଣ୍ଣ ଆସି ଚିକିତ୍ସାର ଭାବ ନେଲେ ଓ ରାତି ତମାମ ମିସ୍ ରେଜଙ୍କୁ ଜଗିବସିଲେ ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ ମିସ୍ ରେଜଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ଭଲଥିବାର ଡାକ୍‌ରଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣି ଅଳିଉର ଆନନ୍ଦର ହେଲା । ସେ ଦିନଯାକ ପାଖ ପଡ଼ିଆରେ ବୁଲି ଗୁଡ଼ିଏ ପୁଲ ସଂଗ୍ରହ କଲା । ଭାବିଲା, ଏଥରେ ଗୋଟାଏ ତୋଡ଼ା ତିଆରି କରି ମିସ୍ ରେଜଙ୍କୁ ଦେବ । ସେ ପୁଲ

ଦେନ ଘରକୁ ଆସୁଛି, ଏହି ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି ତା ପାଖରେ ରହିଗଲା । ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ଜଣେ ପରୁରିଲା, “ଆଳିଉର୍ବ, ମିସ୍ ରୋଜଙ୍କ ଅବସ୍ଥା କପର ଅଛି ?” ଅଳିଉର୍ବ ଦେଖିଲା ଏହି ଲୋକଟି ହେଉଛି ଜାଇଲସ୍ । ଏହି ସମୟରେ ଆଉଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକ ଗାଡ଼ିଭିତରୁ ବାହାରିପଡ଼ି ପରୁରିଲେ, “ରୋଜର ଅବସ୍ଥା କଣ ଭଲ ନା ଖରପ ? ଅଳିଉର୍ବ ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ହୁବେ ଭଲ ।”

ଭଦ୍ରଲୋକଟି ଜାଇଲସ୍‌କୁ କହିଲେ, “ତୁମେ ଗାଡ଼ି ନେଇ ଘରକୁ ଯାଆ । ମୁଁ ଶୁଳ୍କ ଶୁଳ୍କ ଯାଉଛି । ମାଆଙ୍କୁ ମୋ ଆସୁଥିବା ଖବର ଦେବ । ଅଳିଉର୍ବ, ଅନୁମାନ କରିନେଲା ଯେ ଏହି ଭଦ୍ର-ଲୋକ ହେଉଛନ୍ତି ହାରି ମେଲାଇ, ମିସେସ୍ ମେଲାଇଙ୍କର ପୁଅ । ଏହାଙ୍କ କଥା ସେ ଅନେକଥର ମିସେସ୍ ମେଲାଇଙ୍କ ଠାରୁ ଶୁଣିଥିଲା ।

ଦୁହେଁୟାକ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ମିସେସ୍ ମେଲାଇ ପୁଅକୁ ସ୍ଵାଗତ ସମ୍ବାଧଣ ଜଣାଇ ଘର ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ ଓ ସମସ୍ତେ ମିସ୍ ରୋଜଙ୍କ ରୋଗ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଅଳ୍ପ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ମିସ୍ ରୋଜ୍ ଭଲ ହୋଇଗଲେ । ପଞ୍ଚଥାରେ ବୁଲିବା ଓ ଘରକାମରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଦେହରେ ବଳ ଆସିଲା ।

ଦିନେ ସକାଳେ ରୋଜ୍ ନିଜ କୋଠରିରେ ଏକୁଟିଆ ବସିଥିବାବେଳେ ମିଶ୍ରର ହାରି ଆସି ତାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କଲେ । ରୋଜ୍ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ହାରି ଉଚକୁଳରେ ଜାତ ଓ ଧନୀ ଘରର ସନ୍ତାନ । କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପିତା କିଏ, ମାତା କିଏ, ସେ ବୈଧ କି ଅବୈଧ ସନ୍ତାନ ଏସବୁ ବିଷୟ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜ୍ଞାତ ଥିଲା । ସେ

ଏତିକି ମାସ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ମିସେସ୍ ମେଲାଇ ତାଙ୍କୁ ପାଳି ଆସିଥାଇଛନ୍ତି । ଏଣୁ ସେ ଏହି ବିବାହପ୍ରସ୍ତାବ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି- ଦେଲେ । ଜଣେ ଧନୀ, କୁଳୀନ, ଉଚ୍ଚାତ୍ତିକାରୀ ଯୁବକର ଉନ୍ନତି ପଥରେ ସେ କାହିଁକି ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବେ ? ଏଥରେ ହାରି ବିଶେଷ ଦୁଃଖିତ ହୋଇ ମତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଗୋଜଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ଶେଷରେ ମିସ୍ ରୋଜ୍ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ—ଏତେ ବ୍ୟଗ୍ ହେବାର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି । କେତେ ମାସ ପରେ ପୁଣି ଏ ପ୍ରସ୍ତାବର ବିଶ୍ୱର କରିବା । ସେତେ- ବେଳେ ଗୋଟାଏ ନିଷ୍ଠାତ୍ତି ହୋଇ ପାରିବ ।

ହାରି ନିଜ ବାସନ୍ତାନ୍ତକୁ ଫେରିଗଲେ । ମିସ୍ ରୋଜ୍ ମିସେସ୍ ମେଲାଇଙ୍କ ପାଶେ ରହି ଏହି ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ବିଷୟ ଭୁଲାଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।

ଉଣିଶ

ଫରିନ୍ ଅଲିଉରର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି କରି ଶେଷରେ ସମ୍ବାଦ ପାଇଲା ଯେ ସେ ଏବେ ଜଣକ ଘରେ ରହିଛି ଓ ସେ ତାର ଯହ ନେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଲୋକ ପୁଣି ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେ; ଯାହାଙ୍କ ଘରୁ ଶାଇକ୍ସ ଓ ଟବି ଟେଲି କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ ସେହି ଲୋକ । ସମ୍ବାଦର ସତ୍ୟତା ଜାଣିବାପାଇଁ ଫରିନ୍ ଓ ମଙ୍କ୍ସ ଚେଟ୍‌ସିକୁ ଗଲେ । ଘରଟା ଚିତ୍ତିବାରେ ବିଶେଷ ଅସୁରିଧା ହେଲନାହିଁ । ଘରର ଝରକାବାଟେ ଗୁହଁ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଘର ଉତ୍ତରେ ଅଲିଉର ଗୋଟାଏ ଚଉକ ଉପରେ ବସି

ଶୋଇଛି । ତା ଆଗରେ ଟେବୁଲ ଉପରେ କେତେଖଣ୍ଡ ବହି ପଡ଼ିଛି ।

ଅଳିଉର, ସେଠାରେ ବସି ନିଜର ବହି ପଡ଼ୁଥିଲା । ପଡ଼ୁ ପଡ଼ୁ କେତେବେଳେ ନିଦ ହୋଇଯାଇଛି ସେ ଜାଣିପାରି ନ ଥିଲା । ଏହିପରି ବସି ଶୋଇପଡ଼ିଥୁବା ବେଳେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖିଲା ଯେ ସେ ପୁଣି ଫଗିନ୍‌ର ଘରେ ରହିଛି । ଫଗିନ୍ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଲୋକ ସାଥରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି । ଫଗିନ୍ କହିଲା—“ରୂପ, ରହ, ହଁ ଏଇ ହେଉଛି ସେ ପିଲା । ଗୁଲିଆ ।” ଅପର ଲୋକଟି କହିଲା, “ହଁ, ସେଇ ପିଲା । ମୋର କଅଣ ଭୁଲ ହୁଅନ୍ତା ? ସେଇଟାକୁ ମୁଁ ଦୂଶା କରେ ।”

ଏହିପରି ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଅଳିଉର, ହଠାତ ଉଠିପଡ଼ିଲା । ଝରକାଆଡ଼କୁ ରହିଁ ସେ ଫଗିନ୍ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଲୋକକୁ ଦେଖି ପାରିଲା । ତାର ସ୍ଵପ୍ନ ଯେ ସତ୍ୟର ପରିଚତ ହୋଇଛି, ଏହା ଦେଖି ଅଳିଉର, ଭାପ ଓ ବିସ୍ମୟରେ ଚିକାର କରିଉଠିଲା । ଏହି ସମୟ ଭିତରେ ସେ ଲୋକ ଦୁଇଜଣ କୁଆଡ଼େ ଉତ୍ତେଇ ଗଲେ ।

ଅଳିଉରର ଚିକାର ଶୁଣି ଘରର ଲୋକମାନେ ସେଠାକୁ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲେ ଓ ଚିକାରର କାରଣ ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ମିଶି ବଗିଛୁ ଓ ଆଖପାଖ ପଡ଼ିଆ ଖୋଜିଲେ; କିନ୍ତୁ କୌଣସିଠାରେ ଲୋକ ଦୁଇଟାର ଚନ୍ଦ୍ର ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଅଳିଉର କହିଲା ଯେ ସେ ଝରକା ବାହାରେ ଦୁଇଜଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିଛି । ଏହା ସ୍ଵପ୍ନ ନୁହେଁ । ଆରଦିନ ସହରଯାକ ସନ୍ଧାନ କରଗଲା, କିନ୍ତୁ କେହି ସେଉଳ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିଥୁବାର ଜଣାଗଲା ନାହିଁ । ଏହା ଫଳରେ କହିଦିନ ପରେ ସମସ୍ତେ ଏ ଘଟଣା ଭୁଲିଯିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ତେଣ୍ଟି ଡକାସୁତରେ ବିପଳ ହୋଇ ଆସିବା ପରେ
ଶାଇକ୍ସ ବେମାର ପଡ଼ିଲା । କିଛି ଦିନ ପରେ ତାକୁ ଦେଖିବା
ପାଇଁ ଉଜର୍ ଓ ବେଟସଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ଘେନି ଫରିନ୍ ସେଠାକୁ
ଆସିଲା ।

ପିଲାଦୁହେଁ କେତେକ ଶାଇବା ଜିନିଷ ଓ ମଦବୋଚଳ
ଧରିଥିଲେ । ଫରିନ୍ କହିଲା, “ଆରେ ସାଇକ୍ସ, ଦେଖିଲୁ
ଆମେ ତୋପାଇଁ କଥଣ ଆଣିଛୁ ? ପୂକୁ ଶାଇଲେ ତୁ ତାଜା
ହୋଇଯିବୁ ।”

ଶାଇକ୍ସ ଆଦୌ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନ ହୋଇ କହିଲା, “ଆବେ,
ମୁଁ ଏଠି ମଲ ମୁଖ ପର ପଡ଼ିଛି, ତୋର ଦେଖାନାହିଁ ।”

ଫରିନ୍ ଧୀର ଭାବରେ କହିଲା, “ଆରେ ନାଇଁ, ତୋତେ
ଭୁଲି ଯାଇନାହିଁ । କଥା ହଉଛି, ମୁଁ ମୋ କାମରେ ଲକ୍ଷ୍ମନ ଗୁଡ଼
ବାହାରକୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲା । ହଉ, ଆମେ ଯାହା ଆଣିଛୁ ତାକୁ
ଶାଇ ଟିକିଏ ମଦ ପିଇ ଦେ । ଦେହ ଭଲ ଲାଗିବ ।”

ଶାଇକ୍ସ—ହେଲା ଯେ ମୋର ଦରକାର ଟଙ୍କା, ଯେ
କୌଣସିମତେ ତୋତେ ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ହେବ । ଏଇ ରତ୍ନ ଭିତରେ
ନଦେଲେ ଗୁଡ଼ିକ ନାହିଁ ।”

ଫରିନ୍—ମୁଁ ତ କିଛି ହେଲେ ଆଣି ଆସିନାହିଁ ।

ଶାଇକ୍ସ—ଏଠି ନଥିଲେ କଥଣ ହେଲା ତୋ ଘରେ ଏତେ
ଟଙ୍କା ସୁନା ରହିଛି । ସେଥିରୁ ମୋତେ କିଛି ଦେବାକୁ ହେବ ।

ଫରିନ୍—ଆରେ ଶାଇକ୍ସ, ତୁ ଭବିଷ୍ୱ, ମୋଠି ବହୁତ
ଅଛି; ମାସ—

ଶାଇକ୍ସ—ତୋ ଘରେ ଠିକ୍ କେତେ ଅଛି ମୁଁ କଣ
ଜାଣେ ? ତେବେ ମୋର ଅନୁମାନ ଶୁଭ ବେଶି ଅଛି; ଯାହାହେଉ

ଆଜି ରାତରେ ମୋର କିଛି ଟଙ୍କା ଦରକାର ।

ଫଗିନ—ହଉ, ହଉ, ମୁଁ ଯାଇ ଉଜର ହାତରେ କିଛି
ପଠାଇଦେବ ।

ଶାଇକ୍ସ—ନା ନା, ସେ ପିଲଟାଏ ଭୁଲିଯିବ । ନାନ୍ ସି
ସାଙ୍ଗରେ ଯାଉ, ଟଙ୍କା ଦେନ ଆସିବ । ଏଥୁଡ଼ିତରେ ମୁଁ ଘଡ଼ିଏ
ଶୋଇପଡ଼ିବ ।

ନାନ୍ ସି, ବେଟ୍ସ ଓ ଉଜରକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଫଗିନ୍
ନିଜ ଘରକୁ ଗଲା । ଫଗିନ୍ ଟଙ୍କା ଆଣିବାକୁ ଭିତରକୁ ଯାଉଥିଲା
ଏହି ସମୟରେ ବାହାରେ ପାଦ ଶକ ଶୁଣାଗଲା । ସେ କହିଲା,
“ମଙ୍ଗସ ଆସୁଥିବ । ନାନ୍ ସି, ତୁ ଟଙ୍କାକଥା ଆଦୌ ଉଠାଇବୁ
ନାହିଁ । ସେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହି ଚାଲିଗଲେ ମୁଁ ତୋ ହାତରେ ଟଙ୍କା
ଦେବି ।” ଫଗିନ୍ ଆଳୁଆ ଦେଖାଇଲା । ମଙ୍ଗସ ଘର ଭିତରେ
ପଶିଗଲା ଷଣ ନାନ୍ ସିକୁ ଦେଖି ଟିକିଏ ପଛେର ଗଲା । ଫଗିନ୍
କହିଲା, “ଭିତରକୁ ଆସ, ଏ ହେଉଛି ଆମର ଦଳର ଜଣେ । ତାକୁ
ଲୁଗୁଇବାର କିଛି ନାହିଁ । ଖବର କଅଣ ?”

ମଙ୍ଗସ କହିଲା, “ଖବର ଭଲ, କିନ୍ତୁ ଆଗେ ଗୁଲ । ତୁମକୁ
ଏକୁଟିଆ କିଛି କହିବାକୁ ଅଛି ।” ଦୁହେଁଯାକ ସେ ଘରୁ ବାହାରି
ଉପର ମହଲକୁ ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନେ ଯିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ
ନାନ୍ ସି ତାର ପାଦରୁ ଜୋଡ଼ା କାଢି ସେମାନଙ୍କ ପଛେ ପଛେ
ଗଲା ଓ ଦ୍ୱାରମୁହଁରେ ଲୁଚିରହି ସେ ଦୁହୀଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା
ଶୁଣିବାକୁ ଲୁଗିଲା । ପ୍ରାୟ ପନ୍ଧର ମିନିଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କ କଥା
ଶୁଣି ତଳକୁ ଚାଲିଆସିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ଫଗିନ୍ ଓ ମଙ୍ଗସ
ଓହୁାଇ ଆସିଲେ । ମଙ୍ଗସ ଚାଲିଗଲା ଓ ଫଗିନ୍ ଟଙ୍କା ବାହାର
କରି ନାନ୍ ସି ହାତରେ ଦେଲା ।

ନାନ୍‌ସି ଲୁଚି ଯାହା ଶୁଣୁଥିଲା, ସେଥିରେ ସେ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇଗଲା । ସେ ପଚିନ୍ ଘରୁ ବାହାର ଗୋଟିଏ ଲୋକର ପାହାରେ ବସିପଡ଼ିଲା । ସେ ଏକ ବିଚିତ୍ର ଘଟନା ମଙ୍କସତାରୁ ଜାଣି ପାରିଥିଲା । ମଙ୍କସ ଅଳିଉରର ବାପାମାଆଙ୍କୁ ଚିହ୍ନେ । ତା ପାଖରେ କେତେକ କାଗଜପତି ଥିଲା । ସେଥିରୁ ପ୍ରମାଣ ମିଳିଥାନ୍ତା ଯେ ଅଳିଉର ଓ ମିସ୍ ରୋଜଙ୍କ ଭିତରେ ଖୁବ୍ ନିକଟସମ୍ପର୍କ ଆଛି । କିନ୍ତୁ ମଙ୍କସ ସେ କାଗଜକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଇଛି । କାରଣ ସେ ଦୁହିଁଙ୍କର ପରମର ନିକଟସମ୍ପର୍କ ଆଛି ବୋଲି କେହି ଜାଣନ୍ତୁ ଏହା ମଙ୍କସର ଇଚ୍ଛା ନୁହେଁ । କୌଣସି କାରଣରୁ ମଙ୍କସ ଅଳିଉରର ସବନାଶ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ ।

ମିସ୍ ରୋଜ ଓ ଅଳିଉରଙ୍କ ବିଷୟରେ ନାନ୍‌ସି ଏତେ କଥା ଜାଣିପାଇଲା । କିନ୍ତୁ ସେ କଥାର କରିପାରିବ, ବୁଝିପାରିଲା ନାହିଁ । ଶବ୍ଦ ଶବ୍ଦ ସେ ଶୁଣିଲା । ଶାଇକ୍‌ସ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ତାକୁ ଟଙ୍କା ଦେଲୁ ।

କୋଡ଼ିଏ

ଶାଇକ୍‌ସ ପଚିନ୍, ଆଣିଥିବା ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ଓ ଟଙ୍କା ପାଇ ଛୁବେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ନାନ୍‌ସିର ଚିନ୍ତାର ସୀମା ନାହିଁ । ପରଦିନଟି ଏହିପରି କଟିଲା । ସନ୍ଧାନ ହେଲା । ଏବେ ଶାଇକ୍‌ସ ମଦ ପିଇ ପିଇ ଶୋଇବାର କଥା । ନାନ୍‌ସି ତା ପାଖରେ ବସିଥାଏ । ଶାଇକ୍‌ସ କହିଲା ମୋ ଓଷଦଟା ଦେଲୁ ।”

ନାନ୍‌ସି ଶାଇକ୍‌ସ ଆଡ଼କୁ ପଛ କରି ଓଷଦ ବାହାର କଲା ।

ତା ସହିତ ଆଉ କିଛି ମିଶାଇ ଆଣି ଶାଇକ୍ସକୁ ପିଇବାକୁ ଦେଲା । ଅନ୍ତୁ ସମୟ ଭିତରେ ଶାଇକ୍ସ ଗାଡ଼ି ନିଦରେ ଶୋଇ-ପଡ଼ିଲା ।

ନାନ୍‌ସି ଭଲ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧ ଘରୁ ବାହାରିଗଲା । ସେ ଲଣ୍ଠନର କେତେ ବସ୍ତୁରେ ଯାଇ ଶେଷରେ ଗୋଟିଏ ହୋଟେଲରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଏହି ହୋଟେଲରେ ମିସ୍ ରେଜ୍‌ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ସେ ଫରିନ୍ ଓ ମଙ୍କସ୍‌ଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତାରୁ ଜାଣିପାଇଥିଲା । ହୋଟେଲ ଦ୍ୱାରପାଖରେ ପହଞ୍ଚ ସେ ଭିତରକୁ ପଶିଯାଉଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଚପରସୀ ତାକୁ ଅଟକାଇ ପରୁରିଲା, “ତୁମେ ଏଠାରେ କାହା ପାଖକୁ ଆସିଛ ? କାହିଁକି ?”

ନାନ୍‌ସି ଡର ନ ଯାଇ ସାହସ ବାନ୍ଧ କହିଲା, “ଏଠାରେ ମିସ୍ ରେଜ୍ ବୋଲି ଜଣେ ମହିଳା ଅଛନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କ ସାଥରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ଆସିଛି ।”

ଚପରସୀ କହିଲା, “ତୁମ ଭଲ ଲୋକ ସହିତ ତାଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ନ ପାରେ । ଗୁଲିଯାଆ ।”

ଏହି ସମୟରେ ଆଉ ଜଣେ ଚପରସୀ ଆସି ପରୁରିଲା, “ମିସ୍ ରେଜ୍‌ଙ୍କ ପାଖରେ ଏତେବେଳେ ତୁମର କି କାମ ଅଛି ?”

ନାନ୍‌ସି କହିଲା, “ମୋର ଯାହା କହିବାର କଥା ତାହା କେବଳ ତାଙ୍କୁ କହିବ । ଦୟାକର ତାଙ୍କୁ ଖବର ଦିଅ ।”

ଶେଷରେ ଚପରସୀଜଣକ ଭିତରକୁ ଯାଇ ମିସ୍ ରେଜଙ୍କ ଏ କଥା ଜଣାଇଲା ।

ମିସ୍ ରେଜ୍ ବିସ୍ମୟ ହୋଇ ସ୍ଥିଲୋକଟିକୁ ଡକାଇଲେ । ନାନ୍‌ସି ଚପରସୀ ସଙ୍ଗରେ ମିସ୍ ରେଜ୍‌ଙ୍କ କୋଠରକୁ ଗଲା । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ଏଗାରଟା ।

ଏକୋଇଣି

ମିସ୍ ଗୋଜଙ୍କ କୋଠରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ନାନ୍‌ସି କହିଲା,
“ଆପଣଙ୍କ ଚପରସୀମାନେ ମୋତେ ଭିତରକୁ ଆସିବାକୁ ଦେଉ
ନ ଥିଲେ । ମୁଁ ଗୁଲିଯାଇଥିଲେ ହୁଏଇ ଦିନେ ଆପଣ ଅନୁଭାପ
କରିଥାନ୍ତେ ?”

ମିସ୍ ଗୋଜ ନାନ୍‌ସିକୁ ଆଶ୍ୟାଧନା ଦେଇ କହିଲେ, “ତୁମେ
ସ୍ଵର୍ଗରେ ମୋ ପାଖରେ ବସି ଯାହା କହିବାର ଅଛି କହ ।”

ନାନ୍‌ସି ସେହିପରି ଠିଆହୋଇ କହିଲା, “ଆପଣ ମୋତେ
ଚିହ୍ନ ନାହାନ୍ତି; ତେଣୁ ମୋତେ ଏପରି କହୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ
ପାଖରେ ବସିବାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଠିଆ ହୋଇ ରହୁଛି,
କବାଟଟା ବନ୍ଦ ହୋଇଛି ତ ?”

ଏହଳି କଥା ଶୁଣି ମିସ୍ ଗୋଜ, ଟିକିଏ ଉପୁ କରିଗଲେ ।
ସେ ସାହସ କରି କହିଲେ, “ହଁ, କବାଟ ବନ୍ଦ ଅଛି । ଉପୁ ନ କରି
ଯାହା କହିବାର କହ ।”

ନାନ୍‌ସି କହିଲା, “ମୋର ଉପୁ କରିବାର ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ
ଅଛି । ମୁଁ ଆସିଛି, ମୋର ଜୀବନକୁ ଓ ଆଉ କେତେ ଜଣକର
ଜୀବନକୁ ଆପଣଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେବା ପାଇଁ । ମିଷ୍ଟର
ଗ୍ରାନ୍‌ଟେଙ୍କ ଘରୁ ଅଲିଭର ବହି ଓ ଟଙ୍କା ନେଇ ଦୋକାନକୁ
ଯାଉଥିବାବେଳେ ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ତାକୁ ଧରିଆଣ ପୁଣି ଫଣିନ୍
ଘରେ ଚାହିଁଥିଲା, ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ମୋ ଛଡ଼ା ଆଉ କେହି ନୁହେଁ ।”

ଦୂଷାରେ ମିସ୍ ଗୋଜ ନାନ୍‌ସିଠାରୁ ଦୁରକୁ ଦୁଷ୍ଟଗଲେ ।

ନାନ୍‌ସି କହିବାକୁ ଲାଗିଲା, “ମୁଁ ହେଉଛି ସେଇ ପାପିଷ୍ଠା ।
ମୁଁ ଗୁର ଡକାଯୁତମାନଙ୍କ ଭିତରେ ରହିଛି । ମୋର ସାର

ଜୀବନ ପାପମୟ । ମୋତାରୁ ଆପଣ ଦୂରକୁ ଗୁଲିଯିବାରେ ମୁଁ
ବିହୁତ ନୁହେଁ । ବାନ୍ଧବରେ ସମସ୍ତେ ମୋତେ ଦୃଶ୍ୟ କରନ୍ତି ଓ
ଦୃଶ୍ୟ କରିବାର ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ମଧ୍ୟ ଅଛି ।”

ମିସ୍ ଗେଜ୍ କହିଲେ, “ତୁମ କଥା ଶୁଣି ମୋ ମନରେ
ସେତିକି ଦୁଃଖ ହେଉଛି, ସେତିକି ତୁମ ଉପରେ ଦୟା ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି ।”

ନାନ୍‌ସି ପୁଣି କହିବାକୁ ଲାଗିଲ, “ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଦୟାର
ପାଇ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସି ଆପଣଙ୍କୁ ଗୁଡ଼ ସମାଦ ଦେଇଛି
ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଲେ ଆମ ଡକାପୁତ୍ରଦଳ ମୋତେ ହତ୍ୟା କରିବେ ।
ତେଣୁ ମୁଁ ଯାହା କହିବାକୁ ଅଛି, ଶୀଘ୍ର କହି ପଳାଇଯିବ । ଆପଣ
ମଙ୍କ୍ ସ ବୋଲି ଜଣେ ଲୋକକୁ ଚିହ୍ନନ୍ତି ?”

ମିସ୍ ଗେଜ୍ କହିଲେ, “ନା, ମୁଁ ଏ ନାମ ମଧ୍ୟ କେବେ
ଶୁଣିନାହିଁ ।”

ନାନ୍‌ସି କହିଲ, “ଆପଣ ତାକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ
ସେ ଆପଣଙ୍କୁ ଚିହ୍ନେ । ସେ ଆମ ଦଳର ଜଣେ ଲୋକକୁ
ଆପଣଙ୍କ ବିଷୟ କହୁଥିଲବେଳେ ମୁଁ ଲୁଚିରି ଶୁଣିପାରିଥିଲା ।
ତା ନୋହିଥିଲେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ନାମ ଓ ଠିକଣା ପାଇ ପାଇ ନ
ଥାନ୍ତି । ମୋର ସନ୍ଦେହ, ଲୋକଟାର ପ୍ରକୃତ ନାମ ମଙ୍କ୍ ସ ନୁହେଁ ।
ଯାହାହେଉ, ଏହି ଲୋକଟା ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ରହୁଥିବା ଅଳିଉର୍ରକୁ
ଅନେକ ଦିନ ହେଲା ଖୋଜିବୁଲୁଛି । କାହିଁକି ଖୋଜିଛି । ତା ମୁଁ
କହିପାରିବ ନାହିଁ । ଅଳିଉର୍ର ପେଣ୍ଠନଭଲ୍‌ର ମିଷ୍ଟର ଗ୍ରାନ୍‌ଟେଙ୍କ
ପାଖରେ ଥିଲବେଳେ ମଙ୍କ୍ ସ କହୁଥିଲା ଯେ ତାକୁ ଧରି ଫେରଇ
ଅଣିଲେ ସେ ଫଣିନ୍ଦକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଧନ ଦେବ । ପୁଣି ଅଳିଉର୍ରକୁ
ଗୈର ଡକାପୁତ୍ର କରିଦେଲେ ସେ ଆହୁରି ଟଙ୍କା ଦେବ । କାଳ
ରାତରେ ମଙ୍କ୍ ସ ଆସିଥିଲା । ସେ କହୁଥିଲ, “ଅଳିଉର୍ର ପ୍ରକୃତ

ପରିଚୟ କେତେକ ଅଳକାରରୁ ଜଣାପଡ଼ିବ । ସେଗୁଡ଼ିକ ମୁଁ ଅନାଆଶମରୁ ଆଣିଥିଲି । ଅନାଆଶମର କର୍ମରୂପମାନେ ସେଷବୁ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଠାରୁ ପାଇଥିଲେ । ସେହି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି ଅଳିଉରର ମାଆ, ମଲବେଳେ ତା ପାଖରେ ଥିଲା । ଏବେ ତାକୁ ନଈରେ ପିଞ୍ଜିଦେଇଛି । ଫଗିନ୍ ସାଥରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲାବେଳେ ମୁଁ ଲୁଚିରିଛି ମଙ୍କସ ମୁହଁରୁ ଏହା ଶୁଣିଛି । ଆହୁର ମଧ୍ୟ ମଙ୍କସ କହୁଥିଲ ସେ ଅଳିଉରର ବାପା ତା ନାଆଁରେ ଯେଉଁ ସମେତି ଉଚଳି କରିଯାଇଥିଲେ, ତାକୁ ଏବେ ସେ ପାଇବ । ମଙ୍କସର ଇଚ୍ଛା, ଅଳିଉର କିପରି ଗୋଟାଏ କିଣିଯି ଅପରାଧର ଦଣ୍ଡଦ୍ଵରା ଦେଶରୁ ବିତାଡ଼ିତ ହେଉ । ଫଗିନ୍ ଏହା କରିପାରନ୍ତା; କିନ୍ତୁ ସେ ଅଳିଉରକୁ ଛୁଟିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ମଙ୍କସ କହିଲା, ‘ଫଗିନ୍, ମୁଁ ମୋ ଭାଇର ଯେଉଁ ଅନିଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଛିର କରିଛି, ତୋ ଭଲ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ମୁଣ୍ଡରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ହ୍ଲାନ ପାଇ ନ ଥିବ ।’ ଏଥରୁ ମୁଁ ବୁଝିଲି, ମଙ୍କସ ହେଉଛି ଅଳିଉରର ଭାଇ ।’

ମଙ୍କସ ଅଳିଉରର ଭାଇ, ଏହା ଶୁଣିଲାମାସେ ମିସ୍ ରୋଜ୍ ବିସୁୟରେ ଚମକି ପଡ଼ିଲେ । ନାନ୍ଦ୍ରୀ ପୁଣି କହିବାକୁ ଲୁଚିଲ, “ମଙ୍କସ ଜଣେ ଅଛି ଖରାପ ଲୋକ । ଜଗତରେ ଏପରି ଖରାପ କାମ ନାହିଁ ଯାହା କି ସେ ନ କରିପାରେ । ଅଳିଉରର ଜୀବନ ସଙ୍କଟପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏହି କଥା କଣାଇଦେବା ପାଇଁ ମୁଁ ଆସିଥିଲା । ଏବେ ମୁଁ ଯାଏ ।”

ମିମ୍ ରୋଜ ଏଥରୁ ଶୁଣି କହିଲେ, “ତୁମେ ରୂଲିଯିବ ବୋଲି କହୁଛ । ତୁମେ ନ ରହିଲେ ମୁଁ କଣ କରିପାରିବ ? ତୁମେ ଏ ଯେଉଁ ସମ୍ବାଦ ଦେଲ ତାହାଦାର କି ଲଭ ହେବ ? ତୁମେ କହୁଛ,

ସେ ଲୋକଗୁଡ଼ାକ ରୈର ଡକାପୁର । ଏପରି ଶ୍ରୀଷ୍ଠା ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିପିବାକୁ ଗୁଡ଼ିଛ କାହିଁକି ? ଜଣେ ଭଦ୍ରାଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୋର ପରିଚୟ ଅଛି । ସେ ତୁମକୁ ନେଇ ନିରାପଦରେ ରଖିପାରିବେ ।”

ନାନ୍ସି କହିଲା, “ସେହି ଦଳରେ ଜଣେ ଲୋକ ଅଛି । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଓ ଶ୍ରୀଷ୍ଠା । କିନ୍ତୁ ସେହି ଲୋକଟିକୁ ଗୁଡ଼ି ମୁଁ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିଥିବାର ଜଣାପଡ଼ିଲେ ସେ ମୋତେ କଥାକ କରିବ କୁହାଯାଇ ନ ପାରେ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତା ପାଖକୁ ନ ଗଲେ, ତାର ପ୍ରାଣ ରହିବ ନାହିଁ । ମୁଁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ତାକୁ ମରଣମୁହଁରେ ଗୁଡ଼ିଦେଇ ରହିପାରିବ ନାହିଁ ।”

ମିସ୍ ରୋଜ ଏପରି ଅଭୂତ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ କେବେ ଦେଖି ନ ଥିଲେ । ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀର ଚରିତ ସେ ଏପରି ହୋଇପାରେ, ତାହା ତାଙ୍କ କଲ୍ପନାର ଅଣ୍ଟତ ଥିଲା । ସେ କହିଲେ, “ମୋ କଥା ଶୁଣ । ଏବେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ମୁଁ ତୁମର ପାପ-ଜୀବନରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିପାରେ । ମୋ କଥା ମାନ ।”

ନାନ୍ସି କହିଲା, “ମୋର ଉଦ୍ଧାର ପାଇବାର ବେଳ ଗୁଲିଯାଇଛି । ଆଗରୁ ଯଦି କେହି ମୋତେ ଆପଣଙ୍କ ପରି ସଦୟ ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ମୁଁ ଏପରି ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତି । ମୋତେ ବିଦାୟ ଦିଅନ୍ତୁ । ରାତ ଅଧ୍ୟକ ହେଲାଣି ।”

ମିସ୍ ରୋଜ କହିଲେ, “ତାହା ହେଲେ ତୁମର ରେଟ କେଉଁଠି କେତେବେଳେ ମିଳିବ, ଅନ୍ତରେ ସେତିକ ଜାଣିବା ଦରକାର । ଡକାପୁରଦଳ କେଉଁଠି ରହିଛି, ତା ଜାଣିବା ମୋର ଦରକାର ନାହିଁ । କେବଳ ତୁମ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା ହେବାର ଉପାୟ କୁହି ।”

ନାନ୍‌ସି କହିଲା, “ପ୍ରତି ରବିବାର ରାତି ଏଗାରଟାଠାରୁ ବାରଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଲଞ୍ଜନ ପୋଲ ଉପରେ ବୁଲୁଥିବି—ଆବଶ୍ୟ ମୁଁ ଯଦି କଷ୍ଟରହିଥାଏଁ । ସେହିଠାରେ ଏହି ସମୟରେ ମୋର ଦେଖା ମିଳିବ ।”

ମିସ୍ ଗୋଜ୍ ନାନ୍‌ସିକୁ କିଛି ଟଙ୍କା ଯାଚି କହିଲେ,
“ଏତକ ନେଇ ଯାଆ । ତୁମର ଉପକାରରେ ଲାଗିପାରେ ।”

ନାନ୍‌ସି କହିଲା, “ଆପଣଙ୍କ ସାଥୀରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ପରେ ବୁଝିଲି, ମୋଉଳି ପାପୀ ଜାବ ପୃଥିବୀରେ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଆପଣ ମୋତେ ପ୍ରାଣରେ ମାରିଦେଲେ ବରଂ ମୋର ଉପକାର ହେବ । ମୋର ଟଙ୍କାର ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ । ଛଣ୍ଡର ଆପଣଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ କରନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସହାୟ ହୁଅନ୍ତିରୁ ।”

ନାନ୍‌ସି ଘରୁ ବାହାର ଚାଲିଗଲା ।

ବାଇଶି

ନାନ୍‌ସି ଚାଲିଯିବା ପରେ ମିସ୍ ଗୋଜ୍ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଦିଷ୍ଟପୁରେ ତିନ୍ତା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଅନେକ ବେଳଯାଏ ଭାବି ଦ୍ୱାରି ସେ ଶୋଇପଡ଼ିଲେ । ସକାନ୍ତ ଉଠି ସେ ହାରି ମେଲଇଙ୍କ ପାଖକୁ ପରମଣ୍ଠ ପାଇଁ ତିଠି ଲେଖିବାକୁ ବସିଛନ୍ତି, ଏହି ସମୟରେ ଅଳିଉର ଘରକୁ ପଣିଯାଇ କହିଲା, “ମୁଁ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେଙ୍କୁ ଦେଖିଲି । ସେ ଗୋଟାଏ ଗାଡ଼ିରେ ଓହାର ଘର ଉତ୍ତରକୁ ଗଲେ । ସେ ଘରଟାକୁ ମୁଁ ହେଲି ରଖିଛି । ମୁଁ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବି କି ?”

ମିସ୍ ଗେଜ୍ କହିଲେ, “ନିଶ୍ଚୟ, ଶୀଘ୍ର ଯିବା ଉଚିତ । ମାଉସୀଙ୍କୁ କହି ମୁଁ ଭୁମକୁ ଗାଡ଼ିରେ ନେଇ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେବ । ଭୁମେ ପୋଷାକ ପିଛ ଆସ ।”

ଗାଡ଼ିରେ ମିସ୍ ଗେଜ୍ ଓ ଅଳିଉର୍ର ବସି ସେ ଘର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଅଳିଉର୍ର ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ବସିରହିଲା । ମିସ୍ ଗେଜ୍ ଖବର ଦେବାକୁ ଘର ଉଚିତରୁ ଗଲେ । ସେତେବେଳକୁ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ଓ ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିତ୍ରିରଗ ଏକାଠି ବସି ଗଲୁ କରୁଥିଲେ ।

ଦୁଇଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଡେଙ୍ଗା ଭାବୁଲୋକଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ମିସ୍ ଗେଜ୍ କହିଲେ, “ଆପଣ ବୋଧହୃଦୟ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ।” ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉତ୍ତର କଲେ, “ହଁ, ମୋର ନାମ ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ; ଆଉ ଏ ହେଉଛନ୍ତି ମୋର ବନ୍ଧୁ ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିତ୍ରିରଗ ।” ମିସ୍ ଗେଜ୍ ଉତ୍ତରପୂର୍ବକୁ ଯଥାବିଧ୍ୟ ନମ୍ବାର ନିଶାଇ କହିଲେ, “ମୋର ବନ୍ଧୁ ଅଳିଉରୁଙ୍କଠାରୁ ଆପଣମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣିଛି । ମୁଁ ସେହି ଅଳିଉରୁଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି କହିବାକୁ ଆସିଛି ।”

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ବିସ୍ମ୍ୟିତ ହୋଇ କହିଲେ, “ସତେ ! ବୁଝିଲ, ମୁଁ ତା ବିଷୟରେ ଗୋଟାଏ ନନ୍ଦ ଧାରଣା ରଖିଛି । ତମ କଥାରେ ଯଦି ମୋର ସେ ଧାରଣା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଏ, ତେବେ ଶିଶୁରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବ ।”

ଏହି ସମୟରେ ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମିତ୍ରିରଗ କହିଲେ, “ତାର ସୁଭାବ ଯେ ଖରପ, ଏଥରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।”

ମିସ୍ ଗେଜ୍ ତାଙ୍କ ବାଧା ଦେଇ କହିଲେ, “ନା ନା, ଆପଣମାନେ ଭୁଲ ବୁଝିଛନ୍ତି । ଅଳିଉରୁ ଟୁଇଷ୍ଟ ଭଳି ସାଧ, ସରଳ ଓ ସରରିଷ ବାଳକ କୁଚିତ ଦେଖାଯାନ୍ତି ।”

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନଲେ କହିଲେ, ମୋର ବନ୍ଦୁ ଯାହା କହିଲେ
ତାହା ସତ୍ୟ ମନେ କର ନାହିଁ । ମନରେ ସେ ଯାହା ଭାବନ୍ତି,
କଥାରେ ତାର ବିପରୀତ କହନ୍ତି । ଏଇଟା ତାଙ୍କର ସ୍ଵଭାବ ।
ଏବେ ଅଳିଉର ବିଷୟରେ କଥାଣ କହିବ, କହ ।”

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନଲେଙ୍କ ଘରୁ ଯିବା ପରେ ଅଳିଉରର
ଜୀବନରେ ଯାହା ସବୁ ଘଟିଥିଲ ମିସ୍ତ ଗେଜ୍ ସେ ସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା
କରିଗଲେ; କିନ୍ତୁ ନାନ୍‌ସିଠାରୁ ସେ ଯାହା ଶୁଣିଥିଲେ ତାହା
କହିଲେ ନାହିଁ । ପରିଶେଷରେ ସେ କହିଲେ, “ଅଳିଉରଙ୍କର
ମନରେ ଦୁଃଖ ଯେ ଆପଣମାନଙ୍କର ତା ପ୍ରତି ଦୟା ନିମନ୍ତେ ସେ
ଧନ୍ୟବାଦ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିନାହାନ୍ତି ।

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନଲେ କହିଲେ, “ଏହା ଶୁଣି ମୁଁ ଆନନ୍ଦତ;
କିନ୍ତୁ ଅଳିଉର ବର୍ତ୍ତମାନ କେଉଁଠି, ସେ କଥା ତ କହିଲ ନାହିଁ ।
ତାକୁ ସଙ୍ଗର ନେଇ ଅସିଲ ନାହିଁ କାହିଁକି ?”

ମିସ୍ତ ଗେଜ—ସେ ଗାଡ଼ି ଉଚରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛନ୍ତି ।

“ଆମର ଦୁଆରମୁହଁରେ ?” ଏତିକି କହି ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନଲେ
ଓଡ଼ିଆର ଯାଇ ଗାଡ଼ିଭିତରେ ପଶିଗଲେ ଓ ଅଳିଉରକୁ ସଙ୍ଗରେ
ଦେନି ଦରିଦ୍ରତରକୁ ଫେରିଆସିଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଗୁକରକୁ
କହିଲେ, “ଯାଥ, ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍‌କୁ ଏଠାକୁ ପଠାଇଦିଅ ।”

ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍ ଆସି ଛିଡ଼ାହେଲେ । ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନଲେ
କିଛି ନ କହିବାରୁ, ପରୁଗଲେ, “ମୋତେ କାହିଁକି ଡକାଇଥିଲେ ?”

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନଲେ—ମୁଁ ଦେଖୁଛି, ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମର
ଅଖି କେବି ଖରାପ ହେଲାଣି । କିନ୍ତୁ ଦେଖିପାରୁନାହିଁ ?

ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍—ମୋର ବଦ୍ୟସ ହେଲାଣି ସତ୍ତର ।
ଏ ବଦ୍ୟସରେ ଆଖିକି ଦେଖା ନ ଯିବାର କଥା ।

ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ—ତାହା ହେଲେ ଆଖିରେ ଚଷମା ଦେଇ ଭଲକରି ଦେଖ; ଜାଣିପାରିବ, କଥାଣ ଦେଖିବାକୁ ଡାକଥୁଲି ।

ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍ ଚଷମା ପିନ୍ଧିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଅଳିଉର ଆଉ ହୋଈୟ ଧରି ନ ପାର ତାଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡାଇ ପକାଇ କହିଲା, “ଧାଇମା, ତୁମେ ମୋର ଜୀବନ ରଖିଛୁ ।”

ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍‌ଙ୍କ ପଶରେ ଅଳିଉରକୁ ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ ମୁହଁତେଁ ସୁନ୍ଦର ଲଗିଲା ନାହିଁ । ସେ ତାକୁ ଆଳଙ୍କନ କରି କହିଲେ, “ମୁଁ ବରବର କହିଆସୁଛି, ଅଳିଉର ଫେରିଆସିବ । କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଗଲାଣି ! କି ସୁନ୍ଦର ଫୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛି ! ଅଳିଉର, ତୁ ଆଜିଯାଏ କେଉଁଠି ରହିଥିଲୁ ?”

ମିସେସ୍ ବେଦୁଇନ୍ ଓ ଅଳିଉର ସେଇ ଘରେ ବସି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ ଉପର ମହିଳାର ଏକ କୋଠରକୁ ଯାଇ ଗେଜିଙ୍କ ସହିତ ଅଳିଉର ବିଷପୂରେ ଆଲୋଚନା କଲେ । ମିସ୍ ଗେଜ୍ ନାନ୍‌ସି ତାଙ୍କୁ କହିଥିବା ବିଷପୁ କହିଗଲେ । ଦୁଇଁଙ୍କ ଉଚରେ ପ୍ରିର ହେଲା, ଏସବୁ କଥା ମିସେସ୍ ମେଲାଇଙ୍କୁ ଜଣାଇଦେବା ଉଚିତ । ଗୋଟିଏ ଗୁପ୍ତ କମିଟି ଗଡ଼ାଯିବ । ସେଥିରେ ମିସ୍ ଗେଜ୍ ଓ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋଙ୍କ ଛଡ଼ା ଡାକ୍ତର ଲସକର୍ଣ୍ଣ, ହାର ମେଲାଇ ରହିବେ । ମିଶ୍ରର ଗ୍ରିମ୍-ଉଇଗ ଜଣେ ଓକିଲ ହୋଇଥିବାରୁ ସେ ମଧ୍ୟ କମିଟିରେ ରହିବେ । ଏହି କମିଟି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ଅଳିଉରର ପିତାମାତା ଓ ତାଙ୍କ ପରିତ୍ୟ ବାହାର କରିବ ଓ ଅଳିଉର କପର ତାର ସମ୍ପଦ ପାଇବ ତାହାର ଉପାୟ ପ୍ରିର କରିବ । ମିସ୍ ଗେଜ୍ ଓ ମିଶ୍ରର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋ ନାନ୍‌ସି ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ଏମାନେ

ସବୁ କାହିଁୟ ଗୋପନରେ କରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଳିଉରକୁ କିଛି
ଜାଣିବାକୁ ଦିଆଯିବ ନାହିଁ ।

ଏହିପରି ପରମର୍ଶ ସ୍ଥିର କର ସେ ଦୁହେଁ ବାହାର ଘରକୁ
ଆସିଲେ । ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲା । ସମସ୍ତେ ଖାଇ ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନକୁ
ଚାଲିଗଲେ ।

ତେଇଣି

ଶାଇକସ ନାନ୍‌ସିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରିଲା ।
ରବିବାର ରାତ ଦଶଟାବେଳେ ଫର୍ଗିନ୍ ଶାଇକସ ଘରେ ବସି ତାହା
ପହିଚା କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ ନାନ୍‌ସି ଟୋପିଟିଏ
ପିନ୍ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ବସିଲା । ଫର୍ଗିନ୍ ନିଜେ କିଛି ନ କହି
ଶାଇକସକୁ ଠାରିଦେଲା । ତହୁଁ ଶାଇକସ ନାନ୍‌ସିକୁ ପରୁରିଲା,
“କିଲେ, ଏତେ ରାତରେ ତୁ କୁଆଡ଼େ ବାହାରିଛୁ ?”

ନାନ୍‌ସି—ଏଇ, ପାଖକୁ ଯାଉଛି ।

ଶାଇକସ—ମୁଁ ପରୁଛି, କୁଆଡ଼େ ? କେଉଁଠାକୁ ?

ନାନ୍‌ସି—କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛି, ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ।

ଶାଇକସ—ହୁଁ, ତୁ ଜାଣୁନା, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଜାଣିଛି । କେଉଁଠିକି
ଯିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଆ, ବସ ।

ଏହା କହି ସେ ନାନ୍‌ସି ହାତରୁ ଟୋପିଟା ଛଡ଼ାଇ
ନେଇ ତଳେ ଫିଙ୍ଗିଦେଲା ।

ନାନ୍‌ସି କାତର ସ୍ଵରରେ କହିଲା, “ଶାଇକସ, ମୋତେ
ଛୁଡ଼ିଦେ । ତୁ କଅଣ କରୁଛୁ ବୁଝି ପାରୁନାହୁଁ । ମୋର ଦେହ ଭଲ
ନାହିଁ । ଦେଖାଏ ଖଣ୍ଡେ ବାହାରେ ବୁଲିଆସିବ । ମୋତେ ଛୁଡ଼ିଦେ ।”

ଶାଇକ୍ସ ରତ୍ନିଆର ଗାନ୍ଧଦେଲ । ଏହି ସମୟରେ ଦଣ୍ଡାରେ ବାରଟା ବାଜିବାର ଶୁଣି ନାନ୍‌ସି ବୁଝିଲା ସେ ବେଳ ଗଢ଼ିଗଲାଣି; ଆଉ ଯିବାର ଫଳ ନାହିଁ । ସେ ରୂପକର ବସିରହିଲା ।

ଶାଇକ୍ସ ଫେର ଆସି ପୁଣି ଫରିନ୍ ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲା । ସେ ଫରିନ୍କୁ ପରୁରିଲା, “ଆଜି ନାନ୍‌ସି ଏତେ ରାତିରେ କୁଆଡ଼େ ଯିବ ବୋଲି ଉଚ୍ଛନ୍ନ ହେଉଥିଲା କାହିଁକି ? ତୁ ତାକୁ ମୋ’ଠୁ ବେଶି ଜାଣୁ । କାହିଁକି ସେ ଏପରି ହେଉଥିଲା କହିଲୁ ?”

ଫରିନ୍ ଉତ୍ତର କଲା, “ମୁଁ ଜାଣିବ କିପରି ? ତେବେ ସେ ଆଗେ ଏମିତି ଜିଦଖୋର ନ ଥିଲା ।”

କିଛି ସମୟ ପରେ ନାନ୍‌ସି ସେ କୋଠରକୁ ଆସିଲା । କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ତାର ଆଖି ଲାଲ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା । ତୁନ ହୋଇ ସେ ବସିଗଲା ।

ଫରିନ୍ ଯିବାକୁ ବାହାରିବାରୁ ଶାଇକ୍ସ ନାନ୍‌ସିକୁ କହିଲା, “ସାପ ନେଇ ଯାଆ; ପାହାରରେ ଗଲାବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଆଲୁଆ ଦେଖାଇବୁ ।” ନାନ୍‌ସି ସାପ ଧରି ଗଲା । ଦ୍ଵାରପାଖରେ ହେଲାବେଳକୁ ଫରିନ୍ ଚାପୁ ଚାପୁ କରି ପରୁରିଲା, “ତୋର କଅଣ ହୋଇଛି କହିଲୁ ? ସେ ତ ଗୋଟାଏ ଜନ୍ମ । ତୋତେ କଅଣ ମାରଧର କରୁଛି ?”

ନାନ୍‌ସି କଅଣ କହିଆସୁଥିଲା; କିନ୍ତୁ ରହିଗଲା । ଫରିନ୍ କହିଲା, “ଆଉ ଥାଉ, ଏ ବିଷୟରେ ଆମେ ପରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା । ଗୋଟିଏ କଥା ମନେଇଶିଥା । ତୁ ଯେବେ କାହା ଉପରେ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାକୁ ଗୁହଁବୁ ତ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବୁ । ତୁ ତ ମୋତେ ଭଲକର ଜାଣୁ ।”

ନାନ୍ସି କହିଲା, “ନିଶ୍ଚପୁ, ଭଲକରି ଜାଣେ ।”

ଫଗିନ୍ ଗୁଲପିବା ପରେ ନାନ୍ସି କବାଟ ବନ୍ଦ କରି
ଘର ଉତ୍ତରକୁ ଫେରିଆସିଲା ।

ନିଜ ଘରକୁ ଯାଇ ଫଗିନ୍ ଗୋଟାଏ ଉପାୟ ପାଞ୍ଚଲ । ସେ
ଘବିଲା—ନାନ୍ସି ଆଉ ଶାଇକ୍ ସକୁ ଭଲ ପାଉନାହିଁ । ଏଥୁ-
ଉତ୍ତରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଲୋକ ସାଥୁରେ ଭାବ ହୋଇଛି । ନାନ୍ସି
ସେଇ ଲୋକପାଖକୁ ଯିବ ବୋଲି ସଜ ହୋଇ ବାହାରିଥିଲା । ସେଇ
ଲୋକଟାକୁ ଦଳ ଉତ୍ତରେ ପୂରାଇଲେ ଭଲ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଲୋକଟା
କିଏ, ଆଗ ଜାଣିବା ଦରକାର ।

ଆଜିନକ ଦିନ ହେଲା ଫଗିନ୍ ଶାଇକ୍ସକୁ ଦୃଢ଼ା କରୁଥିଲେ
ହେଁ ତାକୁ ଭୟ କରୁଥିଲା । ଲୋକଟା ବଡ଼ ଦୁଇଁ ନୀତି; କାଳେ
କଅଣ କରିପକାଇବ ! ତାକୁ କୌଣସିମତେ ଶେଷ କରିଦେବା
ଫଗିନ୍ର ଇଚ୍ଛା । ସେ ହିର କଲ, ନାନ୍ସି ହାତରେ ବିଷ ଦେଇ
ତାକୁ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ବିଦାୟ ଦେବ । ସେ ଗଲେ ନାନ୍ସିର ନୂଆ
ବନ୍ଧୁ ଟି ଦଳରେ ତାର ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିବ ।

ଫଗିନ୍ ହିର କଲ—ସେ ଲୋକଟିର ସନ୍ନାନ ନେଇ
ଶାଇକ୍ସକୁ କହିବ ଯେ ତା'ଠାରେ ଆଉ ନାନ୍ସିର ସ୍ଥେତ୍ର ନାହିଁ ।
ଶାଇକ୍ସ ଅବଶ୍ୟ ରାଗିଛିବ । ଏଣେ ନାନ୍ସିକୁ କହିବ, ଏ
ଦୁଷ୍ଟଠାରୁ ରକ୍ଷାପାଇବାର ଉପାୟ ହେଉଛି, ତାକୁ ବିଷ ଦେଇ
ଶେଷ କରିଦେବା । ନାନ୍ସି ନିଶ୍ଚପୁ ମୋ କଥା ମାନିବ; ନ
ମାନିବାକୁ ତାର ବୁଝା ନାହିଁ ।

ନାନ୍ସିର ଗନ୍ଧିବଧୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଫଗିନ୍ କ୍ଲୋପୋଲକୁ
ନିପୁଞ୍ଜ କଲା ।

ଚବିଶ

କ୍ଲୋପୋଲ ଏକସମୟରେ ସାର୍ତ୍ତରବେରିଙ୍କ ଘରେ କାମ କରୁଥିଲା । ଅଳିଉର ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ କାମ କରିବାକୁ ପରେ ଯାଉଥିଲା । ସେ ଦୁଇଁଙ୍କ ଭିତରେ କିପରି କଳି ଲାଗିଥିଲା, ସେ କଥା ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଅଛି । ଏଥମଧ୍ୟରେ କ୍ଲୋପୋଲ ଲଣ୍ଠନକୁ ଆସି ଗୈରମାନଙ୍କ ଦଳରେ ମିଶିଥିଲା । ଲଣ୍ଠନକୁ ଆସିଲାବେଳେ ସେ ସାର୍ତ୍ତରବେରିଙ୍କର ଟକାପରିସା ଚାରଇ ଆଣିଥିଲା ଓ ରୂରୋଟକୁ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ତାକୁ ସାଥରେ ନେଇ ଆସିଥିଲା ।

ନାନ୍ସି କେଉଁ ଲୋକ ପାଖକୁ ଯାଏ, କେଉଁଠାରେ ଭେଟ ହୁଏ, ଦୁହେଁ କଅଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୃଥକ୍ତି, ଏସବୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ କ୍ଲୋପୋଲ ଉପରେ ଭାର ରହିଲା । ସେ ପୂର୍ବରୁ ନାନ୍ସିକୁ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ଥିବାରୁ ଫରିଦନ କୌଣ୍ଟଲରେ ତାକୁ ଚନ୍ଦ୍ରାଇଦେଲା ।

ଆସନ୍ତା ରବିବାର ଦିନ ଦେବିକାତ୍ମ ଶାରକ୍ସ ଘରେ ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ନାନ୍ସି ଘରୁ ବାହାର ଥରେ ଗୁରୁଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଗଲା । ତାହା ପରେ ସିଧା ଲଣ୍ଠନ ପୋଲ ଉପରକୁ ଗଲା; କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ଦେଖିଲ ନାହିଁ । କ୍ଲୋପୋଲ ନାନ୍ସିର ଅଜାଣିତରେ କିଛି ଦୁରରେ ତା ପଛେ ପଛେ ରହି ସବୁ ଦେଖୁଥାଏ । ଟିକ୍-ବତି ବାରଟା, ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି ଦେଖାଲେ । ସେଥରୁ ଜଣେ ଯୁବଦ୍ଵାରା ଜଣେ କୃତ ଓହ୍ଲାଇପଡ଼ିଲେ । ଗାଡ଼ି ଫେରିଗଲା । ନାନ୍ସି ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲା, “ଏଠାରେ ସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ । ଆସନ୍ତୁ, ନକ୍ଷିଘାଟର ସେ ପାହାରେ ବସି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ।” ଏହା କହି ସେ ପାହାର ଆଡ଼କୁ ହାତ ଦେଖାଇଲା । ସେମାନେ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ କ୍ଲୋପୋଲ ଆଗ ଯାଇ ସବା ତଳ

ପାହାଚରେ ଲୁଚିବସିଲା । ନାନ୍ସି ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯାହା କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲା ସେ ଶୁଣିପାରୁଥିଲା ।

ବୃଦ୍ଧ କହିଲେ, “ତୁମେ ଗଲା ରବିବାର ରତ୍ନରେ ଆସି ନ ଥିଲ କାହିଁକି ?”

ନାନ୍ସି ଉତ୍ତର କଲା, “ମୁଁ ଯେଉଁ ଲୋକଟି କଥା କହୁଥିଲି, ସେ ମୋତେ ଜୋର କରି ଅଟକାଇ ରଖିଲା ।”

ବୃଦ୍ଧ—ଆଜି ଆସିବା କଥା ସେ ଜାଣେ ?

ନାନ୍ସି—ନା, କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଏତେବେଳୟାଏ କେହି ମୋତେ ସନ୍ଦେହ କରନାହାନ୍ତି ।

ବୃଦ୍ଧ—ବେଶ, ଭଲ କଥା । ଏବେ ଶୁଣ । ତୁମେ ଏହି ହିଅକୁ ଯାହାସବୁ କହିଥିଲ, ସେ ସେସବୁ ମୋତେ ଓ ଆଉ କେତେ ଜଣ ଦିଶ୍ୟାସୀ ଲୋକଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ତମ କଥାକୁ ମିଛ ମଣିଥିଲି; କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମ କଥାରେ ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଆସିଛି । ଆମେ ମଜ୍ବତାରୁ ଯେପରି ହେଉ ସବୁ ରହସ୍ୟ ବାହାର କରିବୁ । ତୁମେ ତାକୁ ଆମ ପାଖକୁ ଅଣାଅ । ତା କରି ନ ପାରିଲେ ଫର୍ଗିନକୁ ଅଣାଅ ।

ନାନ୍ସି—ନା ନା, ଫର୍ଗିନକୁ ଧରାଇ ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ଗୋଟାଏ ରକ୍ଷଣ ସତ; ତଥାପି ତାକୁ ଧରାଇ ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ବୃଦ୍ଧ—କାହିଁକି ?

ନାନ୍ସି—ହଁ, କେତେକ କାରଣ ଅଛି । ସବୁ କାରଣ ମୁଁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଗୋଟିଏ କାରଣ ହେଉଛି, ମୁଁ ଏତେ ବର୍ଷ ହେଲା ଫର୍ଗିନର ଦଳରେ ରହିଆସିଛି । ସେ ମୋର ସବୁ କୁକମ୍ପ ଜାଣେ । ସେ ଜଙ୍ଗା କଲେ ମୋତେ ପୁନିଯ

ହାତରେ ଧରଇ ଯେକୌଣସି ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଇପାରେ ।
ଏପରି କି ମୋର ପାଶୀ ହୋଇପାରେ ।

ଚୃଦ୍ଧ—ତାହାହେଲେ ମଙ୍ଗ୍ଲସକୁ ଆମ ହାତରେ ଧରଇ
ଦେଲେ ହେବ । ତେଣିକି ଯାହା କରିବାର କଥା ଆମେ
କରିବୁ ।

ଏହାପରେ ନାନ୍ସି ମଙ୍ଗ୍ଲସ ବିଷୟରେ ଯାହା ସବୁ ଜାଣିଥିଲା,
କହିଗଲା । ତାହାର ରହିବା ସ୍ଥାନ ଓ ଗତିବିଧି ବର୍ଣ୍ଣନା
କରିଗଲା । ଚୃଦ୍ଧ କହିଲେ, “ଏବେ ମଙ୍ଗ୍ଲସକୁ କରଗତ କରିବା
ଆମ ପକ୍ଷରେ କଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । ଆଜ୍ଞା ନାନ୍ସି, ତୁମେ ଆମର
ଏତେ ଉପକାର କଲ । ମୁଁ ତୁମର ଗୋଟିଏ ଉପକାର କରିବାକୁ
ଖୁହେଁ । ଏ ଗେର ଉକାପୁତଙ୍କ ସଙ୍ଗ ଗୁଡ଼ିଦିଅ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଚଳିବା
ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଟଙ୍କା ଦେବ । ତା ନ ଦେଲେ ବିଦେଶକୁ ବୁଲିଯାଆ ।
ସେଠାକୁ ଯିବା ଓ ସେଠାରେ ରହିବାର ଖର୍ଚ୍ଚ ମୁଁ ଦେବି ।”

ନାନ୍ସି କହିଲା, “ଆପଣଙ୍କର ମୋ ପ୍ରତି ଖୁବ୍ ଦୟା;
ମାସ ମୁଁ ସେ ଦୟାର ପାଶୀ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଯେଉଁ ଜୀବନ କଟାଉଛି,
ତାକୁ ବଦଳାଇବାର ଉପାୟ ନାହିଁ । ମୋତେ ବିଦାୟ ଦିଅନ୍ତୁ ।
ଡେଇ ହେଲେ ବିପଦ ଘଟିପାରେ ।”

ନାନ୍ସି ଯିବା ବେଳକୁ ମିସ୍ ରେଜ୍ କିଛି ଟଙ୍କା ଯାଚିଲେ ।
କିନ୍ତୁ ସେ ତାହା ନ ନେଇ କହିଲା, “ମୋର ଟଙ୍କା ଦରକାର
ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ଦୟାର ଚିହ୍ନସୂର୍ଯ୍ୟ ଆପଣଙ୍କର ଯେ
କୌଣସି କ୍ୟବହାର୍ଯ୍ୟ ଜନଶ ଦେଲେ ମୁଁ କୃତକୃତ୍ୟ
ହେବି ।”

ମିସ୍ ରେଜ୍, ନିଜର ରୁମାଲଟି ନାନ୍ସିର ହାତକୁ ବଡ଼ାଇ
ଦେଲେ ।

ନାନ୍ସି ଶାଇକ୍ସ ଘରକୁ ଗଲା । କିନ୍ତୁ ତା ପୂର୍ବରୁ କ୍ଲୋଲ
ରୂଲିଯାଇ ସବୁ କଥା ଫରିନକୁ ଜଣାଇଥିଲା ।

ଫରିନ ଦେଖିଲା, ତାର ସବୁ ଚେଷ୍ଟା ପଣ୍ଡ ହୋଇଯାଇଛି ।
ଶାଇକ୍ସକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲା । ଏହି ସମୟରେ ଶାଇକ୍ସ
ଫରିନର ଘର ଭିତରକୁ ପଣିଆସି ଟେବୁଲ ଉପରେ କେତେକ
କାଗଜ ପକାଇଦେଇ କହିଲା, “ଏଇ ନେ । ବହୁ କଷ୍ଟରେ ଏହାକୁ
ଆଣିଛି । ଏଣିକି ତାକୁ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ହେବ, ତୁ
ମୁଁ ର କର ।”

ଫରିନ କାଗଜତକ ପକେଟରେ ରଖିଲା ଓ ଶାଇକ୍ସକୁ
କହିଲା, “ଏ କ୍ଲୋଲ କଥଣ ସବୁ ଶୁଣି ଆସିଛି, ତାର ତୁଣ୍ଡରୁ
ଶୁଣ ।”

କ୍ଲୋଲ ଲଞ୍ଚନ ପୋଲର ଘଟଣା ଟିକିନିଶି କରି ବର୍ଣ୍ଣନା
କରିଗଲା । ଶେଷରେ ସେ କହିଲା, “ନାନ୍ସି କହୁଥିଲା, ସେ
ପ୍ରଥମ ଥର ସେ ମହିଳାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାଦିନ ତୁମକୁ ମନ ସାଥରେ
ଗୋଟାଏ ଓଷଧ ମିଶାଇ ଦେଇଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ମନ ପରି
ପଡ଼ିରହିଥିଲା ।”

ଏପରି ଶୁଣିଲା ପରେ ଶାଇକ୍ସ ଆଉ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ରହି
ପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ନିଜ ଘରକୁ ଦୌଡ଼ିଲା ।

ପରିଣୀ

ପାଗଳ ପରି ଶାଇକ୍ସ ଘରକୁ ଦୌଡ଼ିଲା । କବାଟ ଫିଟାଇ
ସିଁଢ଼ି ଉପରେ ଉଠି ନିଜ କୋଠର ଭିତରେ ପଣି ଆଗେ
କବାଟରେ ଗୋଟାଏ ତାଲ ପକାଇଦେଲା । ଗୋଟାଏ ଟେବୁଲ

ଟାଣିଆଣି କବାଟରେ ଲଗାଇଦେଲା । ନାନ୍ସି ବିଛଣା ଉପରେ
ଶୋଇଥିଲା । ଶାଇକ୍ସ ତାକୁ ଟାଣି ନିଦରୁ ଉଠାଇଦେଲା । ତାର
ଚେହେରା ଦେଖି ନାନ୍ସିର ଭୟ ହେଲା !

ଶାଇକ୍ସ କହିଲା, “କଲେ, ଉଠୁଛୁ ନା ଦେଖିବୁ ?”

ନାନ୍ସି ଟିକିଏ ହସି କହିଲା, “କିଏ ଶାଇକ୍ସ !
ତମେ କେତେବେଳେ ଆସିବ ବୋଲି ମୋର ବଡ଼ ଚିନ୍ତା
ଥିଲା ।”

ଶାଇକ୍ସ ସୁନ୍ଦର ସୁରରେ କହିଲା, “ହଁ, ମୁଁ ବିଲ୍ ଶାଇକ୍ସ ।
କଥଣ ଚିହ୍ନି ପାରୁନୁ; ଉଠିଲୁ ।”

ଉରଭିତରେ ଗୋଟାଏ ବଢ଼ି ଜକୁଥିଲା । ଶାଇକ୍ସ ତାକୁ
ନେଇ ଚାଲିରେ ପିଙ୍ଗିଦେଲା । ପାହାନ୍ତିଆ ସମୟ । ପୂରା ଆଲୁଆ
ହୋଇ ନ ଥାଏ । ନାନ୍ସି ଉଠି ଝରକାର ପରଦା ଖୋଲି ଦେବାକୁ
ଯାଉଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଶାଇକ୍ସ ତାକୁ ଯିବାକୁ ନ ଦେଇ କହିଲା,
“ପରଦା ଖୋଲିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଯେତିକି ଆଲୁଆ ଅଛି,
ସେତିକରେ ମୋର କାମ ବେଶ କରିପାରିବି ।”

ନାନ୍ସିର ଭୟ ଆହୁରି ବଡ଼ିଗଲା । ସେ କହିଲା,
“ଶାଇକ୍ସ, ତୁ ମୋତେ ଆଜି ଏପରି ଚାହିଁଛୁ କାହିଁକି ?”

ଶାଇକ୍ସ କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ଏକ ଆଖିରେ ତାକୁ କିନ୍ତି
ସମୟ ଚାହିଁ ରହିଲା । ତା’ପରେ ହଠାତ ଉଠିପଡ଼ି ତାର ଗଳାକୁ
ଗୋଟାଏ ହାତରେ ଚିପିଧର ତାକୁ ଘର ମରିକ ଟାଣି ଆଣିଲା ।
ତାକୁ ତଳେ ପକାଇ ଗୋଟାଏ ହାତରେ ତା ମୁହିଁକୁ ମାଡ଼ି
ବସିଲା ।

ବହୁ କଷ୍ଟରେ ନାନ୍ସି କହିଲା—ମୋର ଦୋଷ କଥଣ ?
ମୁଁ କଥଣ କଲି ଯେ ଏପରି ମୋତେ ଦଣ୍ଡ ଦେଉଛୁ ?

ଶାଇକ୍ସ—କଥା କରିଛୁ, ତୁ ଜାଣୁ ନା ? ପିଶାରୀ, ତୁ ନିଜକୁ ଦାରି ଘରୁଖ ମନେ କରିଛୁ ! କାଳି ବାତରେ ତୁ ଯାହା ଯାହା କହିଛୁ ମୁଁ ସବୁ ଜାଣେ । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଲୋକ ରଖିଥିଲା ।

ନାନ୍‌ସି ଦେଖିଲା ତାର ରକ୍ଷା ନାହିଁ । ସେ ବିକଳ ହୋଇ କହିଲା, “ତୁ ମୋର ଜୀବନ ରକ୍ଷାକର । ମୁଁ ତୋର ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିଛୁ । ମୋତେ ମାରିପକାନା । ତୋ ଗୋଡ଼ିତଳେ ପଡ଼ି ଏତିକି ମାରୁଛି ।”

ଶାଇକ୍ସର ମୁହଁରେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ନ ଦେଖି ନାନ୍‌ସି ପୁଣି କହିଲା, “ମୁଁ ଜୀବନରେ ଯାହା କିଛି କରିଥାଏଁ ପଛକେ ତୋର ଅନିଷ୍ଟ କରୁନାହିଁ । ମୋର ଜୀବନ ରକ୍ଷାକର ।”

କିନ୍ତୁ ଶାଇକ୍ସ କୌଣସି ଯୁକ୍ତି ବା ଅନୁରୋଧ ଶୁଣିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନ ଥିଲା । ସେ ଗୋଟିଏ ହାତରେ ପକେଟରୁ ପିଣ୍ଡିଲ ବାହାରକଳ; କିନ୍ତୁ ତାର ମନେପଡ଼ିଗଲା—ଗୁଲିର ଶଙ୍ଖ ଶୁଣାଗଲେ ସେ ଧରିପଡ଼ିପିବ । ସେ ପିଣ୍ଡିଲ ରଖିଦେଇ ନାନ୍‌ସିର ମୁହଁ ଉପରେ ବିଧା ଉପରେ ବିଧା ମାରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତା ମୁହଁରୁ ରକ୍ତ ବାହାରିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ନାନ୍‌ସିର ପ୍ରାଣବାପୁ ବାହାରିଗଲା ।

ଛବିଶା

ଦିନର ଆଲୁଆ ଉଚ୍ଚାଳ ହୋଇଆସିଲା । ନାନ୍‌ସିର ଶବ୍ଦିଷଣ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ତାକୁ ଗୁହଁବାକୁ ଶାଇକ୍ସର ସାହସ ଦେଲା ନାହିଁ । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ କୁକୁର ସହିତ ଘରୁ ବାହାରି

ପଳାଇଲା । ଦୁଇଦିନ ଯାଏ ସେ ଏଣେତେଣେ ବୁଲିଲା । ସନ୍ଧ୍ୟା-
ବେଳକୁ ସହରଠାରୁ ଖୁବ ଦୁଇରେ ଗୋଟିଏ ଚାହୁଁ ହୋଟେଲରେ
କିଛି ଖାଇବସିଛି, ଏହି ସମୟରେ କେହି ଜଣେ ତାର ଟୋପିରେ
ରକ୍ତ ଲାଗିଥିବାର ଦେଖିପାରିଲା । ଏହା ଜାଣିପାରି ଶାଇକୁସ
ଧରାପଡ଼ିବା ଉପରେ ନ ଖାଇ ପଳାଇଲା । ରତ୍ନରେ ତାକୁ ନିଦ
ହେଲା ନାହିଁ । ନାନ୍ ସିର ମୁହଁଟା ସବୁବେଳେ ତାକୁ ଦେଖାଗଲା ।

ବୁଲୁ ବୁଲୁ ଗୋଟାଏ ଜାଗାରେ ସର ପୋଡ଼ିଯାଉଥିବାର
ଦେଖି ସେ ନିଆଁ ଲିପ୍ରାଇବାରେ ଖୁବ୍ ସାହାୟ କଲା । ଲେକେ
ତାକୁ ପ୍ରଣଂସା କଲେ ଓ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ । ସେମାନେ ଗପ
କରୁ କରୁ ଜଣେ କହିଲା, “ସେ ସ୍ଥିଲେକକୁ ଯିଏ ମାରିଛି, ସେ
ଖୁବ୍ ଦୁଇକୁ ପଳାଇଛି ବୋଲି ଶୁଣାଯାଉଛି । ହେଲେ ପୁଲିସ
ତାକୁ ନିଶ୍ଚିପ୍ତ ଧରିବ । ତା ନାଆଁରେ ହୁକିଆ ଜାରି ହୋଇଛି ।
ସାବ୍ ଦେଶଯାକ ଖୋଜାପଡ଼ିଛି ।”

ଏହା ଶୁଣି ଶାଇକୁସ ସେଠାରେ ଆଉ ରହିପାରିଲା ନାହିଁ ।
ସେ ଲଞ୍ଛନକୁ ଫେରିଆସିବାକୁ ଛିର କଲା । ମଧ୍ୟରେ ଅପେକ୍ଷା
ବଢ଼ି ସହରରେ ଲୁଚି ରହିବା ସୁବିଧା । ସେ ଭାବିଲା, ପୁଲିସ ନିଶ୍ଚିପ୍ତ
ଖବର ପାଇଥିବ ଯେ ମୋ ସାଥରେ ସବୁବେଳେ ଗୋଟାଏ
ଧଳା କୁକୁର ଥାଏ । ତେଣୁ କୁକୁରଟାକୁ ନେଇ ଲଞ୍ଛନରେ
ଲୁଚି ରହିବା ସହଜ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ କୁକୁର
ବେକରେ ଗୋଟାଏ ପଥର ବାନ୍ଧ ପୋଖରୀ ଭିତରକୁ ପଞ୍ଜି
ମାରିଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । କିନ୍ତୁ କୁକୁର ବେକରେ ପଥର
ବାନ୍ଧବାକୁ ଦେଲା ନାହିଁ । ସେ ତା ପାଖରୁ ପଳାଇଗଲା ।

ଏଥୁ ମଧ୍ୟରେ ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ପୁଲିସକୁ ଫରିନ୍‌ର
ଆଡ଼ିଙ୍ଗ୍ରା ଓ ତାର ସଙ୍ଗୀମାନଙ୍କ ବିଷପୂରେ ଖବର ଦେଇଥିଲେ ।

ପୁଲିସ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନାନା ଅଭିଯୋଗ ଆଣି ଫରିନ୍‌କୁ ଶିରପା କଲେ । ଶାଇକ୍‌ସକୁ ନାନ୍‌ହିର ହତ୍ୟା ଅପରାଧରେ ପୁଲିସ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଟବିକୁ ମଧ୍ୟ ଖୋଜା ଲାଗିଲା ।

ଟେମସ ନଥାର ଠିକ୍ ଦକ୍ଷିଣକୂଳରେ ଗୋଟିଏ ଘରେ ଫରିନ ଦଳର ତିନିଜଣ ବସି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଉଚ୍ଚରୁ ଜଣେ କହିଲା—“ଆଜି ଦିନ ଦୁଇଟାବେଳେ ଫରିନକୁ ଶିରପା କରଗଲା । ମୁଁ ସେଠି ଥିଲା । ଲୋକେ ଫରିନକୁ ମାରି ପକାଇଥାନେ । ପୁଲିସ ତାକୁ ରଖା କଲେ ।” ଏହି ସମୟରେ ଶାଇକ୍‌ସର କୁକୁର ‘ବୁଲ୍’ କବାଟ ଠେଲି ଘର ଭିତରେ ପଣିଗଲା । ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି, ଶାଇକ୍‌ସଠାରୁ ବୁଲ୍ କେବେ ଅଲଗା ରହେ ନାହିଁ । କୁକୁର ଯେବେ ଆସିଲା ଶାଇକ୍‌ସ ଗଲା କୁଆଡ଼େ । ସେମାନେ ଅନୁମାନ କଲେ, ସେ କୁକୁରକୁ ଛୁଡ଼ି ବିଦେଶକୁ ପଳାଇପାଇଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଅନୁମାନ ଭୁଲ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ସମୟ ପରେ ଶାଇକ୍‌ସ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ତା ପରେ ପରେ ବେହୁସ ମଧ୍ୟ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ସମସ୍ତେ ଛାଇର କଲେ, ଶାଇକ୍‌ସ ନରହତ୍ୟାରେ ଅପରାଧୀ । ତାକୁ ସେଠାରେ ରଖିଲେ ସମସ୍ତେ ବିପଦରେ ପଡ଼ିବେ । ସବୁଠାରୁ ବେଶ ଆପଢ଼ି ହେଲା ବେହୁସର । ତହୁଁ ଶାଇକ୍‌ସ ତାକୁ ମାରିବାକୁ ବସିଲା । ସେ ପାଟିକଲା—“ମତେ ମାରିପକାରିଲା । ଧାଇଁ ଆସ । ଶାଇକ୍‌ସ ଏଠି ରହିଛି । ତାକୁ ଧର ।”

ରହସ୍ତା ଉପରେ ଲୋକେ ଜମିଗଲେ । ଏଥମଧ୍ୟରେ ଶାଇକ୍‌ସ ବେହୁସକୁ ନେଇ ଗୋଟାଏ ଘରେ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା । କବାଟ ବନ୍ଦ ଥିବାର ଦେଶି କେତେ ଲୋକ ପାଟିକଲେ—କବାଟକୁ ଭାର୍ଜିଦିଅ । ଆଉ କେତେ ଲୋକ କହିଲେ ଘରେ ନିଆଁ ଲଗାଇଦିଅ ।

ଶାଇକ୍ସ ଦେଖିଲା—ସମସ୍ତେ ତା' ବିଚୁଦ୍ଧରେ । ଏପରି କି ତାର ସାଥମାନେ ତାକୁ ରଖିବାକୁ ଗୁହଁଙ୍କୁ ନାହିଁ । ସେ ଗୋଟାଏ ଦଉଡ଼ି ନେଇ ସରର ଗୁଡ଼ ଉପରକୁ ଉଠିଗଲା । ସେ ଗୁଡ଼ର କଲା ଯେ ଦଉଡ଼ି ସାହାୟ୍ୟରେ ସେ ଗୁଡ଼ ଉପରୁ ନଈକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିବ ଓ ପହିଁର ପଳାଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ତା ମଧ୍ୟ ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଦଉଡ଼ିର ଗୋଟାଏ ମୁଣ୍ଡ ଧୂଆଁ ନଳରେ ବାନ୍ଧ ଅନ୍ୟ ମୁଣ୍ଡଟିରେ ପାଶ ପକାଇ ନିଜ ଦେହରେ ଗଲାଇଲା । ପାଶଟି ବେକଯାଏ ଗଲାଇଛି ଏହି ସମୟରେ ଲୋକଙ୍କ ପାଟି ଶୁଣି ଓ ନାନ୍ୟିର ମୁହଁ ମନେପକାଇ ଉପୁରେ ତଳକୁ ଖସିପଡ଼ିଲା । ପାଶରେ ବେକ ତପି-ହୋଇ ତାର ପ୍ରାଣ ବାହାରିଗଲା । ପାଣିଉପରେ ତାର ଶବ ଝୁଲିରିଛିଲା ।

ସତାରଣ

ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ କେତେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଲଗାଇ ମଙ୍ଗ୍ସକୁ ଧରଇଆଣିଲେ । ସେ ବାଧ ହୋଇ ସମସ୍ତ ଅପରାଧ ସ୍ଥୀକାର କରି ଲେଖିଦେଲା । ତାର ସ୍ଥୀକାରେକୁ ହେଉଛି ଏହିପରି—

“ମୋର ନାମ ମଙ୍ଗ୍ସ ଦୁହଁଁ । ମୋର ପ୍ରକୃତ ନାମ ହେଉଛି ଏଡ଼ିବାଡ଼ ଲୁଫୋଡ଼ । ମୋର ବାପାଙ୍କ ନାମ ଏଡ଼ିଉରନ୍ ଲୁଫୋଡ଼ । ମୋର ବାପା ପାରିବାରିକ କାରଣରୁ ଜଣକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ବାଧ ହୋଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଦୁହଁଁଙ୍କର ମନ ମିଳୁ ନ ଥିଲା । ମୁଁ ଜନ୍ମ ହେବା ପରେ ସେ ଦୁହଁଁ ଅଲଗା ଅଲଗା ରହିଲେ । ମାଆ ମୋତେ ନେଇ ପାଖରେ ରଖିଲେ । ବାମାଙ୍ଗନ

ପ୍ଲେମିଙ୍ ବୋଲି ଜଣେ ନୌବିଘର ଅଫିସରଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଘବ ଥିଲା ।
 ମିଛୁର ପ୍ଲେମିଙ୍କର ଅଗ୍ନିସ ଓ ରେଜ୍ ବୋଲି ଦୁଇଟି ହିଅ
 ଥିଲେ । ବାପା ଅଗ୍ନିସକୁ ଭଲ ପାଇଲେ; କିନ୍ତୁ ସେ ବିବାହ
 କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ଲୁଚୁଇ ରଖିଲେ । ଦୁଇଁଙ୍କର ଅବାଧ ମିଳାମିଶା
 ଗୁଲିଲା । ଅଗ୍ନିସ ଚର୍ବିବଜ୍ଞ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ବାପା ଗୋଟିଏ
 ଗୁରୁତରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ରେମ ଗୁଲିଗଲେ । ଅଳିଉର ହେଉଛି
 ଅଗ୍ନିସଙ୍କର ସେହି ଗର୍ଭଜାତ ସନ୍ତାନ । ରେମରେ ବାପା ଭୀଷଣ
 ଦେଶରେ ପଡ଼ିବାରୁ ସେ ଗୋଟିଏ ଉଇଲ୍ କରିଦେଲେ ଯେ ତାଙ୍କର
 ସ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ କିଛି ଅଂଶ ପାଇବେ; କିନ୍ତୁ ଅବଶିଷ୍ଟ ବଡ଼ ଅଂଶଟି
 ଆଗ୍ନିସ ଓ ତାର ସନ୍ତାନ ପାଇବେ । ଏହା ପରେ ବାପାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ
 ହେଲା । ମାଆ କୌଣସିମତେ ଉଇଲ୍ଟିକୁ ଦସ୍ତଗତ କରି ନଷ୍ଟ
 କରିଦେଲେ । ମାଆଙ୍କ ଶିକ୍ଷାରେ ମୁଁ ଏହି ଅଗ୍ନିସକୁ କେବେ
 ଦେଖି ନ ଥିଲେହେଁ ତାକୁ ଦୃଢ଼ା କଟିବାକୁ ଲାଗିଲା । ମୋର
 ସ୍ଵଭାବ ଖରେ ହୋଇଗଲା । ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକଙ୍କ ସାଥରେ ମିଶି ରେତି
 ଡକାପୁଣି କଲା । ସନାନ ନେଇ ବୁଝିଲା ଯେ ଅଗ୍ନିସ ଅନାଥାଶ୍ରମ
 ପାଖରେ ପୁଅଟିଏ ଜନ୍ମ କରି ମରିଯାଇଛି । ଅଳିଉର ହେଉଛି
 ତାର ପୁଅ । ଅଳିଉରଙ୍କୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ଲଣ୍ଠନକୁ ଅସିଲା ।
 ସେଠାରେ ମୋର ଫଣିନ୍ ସାଥରେ ଭେଟ ହେଲା । ମୋର ଚେଷ୍ଟା
 ହେଲା କିପରି ଅଳିଉର ବଡ଼ ଅପରାଧ କରି ଜେଲ୍ ଯାଉ ବା
 ଦେଣେରୁ ବିତାଡ଼ିତ ହେଉ । ତାହାହେଲେ ସେ ନିଜେ ଏଡ଼ିଉଇନ୍
 ଲୁଫୋଡ଼ିଙ୍କର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବାରେ କିଛି ବାଧା ରହିବ ନାହିଁ ।

ମିଷ୍ଟର ବ୍ରାଉନ୍‌ଲୋଙ୍କ ଘରେ ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀର ଛବିଟି
 ହୁଲୁଥିଲା, ତାହା ସହିତ ଅଳିଉର ର ଚେହେର ମିଳ ଯାଉଥିବାର
 ଦେଖି ସେ ବିସ୍ମୟ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ଏବେ ଅଳିଉରର

ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ ପାଇବାରୁ ସେ ଏହାର କାରଣ ବୁଝ ପାରିଲେ ।
ଏହି ଛବିଟି ହେଉଛି ଆଗିଁ ସଙ୍କର । ମାଆପୁଅଙ୍କର ଚେହେରରେ
ମେନ ରହିବା ସାଧାରଣ କଥା । ଏଡ଼ିଭିନନ୍ଦ ସଙ୍ଗେ ମିଶ୍ରର
ବ୍ରାଉନଲୋକର ବନ୍ଧୁତା ଥିଲା । ଥରେ ଦୂରକୁ ଯିବାବେଳେ
ସେ ତାଙ୍କର ଜିନିଷପତି ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେକ ଘରେ ରଖିଯାଇଥିଲେ ।
ଏ ଛବିଟି ସେଥିରେ ଥିଲା ।

ଫଗିନ୍ ଧରାପଡ଼ ବିଶୁରରେ ପାଣୀଦଣ୍ଡ ପାଇଲା ।
କ୍ଲୋପୋଲ ସମସ୍ତ ସତ୍ୟ କଥା ପ୍ରକାଶ କରି ସରକାରୀ ସାକ୍ଷୀ
ହେବାରୁ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ପାଇଲା । ଉଜର ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ
ଦେଶରୁ କିତାତିତ ହେଲା । ବେଟ୍ସର ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ-
ଯାଇଥିଲା । ସେ ସାଧୁଭାବରେ ଜୀବନଯାପନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ମଙ୍କ୍-ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଏଡ଼ିବାର୍ଡ୍ ଲ୍ୟାପାର୍ଡ୍ ବିଦେଶକୁ ପଳାଇ
ଦଣ୍ଡରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଗଲା ସତ; ମାସ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ନାନା-
କୁକାର୍ଯ୍ୟରେ ଲିପ୍ତ ହୋଇ କାରାଦଣ୍ଡ ଭେଗି କେଲାରେ ପ୍ରାଣର୍ଯ୍ୟାଗା
କଲା । ମିସ୍ ରୋଜିଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ ମିଳିବା ପରେ ହାରି
ମେଲାଇଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କର ବିବାହ ହୋଇଗଲା । ମିଶ୍ରର
ବ୍ରାଉନ୍‌ଲେ ଅଳିଉରକୁ ନିଜର ପୋଷ୍ୟପୁସ୍ତ କରିରଖିଥିଲେ ।
ହାରି ଗୋଟିଏ ଗ୍ରାମର ଧର୍ମଯାଜକ ରୂପେ ରହିଲେ । ହାରି ଓ
ରୋଜିଙ୍କ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ ସୁଖମୟ ହେଲା । ମିସେସ୍ ମେଲାଇ
ପୁଅବୋହ୍ନ୍ତି ପାଖରେ ଶେଷ ଜୀବନ କଟାଇଲେ । ସେହି
ଗ୍ରାମର ଟୀଜ୍ଜାରେ ମାବଲ ପଥରରେ ଗୋଟିଏ ମାସ ଶକ ଲେଖା
ହୋଇ ରହିଥିଲା—‘ଆଗ୍ନିସ’ । ରୋଜି ଓ ଅଳିଉର ଏହି
ଶବ୍ଦଟିକୁ ବୁଝି ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ । ***